

Giới thiệu Thiếu Gia Giúp Đỡ Chút Nào

Converter: Máy Mỹ Miêu

Editor: Eve + Cher

Ngao đại thiếu gia không muốn lấy nàng? Vậy thật tốt, Thượng Quan Thu Trừng nàng cũng không có hứng thú với việc gả cho hắn!

Nếu như không phải bị mấy vị trưởng bối già cố định đoạn, nàng cũng không thể nào nhìn ngắm cái tên thiếu gia trên người đủ màu sắc nhiều đến thế, càng không nói đến chuyện gả cho hắn!

Vậy nên, nàng đã tính toán kỹ rồi, nếu một ngày phải gả vào phủ họ Ngao, thì sẽ không nói nhiều với hắn, càng không có chuyện thân mật, và nhất định không thể động lòng với hắn! Đợi đến khi hắn chịu không nổi kẻ nương tử gỗ này, buộc nàng rời đi, vậy là nàng có thể vui vẻ mang hươu thư về nhà rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Giúp Đỡ Chút Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

“Huynh không đồng ý.” Thượng Quan Thanh Phong khí chất nho nhã, diện mạo tuấn tú xuất trần lác đầu, nhìn cô gái trầm tĩnh về bàn đồ ở bàn trước, nhìn không được mở miệng biểu đạt phản đối của mình.

Nghe vậy, Thượng Quan Thu Trừng như trước chưa từng ngắt đầu, bình tĩnh không có chút gọn sóng, giống như chưa từng đem ngữ điệu đối phương nghe lọt vào trong tai.

“Sur muội!” Vận lông mày quất khê, Thượng Quan Thanh Phong không để cho nàng đem lời của mình như gió thổi qua tai dường như xem nhẹ.

“Sur huynh, huynh phải biết, đó là cha khi còn sống giúp ta lập thành hôn sự, cũng là nguyện vọng của lão nhân gia.” Trán như trước buông xuống, chuyên chú nhìn sử sách trong tay, bất quá cuối cùng phân ra chút ít tâm thần, ngữ điệu nhẹ nhàng vững vàng nhắc nhở sư huynh nhà mình.

“Lời tuy như thế, đối với muội vẫn cảm thấy không thỏa đáng!” Lắc đầu, mày kiếm tuấn tú cơ hồ nhíu lại. “Muội đang mang hạnh phúc chung thân, không biết đối phương nhân phẩm như thế nào, bảo huynh sao yên tâm gả muội đi?” Sư phụ cũng thật sự là già nên hồ đồ rồi, lại đem chung thân đại sự của nữ nhân cứ như vậy tùy tiện chọn người.

Trong tay bút vẽ không ngừng, tiếng nói thanh nhã lại khê nờ nộ cười. “Sur huynh, huynh có ý tứ gì vậy?”

“Muội. . . .” Muốn nói lại thôi, Thượng Quan Thanh Phong hơi cúi. “Sur muội, sư huynh không có bất kỳ ý tứ gì! Trên thực tế, trên đời bất luận cái gì nam tử chỉ cần cùng muội ở chung một thời gian, ai cũng đều đưa tim cho muội. Huynh sợ đối phương là không có mắt, không biết muội tốt, không xứng với muội.”

Thượng Quan Thu Trừng không nhanh không chậm vẽ xong một khoản cuối cùng, lúc này mới nhẹ nhàng ngửa khuôn mặt tròn lên, con ngươi lông lánh như hồ nước thu, mỉm cười nhìn về phía sư huynh luôn bảo vệ mình. “Cái này cũng không tốt! Theo nguyện vọng cha kết hôn, gả vào kinh thành Ngao gia, coi như huynh là cha thù ba năm hiếu*, đợi thời gian vừa đến, muội lấy từ thư rồi đi. . . . . Ủ, muội tin tưởng Ngao gia công tử sẽ rất cam tâm tình nguyện viết xuống từ thư, đến lúc đó rồi trở về lại với huynh.”

Về mặt chợt tắt, Thượng Quan Thanh Phong trừng mắt khuôn mặt thanh lệ, vết đao khắc sâu ở đuôi lông mày xẹt qua gò má non mềm, phá hủy khuôn mặt xinh đẹp, trong nội tâm càng thêm ảo não. “Muội sớm gả vào Ngao gia làm quả phụ phải chú ý, nhé? Muội phải như vậy sao, đối với bản thân còn không tin?”

Chậm rãi đứng dậy, đi vào trước mặt hắn, Thượng Quan Thu Trừng dạng thanh nhã cười yếu ớt chậm rãi nói: “Sur huynh, trên đời này quá nhiều nam nhân không có mắt, muội chỉ đối với người không có mắt không tin.”

Nàng trầm ngưng, Thượng Quan Thanh Phong đáy mắt có hời hợt cùng đau xót. “Đều là huynh không tốt. . . . .”

“Sur huynh, huynh nói cái gì?” Cắt đứt ngữ điệu tự trách, Thượng Quan Thu Trừng không để ý lắm khê cười. “Đây không phải là lỗi của huynh! Lúc ấy nếu không phải là huynh liều mình che chở muội, muội nào có thể sống đến bây giờ? Nói cho cùng, là huynh đã cứu muội, muội nên cảm ơn huynh mới đúng!”

“Cái gì cảm ơn với không cảm ơn? Giữa chúng ta, chẳng lẽ còn cần nói cảm ơn sao?” Nâng lông mày khê khiển trách, Thượng Quan Thanh Phong hơi giận. Tình nghĩa giữa bọn họ so sánh với tay chân còn thân hơn, nói cảm ơn quá khách khí.

“Vậy giữa chúng ta, phải nói xin lỗi sao?” Cười yếu ớt, Thượng Quan Thu Trùng nhẹ nhàng ôn nhu phản công.

Bị chặn được, Thượng Quan Thanh Phong cứng lại, mấy phen muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ có thể không tiếng động thờ dài, nghe ngoài phòng bỗng nhiên vang lên giọng nói của Lôi Vũ, thần sắc hân ngung lại.

“Thời tiết thay đổi.”

“Ừ.”

“Ừ.”

“Chân đau không?” Tuy là hỏi thăm, nhưng giọng nói lại khẳng định, đồng thời cẩn thận dè dặt đưa nạng đến trên ghế ngồi xuống.

“Có chút.” Cười nhạt đáp nhẹ, nạng đã thành thói quen mỗi lần thời tiết thay đổi sẽ đau nhức chân phải rồi.

“Huynh có được thủy, ngay lập tức mang tới, muối ngâm vào nhất định có thể thoải mái chút ít.”

Không muốn muối muối bị nhiều đau đón hành hạ, Thượng Quan Thanh Phong thật nhanh đi ra khỏi phòng, không bao lâu, đã bung một chậu được thủy ấm áp vừa phải đi vào, không chút nào nghi ngờ quỳ gối trước chân nạng, động tác êm ái giúp nạng cời vớ lên.

“Sư huynh, muối tự mình làm là được.” Không muốn phiền toái hấn, Thượng Quan Thu Trùng vội vàng nói.

“Đề huynh làm!” Không bị ngăn cản, Thượng Quan Thanh Phong kiên trì giúp nạng cời xuống vớ, đem mắt cá chân có chút vụn vẹo biến hình ngâm vào bên trong được thủy, nhưng ngay sau đó thuần thực nhẹ nhàng xoa bóp .

Cảm nhận được đợt đau nhức theo được tính cùng nhiệt khí được xoa bóp thuần thực dần dần rút đi, Thượng Quan Thu Trùng thoải mái mà híp lại mắt, trong lúc vô tình, đã buồn ngủ . . .

“Sư muối . . .” Bỗng dưng, Thượng Quan Thanh Phong thấp giọng khẽ gọi.

“Ừ?”

“Muối thực sự nhất định phải gả vào Ngao gia?”

Chậm rãi mở mắt trầm ngưng dò xét, Thượng Quan Thu Trùng nhẹ giọng nói: “Nguyên vọng cha, muối không muốn làm trái lại, coi như muối đi thù ba năm hiếu đĩ!”

Yên lặng một lát, hiểu được rằng chuyện nạng quyết định sẽ không bao giờ dao động, Thượng Quan Thanh Phong thờ dài. “Ồ Ngao gia không thoải mái, trở lại với sư huynh, sư huynh nuôi muối cả đời.”

“Dĩ nhiên!” Khẽ mỉm cười, con người tựa nước mùa thu tràn đầy thâm tình. “Muối không ý vào huynh, còn có thể ý lại ai?”

Nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú lộ ra thần sắc chắc chắn, Thượng Quan Thanh Phong cùng nạng nhìn nhau cười một tiếng, cử chỉ tình thâm, không cần nói.

“Gia gia, ngài nói cái gì? Con không có nghe rõ, phiền ngài nói lại lần nữa xem!” Kinh thành, trong đại sảnh Ngao phủ trắng lẹ vang lên một tiếng nói lạnh lùng chất vấn.

“Chẳng lẽ người trẻ tuổi như con so với lão nhân như ta còn ngễnh ngãng hay sao? Muốn ta nói lại lần nữa cũng được! Ta giúp con định ra hôn sự rồi, nửa tháng sau, ngoan ngoãn cưới khuê nữ Thượng Quan gia vào cửa cho ta!” Trung khí mười phần tiếng nói rung trời, Ngao Lão Thái Gia khí thế không thua người nam nhân trẻ tuổi đang đứng trước mắt, ngũ quan tuấn mỹ, vẻ mặt cũng rất âm lãnh địa vị ngang nhau.

“Con không nhớ rõ con cùng khuê nữ nhà nào có định ra hôn sự.” Đương gia trẻ tuổi- Ngao Hạo mặt lạnh lùng lạnh nhạt nói, một cổ bão tố nổ ra lửa giận trong ngực hùng hực thiêu đốt.

“Thượng Quan gia!” Trùng mắt nhìn chằm chằm, Ngao lão thái gia không ngại nhấn mạnh một lần nữa, giúp hấn khắc sâu ấn tượng.”Con không nhớ cũng không sao, ta còn nhớ là được.”

Ngao Hạo lạnh lùng sắc mặt rét lạnh hơn mấy phần, hấn đè nén tức giận xuống, làm cho lông mao người ta dựng đứng ,lên tiếng.”Gia gia, xin hỏi con từ khi nào cùng Thượng Quan gia khuê nữ có hôn ước?”

“Hai năm trước.” Vừa nhắc tới việc quyết định hôn sự tốt đẹp cho tôn nhi, Ngao lão thái gia không hà hê không được, căn bản không đặt sắc mặt xanh mét trước mặt vào trong mắt.”A hạo, con phải biết, cửa hôn sự này gia gia ta đã cầu xin nhiều lần, thật vất vả Thượng Quan lão hữu mới đồng ý, con phải cảm tạ thật tốt lão Thiên gia, khiến gia gia giúp con cầu xin được một người vợ tốt.”

Ha ha! khuê nữ của lão bằng hữu này hấn từng thấy qua mấy lần, là một cô nương thanh nhã thuần khiết. Nghiêm túc suy nghĩ, Tôn nhi nhà mình cả ngày lẫn nhó thật đúng là không xứng với người ta !

Hôm nay, Thượng Quan lão hữu đi về cõi tiên đã được hai tháng, phải tính nhanh trong trăm ngày để nàng dâu mới hoàn thành hôn sự mới phải, nếu không sẽ phải đợi ba năm giữ đạo hiếu đi qua rồi.

Ngân cầu xin vạn cầu xin? Thì ra hôn sự này vẫn là gia gia cầu tới? Không có trung cầu qua ý kiến của hắn, đã liền giúp hắn đính hôn, lão nhân gia ông thật đúng là được a!

Ngao Hạo giận quá thành cười, lãnh trào châm chọc, “Vừa là người đi cầu tới, vậy thì tốt quá, nửa tháng sau, liền do người thú nàng ấy đi! Bà nội cũng đi về cõi tiên hơn mười năm, ta không ngại Lão Nhân Gia người tái giá, cưới một cô vợ trẻ vào cửa chăm sóc ngài.” Hàn Băng Châu nói chưa dứt, hắn liền bức tức phát tay áo, xoay người làm như muốn đi.

“Đứng lại!” Thấy hắn rõ ràng không chịu ngoan ngoãn đón dâu, Ngao lão thái gia giận đến vỗ bàn hét lớn. “A Hạo, ngươi đứng lại đó cho ta! Vô luận như thế nào, nửa tháng sau, ngươi phải cho ta bái đường thành thân.”

Bóng dáng to lớn cao ngạo bỗng dừng đậm chân xoay người lại, Ngao Hạo chậm rãi lên tiếng, “Gia gia, ngài nhất định muốn một hôn lễ cũng được. . . . .” Dừng một chút, nhìn gia giỡn a trán lộ vui vẻ mặt húng khởi, hắn cười lãnh lạnh lên.”Chỉ cần ngài không ngại đến lúc đó sẽ không có tân lang, chỉ có tân nương một thân một mình bái thiên địa, bị người đời cười nhạo hôn lễ ấy, vậy thì người cứ chuẩn bị đi!” Dứt lời, gót chân quay lại muốn đi.

“Nghiệt tôn! Ngươi đứng lại đó cho ta! Bảo ngươi đứng lại cho ta nghe được không. . . . .” Ngao lão thái gia nhất thời tức giận công tâm, không khỏi hỏa khí bùng bùng mắng to, luôn miệng gầm lên.

Giống như không nghe thấy, Ngao Hạo sớm quyết không để ý tới tiếng quát tháo của lão nhân gia, bước chân chưa từng ngừng nghỉ tiếp tục hướng ra ngoài cất bước đi. Vậy mà, trước khi hắn sắp bước ra khỏi cửa đại sảnh, sau lưng tiếng nói trung khí đột nhiên đổi giọng:

“A hạo. . . . . Ngươi đứng lại đó cho ta. . . . . Đứng lại. . . . .”

Âm thanh này có cái gì đó không đúng!

Giống như là ý thức được điều gì, Ngao Hạo quay đầu lại thật nhanh, chỉ thấy lão nhân gia khò sở một tay nắm chặt tim, gương mặt tái nhợt vằn vẹo mà biến hình.

“A Hạo. . . . . Đứng lại. . . . . Cho ta. . . . . Trở lại cho ta. . . . .” Ngay cả khi tim đau đớn khó nhịn, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Ngao lão thái gia trong miệng vẫn là cố chấp dứt quãng kêu.

“Gia gia!” Sắc mặt đại biến, Ngao Hạo hoảng sợ chạy như bay tới bên cạnh ông. Nhanh chóng, Ngao Hạo lấy ra lọ Bạch Ngọc từ trong ngực, làm đổ ra một khóa hương thơm xông vào mũi, đem viên bích lục đan dược cho gia gia ăn vào, bàn tay lại vội vàng xoa bóp ngực cho ông, tuần người lạnh lùng lộ ra thân sắc lo lắng.

Sau một lúc lâu, rốt cuộc, cơn đau tim của Ngao lão thái gia cũng giảm đi, về mặt ừ đột cũng từ từ chuyển biến tốt, tay ông lúc này mới có thừa lực bắt được cánh tay cường tráng của “Nghiệt tôn”.

“A hạo, ngươi. . . . . Nếu như ngươi không muốn tức chết gia gia, liền. . . . . Liền đáp ứng hôn sự này. . . . .” Hơi thở thô thở gấp, Ngao lão thái gia vẫn như cũ không buông tha cố chấp yêu cầu.

Đáng chết! Gia gia đây rõ ràng là uy hiếp rồi. Nhìn chăm chăm người thân duy nhất, sắc mặt Ngao Hạo cùng lão nhân gia đều khó coi giống nhau.

“Phốc!” ở trong tiểu đình nằm giữa hồ, một đạo tiếng cười không văn nhã lắm từ một vị nam tử quần áo cao quý, tướng mạo tuấn dật thanh nhã trong miệng phun ra, lập tức đưa tới một bên về mặt lạnh lùng cao ngạo của Ngao Hạo nhìn trợn lên giận dữ.

“Ô, xin lỗi!” Cố nén khí cười tạ lỗi, Thiếu Thu liên tục không ngừng “Bá” hát ra Chiết Phiến che mũi, để miễn bị bạn tốt nhìn thấy khoe miệng mình đang co quắp.

Không phải là không rõ ràng có người ở dưới mặt quạt đang cười trộm, chỉ là hôm nay Ngao Hạo đã không còn tâm tình đi truy cứu, chỉ có thể cương một mặt lạnh uống rượu giải sầu.

Thấy hắn một ly lại một ly nuốt xuống bụng, về mặt so sánh thường ngày càng nguội lạnh hơn, nghe thấy Thiếu Thu thu hồi Chiết Phiến, mặt lười biếng cười hỏi: “Vậy ngươi

thật đồng ý Lão Thái Gia nhà ngươi bức hôn rồi hả?”

“Gia gia nuôi ta lớn lên, là người thân duy nhất của ta còn sống trên đời này.” Quét tới một cái nhìn băng lãnh, Ngao Hạo trầm giọng nói.

“Gia gia lớn tuổi, từ nhiều năm trước đã xuất hiện bệnh tim, nếu có cái gì không thoải mái, tâm tình hơi chút kích động, bệnh cũ sẽ tái phát, lần sau so với trước đó càng nghiêm trọng hơn”.

Những năm này, hắn chiêu mời nhiều danh y, tốn hao số tiền lớn vì lão nhân gia chế ra Hộ Tâm Đan dược, cũng tận lực không chọc giận ông, liền trông mong gia gia có thể

thân thể khang kiện, bệnh tim không tái phát nữa; nhưng ngày hôm qua, chính mình một lúc phần nộ nhất thời lại thiếu chút nữa khiến gia gia xảy ra

chuyện.

Nghĩ đến tình cảnh hôm qua, ánh mắt Ngao Hạo buồn bã. . . . . Nếu ngộ nhờ gia gia có chuyện, hẳn cả đời cũng sẽ không tha thứ của mình.

Thấy vẻ mặt hắn cứng ngắc, mặc dù không trả lời ngay, nhưng trong lời nói ý tứ cũng không sai biệt lắm chính là như thế rồi, nghe thấy Thiếu Thu không khỏi cười ca thán

“Ngao Hạo a Ngao Hạo, người khác xem ngươi cao ngạo khó khăn, lạnh lùng vô tình cỡ nào, nhưng trong cuộc đời này nhược điểm lớn nhất chính của ngươi lại là lão gia tử!

Đụng phải hắn, ngươi là một chút kháng cự cũng không có.”

A. . . . . Ai ngờ người bạn tốt xử sự quả quyết, phong cách cao ngạo này, trong tâm can cũng là thân chí hiếu tử; còn hắn thì ngược lại, xem ra ôn văn hiền hoà, trên thực tế

lại. . . . .

Tựa như đang nghĩ đến điều gì, cánh môi ưu nhã của Thiếu Nhu nâng lên nét lãnh khốc, nhất thời không phù hợp cùng phong cách thường ngày.

Nghe vậy, sắc mặt Ngao Hạo tái xanh khó coi, dù sao bị nói thành như vậy, thật sự không có gì tốt để kiêu ngạo.

“Xem ra hôn sự này không thể không có!” Lần nữa nâng chiếc khăn giấu tiếng cười, Thiếu Thu không nhịn được nhạo báng, “Nể tình chúng ta cùng là nhị đại công tử của Kinh Thành cũng là bạn tốt của nhau, quà tặng ta sẽ không keo kiệt.”

Trùng lên một đạo ánh mắt sắc lạnh, Ngao Hạo có lúc thật hoài nghi mình tại sao lại cùng loại tặc nhân chuyên đập lên nỗi đau kẻ khác như hắn kết giao thành bạn tốt?

Ha ha! Sát khí tràn trề nhé!

Bị ánh mắt âm lãnh đảo qua, Thiếu Thu vội vàng giơ lên cao đôi tay bày tỏ đầu hàng, ngay sau đó cười như không cười nói: “Ta thật tò mò Thượng Quan cô nương tướng mạo cùng tính cách ra sao, lại để Lão Thái gia nhà ngươi không tiếc 『 lấy chết uy hiếp 』, kiên trì muốn ngươi cưới nàng vào cửa.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Giúp Đỡ Chút Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Hôn lễ này có bầu không khí thật quái dị.

Ngoài phòng, tia chớp xuất hiện, mưa to giàn giữa; bên trong nhà, trên khuôn mặt tân lang mây đen giăng đầy, không khí nặng nề, chỉ kém không có sấm chớp đùng đùng mà thôi, cả kinh một đám khách mời liên im lặng thờ cũng không dám thở gấp, hiện trường yên tĩnh cả cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy, nếu không phải trong đại sảnh trang hoàng lộng lẫy đồ rực, quả thật muốn cho người hoài nghi bây giờ không phải là đang cử hành hôn lễ, mà là đang tang lễ thượng tước trực bên linh cửu rồi.

“Cô cô cô. . . . . Thầm thì. . . . .”

Bỗng dưng, một chuỗi tiếng gà mẹ thầm thì phá vỡ bầu không khí ngột ngạt hiện tại, không lớn không nhỏ vang lên.

Nhất thời, khách mời lúng túng hai mặt nhìn nhau, lại không người dám chắc tân lang sắc mặt xanh mét, cổ họng nghẹn cứng không nói được nửa câu có phải kết giao với Diêm vương gia hay không, chỉ có lão nhân gia mặc bộ đồ đồ thẩm thần sắc vui vẻ, hơn nữa tiếng “Cô cô cô” còn là từ con gà mái hắn đang ôm phát ra.

“Gia gia, ngài đây là ý gì?” Nhìn chằm chằm lão nhân gia

Tốt nhất không phải hắn nghĩ cái hình dạng kia! Nhất định không phải thế đi!

“Ách. . . . .” Rốt cuộc ý thức được có cổ hóa khí đang hướng mình phóng đến, Ngao lão gia nhìn gà mẹ trong tay, sau đó lại xem một chút âm u sắc mặt phía trước, cuối cùng, lúng túng cười xin lỗi.”A Hạo, cháu dâu ta hôm nay thân thể khó chịu, gia gia ta thông cảm nàng không thuận tiện, cho nên. . . . . Cho nên. . . . .”

“Cho nên?” Giọng nói như vậy êm ái, êm ái đến làm cho người ta không nhịn được lông mao dựng đứng, từ lòng bàn chân một đường tê dại đến óc.

“Cho nên ta để cho nàng trước ở tân phòng nghỉ ngơi rồi, ngày hôm nay con chịu chút uất ức, cùng con gà mẹ này thể thân bái đường hoàn thành nghi

thức đi! Sau khi nói hết lời, Ngao lão gia lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lại tự mình vui vẻ ha ha nở nụ cười.

Sét đánh ngang tai, dự cảm xấu nhất thế nhưng thành sự thật!

Trong nháy mắt cuồng rực lửa giận thiêu đốt, Ngao Hạo giận quá hóa cười, giọng nói lạnh tới cực điểm "Gia gia, ngài cho là đây là trò đùa? Không có nghe người ta nói tân nương tử còn có thể dùng một con gà mẹ tới thể thân bái đường."

"Thể nào không được?" Nói đến cái này, Ngao lão gia lễ thẳng khí hùng nói, âm thanh tự nhiên cũng liền lớn hơn. "Người ta cưới vợ tới xưng hi, cũng có thể dùng gà trống thể thân tân lang bệnh không rời giường được tới bái đường, làm sao lại không thể dùng gà mẹ thể thân cô dâu?" Không có đạo lý sao! Có phải không?

Xưng hi? Thử hỏi bây giờ là cái gì xưng cái gì hi?

Ngao hạo nghe vậy nổi đóa, trong lòng biết nếu cứ như vậy nữa cùng lão nhân gia gạt đi khẳng định không dứt, lập tức tay áo vung lên, xanh mặt tức giận nói: "Không ngờ tân nương tử hư như vậy, thì ra ta cưới phải người bệnh vào nhà? Bệnh hiểm nghèo nhưng thất xuất một trong, không khỏi ngày sau phiền toái, cuộc hôn lễ này vì vậy hủy bỏ."

"Ai nói?" Chột nhảy lên, Ngao lão ông đem gà mẹ nhét vào tay tôn nhi, trừng mắt kiên trì kêu lên: "tiếp tục cử hành cho ta, hoàn thành nghi thức bái đường!"

"Gia gia, ngài cho là con sẽ làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy?" Nheo mắt, ngao hạo cười lạnh không dứt.

"A Hạo, người phải biết, lão nhân gia ta thân thể không nhận được tức giận, sẽ không muốn cho ngày này năm sau thành ngày giỗ của gia gia chứ?" Tay nắm lấy ngực áo, Ngao lão gia trên mặt cười mỉa mỉ, lão nhân lại lóe lên nghiêm túc bất quá ánh sáng.

Đáng ghét! Gia gia đây là đang uy hiếp hần phải không?

Trố mắt cảm tức nhìn, Ngao Hạo tức đến nói không ra lời, nhưng cũng không dám phát tay áo rời đi, chỉ sợ thật có gì chuyện xảy ra ăn năn không kịp nữa.

Thoáng chốc, chỉ thấy hai ông cháu khí thế hiên ngang đối đầu nhau, trong đại sảnh giăng đèn kết hoa, hi khí dương dương, tân khách có mặt bấy giờ nhất loạt im lặng, không khí bên trong một mảnh trầm ngưng, chỉ có gà mẹ đảm đương thanh âm "Thầm thì", thật có thể nói là khẩn trương kích thích không kiểm soát được ——

"Phụt!"

Bỗng dưng, một đạo tiếng cười không lớn không nhỏ vang lên cắt đứt bầu không khí ngột ngạt, rước lấy ánh mắt trợn lên giận dữ của tân lang, thân ảnh quen thuộc khiến hần không thể phiên lòng hơn xuất hiện trong đám khách mời.

"Xin lỗi! Xin lỗi! ông cháu hai người xin tiếp tục." Cổ nén tiếng cười kích động, Thiếu Thu liên tục không ngừng tạ lỗi, nhưng đáy mắt lại không che đậy được ý cười.

Vừa giận vừa bực, nhưng trong lòng hần biết cứ như vậy giằng co, chỉ làm tăng thêm chuyện cười khiến người ngoài nhìn mà thôi, lập tức, Ngao Hạo chỉ vào một cái mặt đen, vừa trong miệng hần phát ra câu "Chuyện ngu xuẩn" ——

"Hôn lễ tiếp tục!"

***

"Àm!"

Một đạo âm âm nổ vang chột vang lên cánh cửa được chạm khắc tinh tế bị đập mở, mấy nha hoàn trong tân phòng toàn bộ bị sợ hãi làm cho quỳnh quang, mặt không chút máu nhìn tới trước đương gia chủ tử mặt lạnh đi tới.

"ách, thiếu gia?" Trong đó, một nha hoàn lớn tuổi hơn cố gắng tăng thêm can đảm, âm thanh run rẩy chần chờ lên tiếng, không biết đám người bọn họ nên lưu lại hay là nên đi mới phải?

"Tất cả đều đi ra ngoài!" Nhìn chằm chằm một thân phượng quan hà bí (1) tân nương ngồi ở mép giường, Ngao Hạo cố gắng chịu đựng tức giận dâng trào, trầm giọng quát lên.

(1) phượng quan hà bí: lễ phục có hình phượng dành cho phụ nữ hồi xưa khi xuất giá.

Vừa được ra lệnh, chúng nha hoàn tức khắc không dám chần chờ, động tác thật nhanh rồi rít chạy đi, lúc rời khỏi đồng thời không quên đem cửa phòng đóng chặt, đem con thịnh nộ của tân lang để lại cho tân nương chính mình tự đi giải quyết.

Đội tân phòng bên trong chỉ còn lại hai người, Ngao Hạo không có hăng hái đến vén lên khăn đỏ nhìn dung mạo tân nương tử, ánh mắt hần trầm trầm ngưng dò xét, sau một lúc lâu mới cố đề xuống tức giận lên tiếng ——

“Có lẽ đây đối với nàng mà nói là rất không công bằng, nhưng ta vẫn phải nói, ta cũng không phải là cam tâm tình nguyện cưới nàng vào cửa, cho nên ta sẽ không chạm vào nàng .

“Có lẽ nàng sẽ oán trách ta khiến nàng thành Ngao thiếu phu nhân hữu danh vô thực , nhưng tương lai, chỉ cần nàng có ý khác muốn rời đi, ta cũng sẽ không bạc đãi nàng, hậu đãi nàng một phần đồ cưới phong phú để nàng tái giá, giúp nàng nửa đời sau không lo thiếu thốn. Ta từ ngữ nông cạn không còn gì để nói nữa, nàng tự mình nghĩ ngợi đi!”

Dứt lời, xoay người mở cửa, trước khi trước khi rời đi, hắn theo bản năng quay đầu lại xem “Ngao thiếu phu nhân” tân nhiệm có phản ứng gì, nghĩ tới đối phương có thể sẽ bức tức gạt khăn đỏ yêu cầu từ hôn; cũng có lẽ sẽ chán kinh đến kêu khóc ra ngoài, nhưng đập vào mi mắt, nàng vẫn trầm tĩnh mà ngồi đấy, hoàn toàn không có chút nào động tĩnh.

Loại phản ứng này của nàng thật ngoài dự liệu, hắn không khỏi kỳ quái thâm sâu liếc nhìn nàng một cái, nhưng nghĩ tới mình mới vừa cùng một con gà mẹ bái đường, chuyện ngu xuẩn là bái đường cùng tân nương yếu ớt cũng không biết là thật hay giả thân thể dễ hư nhược, nguyên bản là đối với hôn sự này bất mãn, hôm nay đối nàng càng thêm chán ghét, lập tức không nói thêm lời nào, trong lòng buồn bực đầy ngập tức giận rời đi.

Cẩn thận lắng nghe tiếng bước chân từ từ đi xa, cuối cùng không có tiếng vang, bên dưới khăn trùm đỏ thắm, khuôn mặt bình tĩnh lặng lẽ cong lên một nụ cười nhẹ.

Oán hận, trách hận? Làm sao chứ? Nàng rất mừng rồi “Vị hôn phu” này cùng nàng ý nghĩ giống nhau nha! A. . . . . Nói đến bọn họ đây làm đôi vợ chồng hữu danh vô thực cũng coi như là “Cùng một ý chí” rồi, mức độ ăn ý thật không tệ, có phải không?

Nàng mỉm cười thâm nghĩ. Thượng Quan Thu ánh mắt trong trẻo nhẹ nhàng gạt khăn trùm đỏ, còn chưa kịp mở miệng, mấy nha hoàn vừa bị đuổi ra ngoài, trong lòng run sợ, lần nữa tiến vào tân phòng chờ hầu hạ tân nhiệm thiếu phu nhân. Vậy mà, liếc thấy dung nhan vừa hiện ra dưới mũ phượng thì nhất thời không hèn mà cùng kinh hô lên, mọi người hai mặt nhìn nhau, không dám nói một câu, nhưng trong lòng ý nghĩ cùng giống nhau.

Mới vừa rồi có phải thiếu gia nhìn thấy gương mặt này của thiếu phu nhân thì sinh lòng ghét bỏ, cho nên mới không quay đầu lại bước nhanh mà rời đi, không muốn động phòng chứ?

Cũng khó trách à! Thiếu gia là tuần lăng nam tử, ngay cả Kinh Thành đệ nhất hoa khôi Hàm Hương cô nương cũng vì hắn mà khuynh tâm, nhan sắc thanh tú như vậy còn không lọt nổi mắt xanh của hắn, dung nhan thiếu phu nhân bị hủy thành như vậy, nhất định là bị ghét bỏ phân phòng thôi.

Ai. . . . . Thật đáng thương, mới vừa nhập vào cửa còn chưa động phòng liền thất sủng, xem ra sau này cũng không cần dụng tâm hầu hạ nịnh nọt rồi, dù sao nịnh bợ một phu nhân bị thất sủng, thật sự cũng không tốt gì. Có lẽ ngày sau thiếu gia chuộc thân cho Hàm Hương cô nương, nạp vào phủ làm thiếp sau này, đó mới đúng là đối tượng nên nịnh nọt lấy lòng .

Gia đình giàu có tôi tớ dựa vào thanh thế chủ nhân, tất yếu dựa vào người được sủng ái, hôm nay vừa nhìn thiếu gia nhà mình ở êm động phòng hoa chúc liền ghét bỏ tân hôn nương tử, tình thế đã rõ ràng như vậy, lập tức đã có một vài nha hoàn mơ hồ lộ ra ánh mắt giễu cợt muốn xem kịch vui.

Làm sao không biết ý định của bọn họ, thế nhưng Thượng Quan Thu lại tuyệt không quan tâm, chỉ là nhàn nhạt cười yếu ớt, khách khí nói: “Các người tất cả đi xuống đi! Ta muốn nghỉ ngơi.”

Lấy một tân nương sau một đêm liền vườn không nhà trống mà nói, nàng thật sự trầm tĩnh quá mức khác thường, chúng nha hoàn mặc dù đầy lòng cảm thấy cổ quái, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, lập tức rút lui tuân theo rời đi.

Ngay khi chúng nha hoàn rời đi tân phòng, tức khắc tin đồn Ngao gia thiếu phu nhân bởi vì diện mạo xấu xí mà bị ghét bỏ liền bị truyền ra, tựa như hỏa hoạn cháy lan đến cỏ khô, ngăn ngụt trong một ngày truyền đi khắp cả Kinh Thành.

Về phần người ngồi trong tân phòng, Thượng Quan Thu cũng không biết bên ngoài mấy tên nha hoàn mới vừa lui ra, đã ồn ào lộn xộn cố gắng tung tin đồn, hôm nay tâm tư của nàng đang nghĩ tới một người khác.

“Sur huynh. . . . .” Nhìn bên ngoài cửa sổ không một bóng người, nàng thờ dài khẽ gọi. Ai! . . . . . Sur huynh từ trước đến giờ không yên lòng về nàng, vào lúc này nhất định là đang canh giữ ở bên ngoài.

Quả nhiên, tiếng gọi còn chưa dứt, một bóng dáng cao lớn bỗng đứng từ cửa sổ lật người mà vào, đôi mắt đẹp nhìn về phía nàng không hài lòng.

“Muội căn bản không nên gả vào Ngao gia! Muội có nghe tên Ngao Hạo đó vừa nói gì không? Hắn rõ ràng muốn muội làm quả phụ, làm lỡ muội cả đời? Ta nào có thể đem muội giao cho nam nhân như vậy!” Thượng Quan Thanh Phong tính khí từ trước đến nay tao nhã lịch sự, khó có ai làm hắn nổi giận, nhưng hôm nay hắn là từ đáy lòng đối với Ngao Hạo cực kỳ không vui.

“Chuyện này là muội tự nguyện!” Mím cười nhắc nhở, Thượng Quan Thu đối với chuyện này cảm thấy thực hài lòng.

“Muội thật muốn gả vào Ngao gia giữ trọn đạo hiếu, ba năm sau cầm hủ thư rời đi sao?” Thượng Quan Thanh Phong thật sự không biết nên nói thế nào với nàng, chỉ có thể liên tiếp than thở.

“Muội cũng không muốn gả, bắt đắc dĩ phụ thân đã sớm vì muội định ra cửa hôn sự này, muội không muốn làm trái với nguyện vọng của cha, không thể làm gì khác hơn là làm như vậy, cũng coi là phương pháp xử lý thỏa đáng rồi.” Cười đến gió nhẹ nước chảy, nàng cảm thấy đầu tiên là giữ tròn đạo hiếu, đợi ba năm sau có thể cầm hủ thư tự do rời đi, thật sự là không có gì không tốt.

“Kể cả thiên hạ ta thấy cũng chỉ có mình muội đem hạnh phúc cả đời để giữ đạo hiếu.” Giọng nói mang ý nhỏ chỉ trích, Thượng Quan Thanh Phong không có cách nào thay đổi được suy nghĩ của nàng, lắc đầu liên tục than thở. “Ai. . . . . Nếu sư phụ sớm biết có thể như vậy, chắc chắn sẽ không để muội đáp ứng cửa hôn sự này.” Một cô nương nhà gia giáo, gả vào phu gia lại bị hưu ly, tuy đây là theo ý muốn của muội, nhưng bên ngoài người không biết sẽ nói nhiều điều khó nghe?

Cổ tình. . . . . nàng không thêm để ý chút nào.

Nghe vậy, Thượng Quan Thu trong đáy mắt hiện lên ý cười khê, biết sư huynh là lo lắng nàng, mới có thể như vậy chỉ trích nàng.

Tóm lại, hiện tại cũng đã bái đường thành thân, nói thêm gì nữa cũng không sửa được, có thể tưởng tượng nàng mới vừa ngao hạo cái kia một phen, Thượng Quan Thanh Phong vẫn còn cảm thấy không vui. (không biết phải edit câu này như thế nào nữa)

“Cái đó, Ngao Hạo biết rõ mình đối với việc hôn sự này vô ý, vẫn là đem muội cưới vào cửa làm quả phụ, thật không phải tốt đẹp gì!” Hôm nay là sư muội đối với hắn cũng vô ý, nếu không chẳng phải cả đời hạnh phúc vì vậy chôn vùi sao.

Thật sự mà nói, nàng và Ngao Hạo cũng không phải như vậy! Sư huynh ở đây xiên xỏ nàng sao?

Thượng Quan Thu bật cười thầm nghĩ, trong lòng biết sư huynh người này cái gì cũng tốt, chính là quá che chở nàng, để ý tới không để ý, tất cả lấy nàng làm chủ. “Hắn không tệ! Ít nhất không phải xem qua diện mạo của ta sau mới bày tỏ đối với ta vô ý, nếu không chẳng phải càng đã thương người hơn sao.”

“Nếu thật như thế, vậy hắn chính là người có mắt như mù, căn bản không xứng với muội!” Nghĩ tới nếu thật xảy ra loại tình huống đó, khuôn mặt tuấn đạt ôn hòa của Thượng Quan Thanh Phong liền không nhịn được phủ lên một tầng sương lạnh.

Ai nha! Trên mặt nàng vết sẹo cùng chân thọt, là chuyện sư huynh trong đáy lòng để ý nhất, chỉ cần người khác hơi có ý châm biếm, hắn liền trong nháy mắt như Địa Tạng Bồ Tát biến sắc mặt thành địa ngục La Sát, rất đáng sợ đấy!

Nghĩ đến đây, trong mắt Thượng Quan Thu chứa đựng ý cười yếu ớt biến chuyển đề tài. “Sư huynh, huynh cũng đừng để tâm chuyện này nhiều, coi như muội là tôi bồi Ngao lão gia từ qua ba năm thời gian thanh nhàn đi!” A. . . . . Ngao lão gia tử và cha nàng trước kia là bạn tốt, trước kia lão nhân gia thường cùng cha ôn chuyện thế nào cũng cùng nàng tán gẫu, thật là một lão nhân gia tính tình ôn hòa làm nàng thực yêu thích.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Giúp Đỡ Chút Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

“Chuyện gì xảy ra vậy? Người ngày hôm nay nhìn như bị bắt mất hồn mất vía.” Bên trong quán trà, chỉ trong nửa canh giờ, nam tử đối diện này đã ngăn người bà lần rồi, Thiếu Thu rốt cuộc không nhịn được lên tiếng nhạo báng. “Nhiều ngày không có gặp Hàm Hương cô nương, người liền tương tư hay sao?”

“Nói bậy bạ gì đó!” Thu hồi tâm thần, Ngao Hạo liếc ngang quát lạnh, hắn biết rằng mình thật đang “Suy nghĩ lung tung”.

“Vậy người thử nói xem, từ lúc chúng ta ngồi xuống đến bây giờ, người thỉnh thoảng hoảng hốt mất hồn như thế, đến tột cùng là Thần Du đi đến nơi nào rồi hả?” Thật làm người khác nhìn vào giống như đang thất tình vậy!

“Mắc mớ gì tới người?” Bị bắt được khác thường của mình, Ngao Hạo có chút thẹn thành giận.

Đáng chết! Trên thực tế, hắn từ đêm qua gặp người con gái tên Thượng Quan Thu, suy nghĩ của hắn thường ở trong lúc lơ đãng liền chuyển tới trên người nàng, làm cho hắn cơ hồ cả đêm chưa chợp mắt, ngay cả ra khỏi Ngao phủ, vẫn còn cùng một bộ dạng.

Đáng ghét! Chẳng biết tại sao, hắn cảm giác đêm qua mình thế nào không giải thích được.

Từ sau khi cưới nàng vào cửa thì lại không để ý đến nàng, lại không nghĩ rằng nàng có chân bị tật, còn có khuôn mặt bị hủy dung; càng không nghĩ tới là, nàng cổ quái đến làm người ta không biết được nàng là người như thế nào, nửa đêm du đãng xung quanh, thậm chí lúc nhìn thấy hắn, cũng hoàn toàn không có chút nào oán phần.

Thật là vô cùng quý dị. Đây là loại phản ứng mà nữ nhân bị bỏ rơi trong đêm tân hôn, phu quân ghê lạnh hai năm qua nên có sao? Còn là. . . . . Nàng căn bản không biết hắn là ai, giống như hắn lúc phát hiện ra khuê danh của nàng, cũng không biết nàng là ai?

Không! Hắn không phải như thế!

Đêm qua, khi nàng dùng cặp con ngươi nhìn trong như làn nước mùa thu nhìn hắn cười khê, loại cảm giác kỳ dị đó cho hắn trực giác rằng, nàng rất rõ ràng hắn là ai, cho nên. . . . . Cho nên mới phải để cho hắn thật sâu cảm giác mình bị một đường bỏ trí.

Đến tốt cùng, đáy lòng nàng đang suy nghĩ gì? Vì sao một cô gái khiêm khuyết như nàng, lại làm hấn cảm giác được một loại tình cảm vừa trầm tĩnh lại mãnh liệt như vậy, tựa như một vùng nước hồ thăm thẳm, làm cho người ta đoán không ra, đoán không rõ, rồi lại người ta không thể làm như không thêm đề ý. . . . .

“Ngao Hạo, ngươi lại thất thần rồi!” Không nhìn được than thở, Thiếu Thu không dám tin hấn chỉ trong chớp lát rồi cuộc lại mất hồn rồi.

Nghe tiếng gọi, thần trí Ngao Hạo liền kéo lại, hấn cảm thấy thật buồn bực. Đáng ghét! Tại sao lại có cảm giác không giải thích được với nữ nhân tên Thượng Quan Thu đó?

“Thôi!” Khoát tay áo, Thiếu Thu quyết định buông tha. “Ta coi ngươi ngày hôm nay rất khác thường, đại khái cũng không cách nào nói chính sự, chúng ta buồn bán nhiều năm rồi, cũng chẳng cần thêm tiền nữa, nói xấu việc nhà đi!” Ai. . . . Hai nhà bọn họ có sinh ý lui tới, lừa cơ hội lúc hấn lơ đãng dụ hấn hiệp ước “lỗ vốn”. Thật đúng là bạn chí cốt mà.

“Còn có thể có chuyện xấu tốt gì để nói?” Sau khi trấn định tâm thần, Ngao Hạo ném trà thơm, gương mặt giả bộ như không thêm đề ý.

“Đương nhiên là có!” Nhường mày cười một tiếng, Thiếu Thu thần thái càng thêm nhẹ nhõm, quạt giấy trong tay khẽ lay động, nháy mắt chế nhạo nói: “Thi dụ như. . . . . Tính toán khi nào đem Hàm Hương cô nương nhận vào trong phủ đây?” Chắc! Một năm trước đã giúp mỹ nhân chuộc thân rồi, không ngờ lại chỉ đem nàng an trí tại bên ngoài “kim ốc tàng kiều”, thật làm cho người khác không hiểu nổi hấn đang nghĩ cái gì?

Ngao Hạo lạnh lùng đáp lại: “Ta đã nói rồi, ta cùng Hàm Hương không phải như ngươi nghĩ!” Điều nói qua mấy lần rồi, tên họ Thiếu này là nghe không hiểu tiếng người sao?

“Có người giúp cô nương thanh lâu chuộc thân, còn giúp nàng an bài mọi thứ, nói hấn và cô nương này không có gì, ngươi nghĩ, có người sẽ tin sao?” Nhạo báng hỏi ngược lại, Thiếu Thu tự nhận mình là tục nhân, thật sự không thể nào tin được. Lời hấn nói mười người nghe, có mười một người không tin.

“Quân tử thẳng thắn vô tư, tiểu nhân trường ưu tư.” Ngao Hạo lạnh lùng giễu cợt.

“Ngươi thế nhưng mắng ta! Được rồi! Tiểu nhân liền tiểu nhân!” Không biết nên khóc hay cười, Thiếu Thu vẫn đánh chết không bỏ, thoải mái nói đùa: “như vậy xin ngài giải thích nghi hoặc của tiểu nhân đi! Ngao Đại công tử, cũng lâu như vậy rồi, tại sao còn không mau đem mỹ nhân Kim Ốc Tàng Kiều rước vào phủ? Chẳng lẽ. . . . . Thiếu phu nhân không đồng ý sao?” Lòng dạ biết rõ có người từ sau khi thành hôn sau liền đem nương tử cưới hỏi đang hoang gát ở sau ốt, câu nói này, thuần túy là đùa vui.

Vậy mà, câu này nói đùa này ngoài dự đoán lại có tác dụng lớn, Ngao Hạo đột nhiên đổi sắc mặt, sau khi trợn mắt giận dữ nhìn hấn một cái, đột nhiên đứng dậy —

“Ngươi cứ ngồi đi! Ta còn có chuyện, đi trước một bước.” Dứt lời, vẻ mặt không vui một mình đi.

“Không thể nào?” Kinh ngạc nhìn bóng lưng hấn biến sắc rồi đi, sau khi lấy lại tinh thần, Thiếu Thu rồi cuộc không nhìn được cười. “Chẳng lẽ thật làm cho ta cấp thọt trung mã phong oa? Ha ha. . . . . Lần này có thể thú vị rồi. . . . .”

Mặt lạnh một đường về đến nhà, Ngao Hạo cực kỳ ảo não, vì sao mới nghe người ta đùa giỡn nhắc tới cổ quái nữ nhân đó, đáy lòng liền một hồi phiền não?

Ngay cả khi trở lại phủ, đáng ra phải về lại đình viện thế nhưng. . . . Khi hấn phát giác thì người cũng đã đứng ở bên ngoài “Thanh Thu viện” rồi.

Nhìn chằm chằm ba chữ to trên tấm bảng, Ngao Hạo hai năm nay chưa từng tới, tại sao hôm nay đôi chân hấn lại không ý thức được mà đến nơi này?

Trợn mắt lại trợn mắt, chần chờ lại chần chờ, thật vất vả, hấn cố đè xuống đáy lòng xôn xao, khẽ hừ một tiếng, đang định cất bước rồi đi —

Bỗng dưng, loáng thoáng nghe tiếng huyền oán từ trong đình viện trước nay yên ắng phát ra, hấn không khỏi ngẩn người, theo bản năng, bước chân tự động đi vào.

Men theo tiếng vang, hấn ẩn thân ở một góc khuất ngoài cửa sổ, nghe thanh âm không thể quen thuộc hơn của Ngao lão thái gia đang khóc lóc kể lể —

“Ô ô. . . . . Thu nha đầu, ta thực có lỗi với con, cũng thực có lỗi với cha con. . . . .” từ bên trong, Ngao lão thái gia nước mắt ngấn dài, miệng không ngừng sám hối.

“Gia gia, người đừng nói như vậy mà, mau lau nước mắt, uống một ngụm trà giải nhiệt đi!” Đưa khăn tay cho lão thái gia, Thượng Quan Thu đẩy mắt chứa đựng nụ cười yếu ớt, rót chén trà thơm cho ông.

Không khách khí cầm lấy khăn tay lau nước mắt nước mũi, Ngao lão ông buồn bã, trong lòng tràn đầy tức giận, miệng mắng to: “Đều là tôn nhi của ta không tốt, sau khi cưới con vào cửa liền mặc kệ, ngay cả một chút quan tâm cũng chưa từng, mặc kệ ta thế nào la mắng hấn vẫn không nghe, làm hại con đến nay vườn không nhà trống. . . . .” Dừng một chút, hốc mắt không nhìn được lại trào ra giọt lệ đau lòng. “Nếu cả đời hạnh phúc của con đều hủy hết trong tay tôn nhi của ta, hỏi ta sau khi chết làm sao dưới cửu tuyền dám gặp cha con đây?” Ô ô ~ Ông thực xin lỗi lão bằng hữu!

“đúng vậy! đúng vậy! Đều là thiếu gia không được, bạc đãi thiếu phu nhân!” đứng một bên, nha hoàn thanh tú lạnh lợi Đông Nhi thân cận của Thượng

Quan Thu suốt hai năm, như cùng chung mối thù truyền kiếp gặt đầu lia lịa.

Trong hai năm qua, nàng hầu hạ thiếu phu nhân, thật hiểu rõ thiếu phu nhân tốt như thế nào, một lòng sớm hướng về thiếu phu nhân, nhưng cố tình trong phủ những tên miệng mồm độc địa kia nói phu nhân chính là diện mạo xấu xí mới bị thiếu gia ghét bỏ, vừa vào cửa liền thất sủng, thậm chí còn có người cố ý ở trước mặt nàng nói lời chế nhạo Thiếu phu nhân, làm nàng mỗi lần nghe đều tức giận.

Trên mặt thiếu phu nhân quả thật rõ ràng có vết sẹo, nhưng nếu lướt qua vết sẹo kia, nghiêm túc nhìn kỹ ngũ quan của nàng thật ra rất xinh đẹp, nhất là cặp mắt kia, giống như là hai ao nước hồ trong veo nhìn không thấy đáy, khi nhìn người khác tựa như muốn câu hồn đoạt phách, đẹp đến nỗi khiến cho người ta không nhìn được đắm chìm trong đó, thật lâu không cách nào hồi hồn!

“Đúng! Đều là A Hạo không được!” Có người ủng hộ, Ngao lão ông càng thêm tinh thần dâng cao, liền tiếp vỗ bàn mắng: “Cái tên vô tâm đó, không tìm không phải, nói tới làm ta không thể nguôi giận, ta phải đi mắng hắn, bắt hắn tới nơi này ở, nói cho con cháu trả lời thỏa đáng.” Ô. . . . . Ông muốn ôm tiểu huyền tôn à! Còn chưa viên phòng, ở đâu ra huyền tôn mà chạm tới, có phải không?

Thật ra thì. . . . không cần phiền phức như thế, trước mắt như vậy, chính là tình trạng nàng mong đợi nhất, nếu Ngao Hạo thật chuyển tới đây, nàng mới thực nhưc đầu!

Trong bụng thầm nghĩ, dù sao lời cũng khó mà nói ra, Thượng Quan Thu cũng chỉ có thể cười nhạt không tiếp lời, mặc cho lão nhân gia trong miệng cần nhả nói liên miên mắng “tôn nhi lạnh lùng” nhà mình.

“cái tên lòng lang dạ sói này, bỏ lại nương tử của mình không để ý, hai năm qua cũng chưa từng nghe hỏi tới, thật không phải đàn ông mà. . . . .” Không ai ngăn trở, Ngao lão ông mắng được càng thêm tận hứng, vừa nểng đôi mắt còn trộm dò xét phản ứng của Thượng Quan Thu, chỉ thấy nàng từ đầu đến cuối, bờ môi vẫn chứa đựng nét cười nhàn nhạt yếu ớt, lập tức hắn tao liễu tao đầu, lấy lòng xoa tay cười theo.”Thu nha đầu, gia gia mắng như vậy, con có hài lòng hay không? Nếu là hài lòng, vậy. . . . . Cái này bàn cờ có thể hay không để cho ta Ngũ Tử?”

Nói cho cùng, lão nhân gia mới vừa lớn giọng lấy tôn nhi ra đùa giỡn, thì ra là để khiến cho cháu dâu vui vẻ, đồng ý ở trên bàn cờ nhường hắn một bước.

Ngoài cửa sổ, Ngao Hạo đang trốn bên kia vách tường nghe được, trên trán gân xanh nổi lên, không thể tin được lão nhân gia ở sau lưng mắng hắn phải cầu huyết lâm đầu, cũng chỉ vì một ván cờ.

Người già như hắn còn có chiêu này à, Thượng Quan Thu không khỏi bật cười.”Gia gia, người muốn con nhường cho người, cần gì phải hao phí nhiệt tình như vậy, nói thẳng là được.” Vừa nói, vừa rất tự động mà từ trên bàn cờ nhặt năm miếng Bạch Tử.(là quân cờ??)

“Vô công bắt thụ lộc sao!” Vừa thấy nàng nhặt lên Bạch Tử, Ngao lão thái gia liền đặt trên bàn cờ, chuyên tâm suy nghĩ làm thế nào đi nước kế tiếp, đồng thời trong miệng lầm bầm nói: “Ta giúp con mắng chửi người, con để cho ta từ nhi, như vậy không phải rất tốt sao? Lại nói, “Tôn nhi mặt lạnh đó” quả thật cũng thiếu người mắng. . . . . Ừ. . . . . đặt nơi đó thì tốt hơn chẳng. . . . .” Gãi đầu, về mặt rất phiền não. Thấy thế, Thượng Quan Thu cười khê, đợi một lúc lâu, lão nhân gia mới thận trọng đặt xuống một quân cờ.

*Vô công bắt thụ lộc: không có công thì không nhận thưởng

“Tốt! Cứ như vậy đi!” Lòng tin tràn đầy, lão thái gia xác định lúc này mình sẽ không dễ dàng bại trận.

Nhìn quét qua cả bàn cờ, Thượng Quan Thu liền không chút suy nghĩ nhặt lên quân trắng hướng bàn cờ chẳng chịt đặt quân cờ xuống, lập tức liền nghe tiếng lão nhân gia kêu lên thê lương thảm thiết ——

“Không tính! Không tính! Mới vừa rồi không phải vậy mà!” Thật nhanh đem quân cờ đen khi nãy còn khổ não suy nghĩ thu lại, đem cái viên cờ trắng vừa rồi giết hắn trở tay không kịp ném trả cho nàng, Ngao lão ông cố ý chơi xỏ lá.”Chơi lại! Ta muốn chơi lại!”

Oa —— hắn là già rồi mắt mờ phải không, thế nào không phát hiện nơi nguy cơ kia? Thu nha đầu cũng thực lạnh lẽ, thế nhưng muốn thừa cơ giết hắn hoa rơi nước chảy, thật quá đáng!

“Gia gia, tới hai lần không phải đại trọng phu.” Hai năm qua bồi lão nhân gia đánh cờ, Thượng Quan Thu sớm đã đem chuyện đổi ý của ông đã thành thói quen, nhưng vẫn là cố ý giễu cợt nhắc nhở.

“Biết sai có thể sửa mới là hán tử chân chính.” Giận trừng một cái, Ngao lão thái gia ngược lại lễ thẳng khí hùng, không chút nào biết đỏ mặt.”Ta là chân hán tử, cho nên biết sai có thể sửa sao!”

Cười khê không dứt, Thượng Quan Thu thuận theo hắn. Chỉ là “Biết sai có thể sửa chân hán tử” dù biết sai có thể sửa bao nhiêu lần, kỳ nghệ không bằng người, trong chốc lát vẫn bị giết cá hoa rơi nước chảy, lập tức liền thua trận.

Nhìn quân đen trong tay bị giết không chừa mảnh giáp bàn cờ, Ngao lão thái gia mặt buồn nản, không nhìn được oán trách.”Thu nha đầu, con không có suy nghĩ, cũng không biết. . . . . khiến lão nhân gia ta. . . . . Không chơi! Ta muốn đi về!” Cuối cùng, còn thở phì phò đưa bốn nàng tiểu Nhậm tính.

Thấy hắn tựa như thường ngày thua cờ liền ăn vạ, Thượng Quan Thu không nhìn được bật cười, vội vàng dịu dàng trấn an.”Gia gia, ngài chớ giận! Như vậy đi! Ngày mai con sẽ nhường người, như thế nào?”

“Thật chứ?” tựa như đứa bé được ăn kẹo đường, Ngao lão ông hai mắt nhất thời tỏa sáng lấp lánh, lập tức đổi giận thành vui.

“Là thật!” Cô nín cười, nàng cố làm ra vẻ nghiêm túc một chút .

“Được được được! Con chó quên lời của mình đã nói đấy.” Kích động không dứt, Ngao lão thái gia từ trên ghế đứng dậy, lần này tinh thần thực sáng khoái.”Đợi ta trở về nghiên cứu kỹ mới vừa rồi thua như thế nào, ngày mai trở lại tìm con chém giết.” Dứt lời, thật vui mừng xoay người ra bên ngoài đi, chuẩn bị đi trở về khổ nghĩ một phen.

“Đồng Nhi, đưa Lão Thái Gia trở về.” Thấy hấn hưng cao thái liệt quay đầu bước đi, Thượng Quan Thu vội vàng phân phó Đồng Nhi đưa người.

“Dạ!” Ngay từ lúc một bên cười trộm Đồng Nhi, vào lúc này không nhịn được toét ra tiếng cười thật lớn, liên tục không ngừng đuổi theo bước chân lão nhân gia .

Ngoài cửa sổ, Ngao Hạo liếc thấy lão nhân gia đi ra, lập tức liền hướng cây cột sau trốn một chút, cho đến khi tiểu nha hoàn tên Đồng Nhi kia cùng với lão nhân gia rời ” Thanh Thu viện” không còn nhìn thấy bóng dáng nữa, hấn mới lại chậm rãi từ sau cây cột đi ra, lần nữa đứng ngoài cửa sổ.

Hừ! Nhìn bọn họ mới vừa chuyện trò vui vẻ thân thiện, nàng ngược lại cùng gia gia thật tốt!

Trong bụng trầm nghĩ, ánh mắt Ngao Hạo trầm ngưng nhìn bên trong bàn cà thọt bước chân, không biết từ chỗ nào lấy ra một cây sáo thôn dài, bàn tay nàng khẽ vuốt ve thân tiêu sau một lúc lâu, lúc này mới chậm rãi gờ sáo dán môi đang muốn thổi.

Bỗng dưng, động tác của nàng dừng lại, con ngươi trong suốt như làn thu thủy thẳng hướng ngoài cửa sổ nhìn, không chớp mắt đối cặp mắt đen thâm trầm của hấn.

Là hấn!

Thượng Quan Thu ngẩn ra, thế nào cũng không nghĩ đến có người đột nhiên xuất hiện, làm nàng có cảm giác bị nhìn trộm thật không thoải mái mà người đó lại là hấn —— Ngao Hạo.

Chậm rãi để cây tiêu xuống, nàng trầm tĩnh mỉm cười.”Có chuyện gì sao?” Hai năm qua, phu quân hữu danh vô thực lần đầu tiên tới tìm nàng, vì chuyện gì? Chẳng lẽ. . . . . Là vì đêm qua không ngờ vô tình gặp được?

Vì sao nhìn thấy hấn, nàng không hề có cảm giác gọn sóng gì? Đây là phản ứng mà cô nương bị lạnh nhạt hai năm nên có sao? Đuôi lông mày khẽ nhếch, Ngao Hạo chỉ là trầm mặc nhìn chằm chằm nàng, trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

Hấn không trả lời, Thượng Quan Thu cũng không hỏi nữa, tự mình đứng dậy cầm cây sáo thu tay về.

“Tại sao không thổi?” Ngao Hạo rút cuộc đánh vỡ trầm mặc lên tiếng.

“Tài nghệ không tinh, không dám bêu xấu.” Cười nhạt, Tử Lưỡng Bạt Thiên Cân. Nàng thường không ở trước mặt người ngoài thổi sáo, may mắn nghe được nàng thổi một khúc, cũng chỉ có hai người, một đã qua đời, mà một. . . . . Hồi lâu tương lai nhìn nàng rồi.

Là thế này phải không? Chẳng biết tại sao, Ngao Hạo cảm thấy bởi vì để ý sự tồn tại của hấn mà làm nàng dừng thổi, tùy ý tìm lý do qua loa tắc trách.

Bức tường lạnh nhạt giữa hai người.

Nghĩ đến loại khả năng này, một cổ bị bài xích kỳ quái không vui dâng lên, để cho hấn hai năm qua lần đầu tiên chủ động bỏ đi bức tường lạnh nhạt giữa hai người, rồi đi cửa sổ bên ngoài, không để ý ánh mắt hơi ngạc nhiên của nàng, tự mình từ cửa đi vào phòng khách.

“Nàng có phiền ta tự vào không?” Nhướng mi, giống như nhìn ra nàng đầy mắt chột lóe lên về mặt kính ngọc, Ngao Hạo rút cuộc nở nụ cười. Đáy mắt trầm tĩnh của nàng có chút động tĩnh, thật để cho người nhìn vừa lòng cực kỳ.

“Làm sao lại như vậy?” Ánh mắt thu lại, về kính ngọc biến mất, nàng khôi phục vẻ trầm tĩnh vốn có.”Chỉ là thụ sủng nhược kinh thôi!”

Thụ sủng nhược kinh?

Nhiều mảy ngưng thê, Ngao Hạo không cách nào không nghi ngờ ý giấu cọt trong lời nói, nhưng về mặt nàng lại bình tĩnh không nhìn ra ý định, lập tức, tròng mắt đen trầm ngưng của hấn như có như không tính lên tiếng ——

“Nàng oán trách ta?” Hấn nghĩ muốn biết sau về mặt trầm tĩnh kia , đến tốt cùng đang suy nghĩ gì?

Không ngờ tới hấn sẽ như thế nói thẳng chất vấn, Thượng Quan Thu cảm thấy kính ngạc nhìn hấn một cái, ngay sau đó lắc đầu cười khẽ.”Ngươi đa nghi rồi.”

Nghi ngờ, cảm thấy cổ quái, Ngao Hạo hỏi tiếp: “Hai năm qua, nàng thật đáy lòng không oán?” Bị phu quân coi thường hai năm lại hoàn toàn không hề hỏi tới, nói người khác như thế nào tin tưởng!

Đem chất vấn của hấn đều xem ở trong mắt, Thượng Quan Thu thú vị cười nói: “Cũng không phải là chỉ có mình người không muốn việc hôn sự này !”

Nàng lời này ý là. . . . .

“Nàng không cam tâm tình nguyện gả cho Ngao Hạo ta?” nhú mắt hỏi khẽ.

“Đi mệnh hứa hôn của cha, ta chỉ là không muốn làm trái thôi.” Chưa đựng cười yếu ớt, nàng âm thanh nhạt nói: “Chàng không cần áy náy, ta không muốn hôn sự này, có thể có cái gì oán đây? Hai người chúng ta tất cả cư nhất phương, người đi cuộc sống của người, ta có cuộc sống của ta, không phải tốt vô cùng?”

Nghe vậy, xác định nàng đối với việc hôn sự này giống nhau vô ý, Ngao Hạo không biết nên cảm giác vui mừng hay cảm thấy nhục nhã, lập tức có loại không biết cảm giác nên khóc hay nên cười, nhưng càng nhiều hơn là đối với nàng nồng hậu hăng hái.

Ngay cả khi cảm nhận được ánh nhìn cổ quái chăm chú từ hắn, Thượng Quan Thu mặt vẫn bình tĩnh, bước chân cả thọt từ từ đi tới trước bàn, đang muốn dọn dẹp bàn cờ tàn cuộc sắp, lại nghe hắn chột mồm miệng —

“Cùng ta đánh một ván cờ, được không?” Tâm mắt hướng trên bàn cờ tàn cuộc đảo qua, Ngao Hạo đột nhiên yêu cầu.

Kỳ nghệ của gia gia, hắn rành rẽ nhất. Mới vừa thấy nàng có thể ở nhường cho gia gia lúc quân cờ nắm phần thắng, để cho ông không nhìn được hưng khởi hăng hái đánh tiếp, sau đó đánh ông đầu rơi máu chảy. Hắn thực muốn thử một chút nàng kỳ nghệ đến tốt cùng có bao nhiêu cao minh.

Đang dọn dẹp bàn cờ, đôi tay nhỏ bé dừng lại, nàng hứng thú nhìn hắn một cái. . . . . Đây coi như là thân thiện bước đầu sao? Cũng tốt! cùng phu quân hữu danh vô thực trở thành quan hệ bằng hữu lui tới cũng thật thú vị, có phải không?

“Không muốn nê mặt sao?” Không được đáp lại, Ngao Hạo không khỏi nhú mày.

Lắc đầu một cái, Thượng Quan Thu cười. “Cần ta nhường cho chàng sao?”

Quá khinh thường người!

Bị cô ấy mang theo khinh nhục hỏi ngược lại, kích thích dâng lên, Ngao Hạo khí thế Vạn Quân Địa Đại vung tay lên. “Không cần!”

Cười cười, nàng không nói thêm, bàn tay trắng nõn đưa ra, ý bảo hắn trước.

Lập tức, Ngao Hạo mang theo tôn nghiêm cùng ngạo khí, vẻ mặt nghiêm cẩn mở ra hộp quân cờ, triển khai một cuộc đấu trí cùng chém giết.

“Một ván nữa!” Nhìn chằm chằm nàng chuẩn bị dọn dẹp đang dang dở, Ngao Hạo trầm giọng hô.

Còn phải chơi nữa sao? Đây đã là ván thứ ba rồi !

Nhìn coi mặt hắn có dính chút bụi đất, lại xem một chút bên ngoài sắc trời, Thượng Quan Thu cố nín cười, nhẹ giọng nhắc nhở: “Sắc trời. . . . .”

Ngao Hạo nghiêng đầu nhìn chằm chằm gương mặt nàng trầm tĩnh, thế nào cũng không dám tin mình nhiều năm chưa có địch thủ kỳ nghệ, lại dưới tay nàng liên tiếp đánh bại ba bàn, thất bại thảm hại, bị giết phải không chừa mảnh giáp.

“Nàng kỳ nghệ là từ ai học hay sao?” Bởi vì lòng tự ái nghiêm trọng bị thương, trực giác nhận định nàng có danh sư chỉ đạo.

“Ta chỉ xem một chút nhân thư, sách dạy đánh cờ, tự mình chơi, còn có thể hướng ai học đây?” nàng một bên dọn dẹp, một bên thuận miệng trả lời, cảm thấy câu hỏi của hắn rất kì quái .

Đừng!

Một mũi tên nhọn đâm xuyên lòng tự ái, Ngao Hạo thế nào cũng không nghĩ đến nàng chỉ là xem một chút sách dạy đánh cờ, tự mình chơi lại có thể đem người từng học hỏi danh sư là hắn vậy quét phải hoa rơi nước chảy, chuyện này. . . . . Chuyện này. . . . . Đây thật là quá đau đớn!

Một cổ cổ chấp không cam lòng, thề kiếm về mặt mũi.” Một ván nữa! Chỉ cần nữa một ván thôi!” Đáng ghét! Hắn không tin mình không thắng được!

A. . . . . Cái này gọi là gia gia như thế nào phải có cháu như vậy sao? Nhớ năm đó, Ngao lão thái gia lần đầu tiên tìm nàng đánh cờ bị thua cũng có loại phản ứng như thế.

Nghĩ đến đây, Thượng Quan Thu khẽ cười lên.

Nụ cười này của nàng làm để cho lòng tự ái đang bị thương của Ngao Hạo thoáng kéo về thần chí, lập tức không khỏi có chút lúng túng, gương mặt tuần tú hiện lên tia ửng hồng.

Đáng chết! Hắn mới vừa là chuyện gì xảy ra? Thế nhưng giống như một không chịu thua đứa bé đang nháo kỳ cục, truyền đi chẳng phải làm cho người ta chuyện cười!

Càng nghĩ càng thấy xấu hổ, Ngao Hạo ho một tiếng, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra. “Sắc trời quả thật đã muộn! Ta cũng nên rồi đi.” Từ khi trưởng thành, lần đầu tiên cảm thấy quần bách như vậy, hắn bận không thay nhau nổi lên thân, dưới ánh mắt nổi lên ý cười của nàng, cuối cùng vẫn không nén được trong lòng cổ chấp.

“Ngày mai một ván nữa được chứ?” Ngao Hạo chưa từ bỏ ý định.

“Hoan nghênh!” Cô nín cười.

“Tốt! Ta sẽ tìm đến nàng.” Trông mắt đen sáng lên, mặt hiện lên sắc mặt vui mừng, ngay sau đó phát hiện mình biểu hiện được thật sự thất thố, nhất thời lại cố làm cho mình trấn định một chút, thật sâu lại nhìn nàng một cái, lúc này mới sải bước ra ngoài phòng.

Vừa ra ngoài phòng, trên hành lang, tiểu nha hoàn đang chờ đợi, nhìn thấy lúc hắn đi ra, hai mắt nhất thời tròn vo ngạc nhiên, thật giống như hắn đang nơi này là cỡ nào kinh người, để cho hắn không khỏi nhủ mảy.

“ách, thiếu gia khỏe mạnh!” Run giọng thỉnh an chào hỏi, Đông Nhi thế nào cũng không ngờ đến sau giữa trưa tiễn Lão Thái Gia một chuyến, ai ngờ mới trở về, thấy thiếu gia hắn đã ở trong phòng khách cùng phu nhân đánh cờ rồi, bị làm cho thất kinh, thiếu chút nữa không thể mở to đôi mắt, trong khoảng thời gian ngắn làm nàng luống cuống tay chân.

May mắn phu nhân nhìn ra luống cuống của nàng, phân phó nàng đứng bên ngoài chờ đợi, lúc này mới có thời gian khôi phục tâm tình đang kinh hách, đợi một chút sắc trời cũng tối, thiếu gia hắn lúc này mới đi ra !

Quét tiểu nha hoàn về mặt đang run rẩy, nghĩ đến Thượng Quan Thu chân thật hành động bất tiện, chẳng biết tại sao, đáy lòng Ngao Hạo mơ hồ có chút ít thương tiếc ngay cả mình cũng không hiểu, lập tức không khỏi nghiêm nghị giao phó.”Hầu hạ phu nhân tốt, hiểu chưa?”

“Đông, Đông Nhi hiểu!” Ô. . . . . Thật hung dữ! Người ta hai năm qua vốn là đem phu nhân phục vụ thật tốt, đâu còn chỗ để hắn nói a! Đối với phu nhân không tốt là thiếu gia chính hắn mới đúng !

“Hiểu là tốt rồi!” Hải lòng gật đầu, Ngao Hạo lúc này mới chậm rãi rời đi.

Đưa mắt nhìn thân ảnh hắn ra khỏi”Thanh Thu viện”, Đông Nhi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vội vội vàng vàng chạy vào trong phòng khách, luôn miệng kêu lên ——

“Phu nhân, thiếu gia hắn. . . . . Hắn. . . . . Hắn làm sao sẽ tới chỗ này cùng người cùng người đánh cờ?” Kích động ba chân bốn cẳng khoa tay múa chân, cả một buổi chiều nghi vấn, vào lúc này toàn bộ thổ lộ ra ngoài.

Hai năm qua chẳng quan tâm, thế nào ngày hôm nay lại đột nhiên tâm huyết lai triều đến tìm phu nhân đánh cờ? Quý dị! Thật là quý dị!

“Nhàn rồi giết thời gian thôi mà !” Nhẹ giọng cười nhạt, Thượng Quan Thu tự nhận mình không phải là Ngao Hạo, cũng không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ gì.

“Phu nhân, loại lý do này thực kém! Người muốn qua loa tắc trách ứng phó nô tì, phiền toái cũng xin nghiêm túc một chút !” Vừa nghe đã biết đang ứng phó qua chuyện, Đông Nhi chu mỏ kháng nghị.

Hai năm qua, chủ tớ các nàng ở tòa nhà lạnh lẽo này”Sống nương tựa lẫn nhau”, tình nghĩa sớm vượt qua phân chia chủ tớ, vì thế nàng thường ngày nói chuyện cũng liền không kiêng dè, không biết lớn nhỏ.

Thấy nàng thờ phỉ phò thẳng thắn kháng nghị, Thượng Quan Thu không khỏi thú vị cười nói: “Người giúp ta tìm lý do tốt để ta dễ nhớ, lần tới lấy thêm tới ứng phó người.”

“Phu nhân, người thật là không có thành ý!” Phồng má dậm chân, Đông Nhi gương mặt thanh tú trướng đến đỏ ửng rưng rưng.

Mặc cho nàng oa oa kêu to, Thượng Quan Thu tự mình ngồi ở trước bàn, rót cho mình ly trà ngon thơm ngát, sắp thỏa mãn uống xuống, Đông Nhi lại nhai đi lại, chỉ là vẻ mặt thờ phỉ phò không thấy.

“Phu nhân, cái đó. . . . . Cái đó. . . . . Cái này. . . . . Nên nói như thế nào đây. . . . .” gương mặt Thanh tú không biết nên nói hay không, vẻ mặt chần chờ, nàng thật phiền não.

“Thế nào?” Thượng Quan Thu mỉm cười hỏi. Chuyện gì xảy ra? Nha đầu này từ trước đến giờ có chuyện không giấu được thẳng tính, thế nào vào lúc này lại ấp úng .

“Ừ. . . . .” Do dự một chút, cuối cùng vẫn là không nhận được mà đem đầy bụng lời nói toàn bộ đổ ra .”Phu nhân, trước kia là bởi vì thiếu gia không để ý tới người, cho nên ta cũng vậy dừng nói, tránh khỏi ngài phiền lòng. Nhưng hôm nay thiếu gia đột nhiên chú ý tới người, như vậy có một số việc nhỏ ta liền không thể không nói cho ngài.”

“Người nói đi, ta đang nghe!” uống thêm ngụm trà thơm, Thượng Quan Thu nhàn nhã đáp.

“Thiếu phu nhân, thiếu gia hắn ngày thường khí vũ hiên ngang, ngọc thụ lâm phong, mê đảo các cô nương thực không sai, nhưng. . . . . Nhưng người cũng đừng vì vậy bị hắn làm cho mê đi, hắn một năm trước đã giúp một cô nương hoa lâu vang danh kinh thành chuộc thân, ở bên ngoài “kim ốc tàng kiều”, nghe nói lúc nào cũng có thể đón người vào trong phủ nạp làm tiểu thiếp, người nếu đặt trên người thiếu gia quá nhiều tình cảm, về sau không tránh được sẽ đau lòng.” Đông Nhi một hơi nói hết lời.

Đồng Nhi tuy là nha hoàn Ngao phủ, chính là hàng tháng nhận lương của Ngao gia, Ngao Hạo mới là chủ tử chân chính, nhưng nàng một lòng đều hướng về Thượng Quan Thu.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú tràn đầy râu rí, Thượng Quan Thu nở nụ cười. A! Nha đầu này là thật tâm che chở nàng, lo lắng đêm nàng nếu thật thích Ngao Hạo mà đau lòng nha!

“Thiếu phu nhân, người đừng cứ cười mãi như thế a! Đồng Nhi. . . . . Đồng Nhi nói là nghiêm túc!” Cho là nàng không tin, Đồng Nhi gấp đến độ dậm chân.

“Ta hiểu, Đồng Nhi.” Dịu dàng trấn an, Thượng Quan Thu trong khí nóng mờ mịt của tách trà dâng lên, lạnh nhạt cười yếu ớt. “Ta cho tới bây giờ không có ý định đối với hấn đặt lên tình cảm. . . . .”

A. . . . . kim ốc tàng kiều? Không có ý tốt bên ngoài đấy! Một nam tử thành thực, đương nhiên phải có nhu cầu kia.

Lại nói, nàng thật đúng là nên cảm tạ hoa khôi kia giúp nàng “Phân ưu hiểu lao”!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Giúp Đỡ Chút Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Hôm sau

Sáng sớm, ánh nắng chiếu sáng khắp nơi, mây trắng bồng bềnh vậy ai mà biết được chỉ qua buổi trưa thì bầu trời đổi sắc, mây đen cuộn cuộn, mưa to trút xuống.

Tiếng sấm từ xa ù ù trong tầng tầng màn mưa, một cỗ kiệu nhanh chóng chạy đến dừng lại ở trước cửa Ngao phủ, Lý tổng quản nhanh tay bung ô tiến lên nghênh đón, sau đó màn kiệu bị vén lên, một thân ảnh cao to bước ra.

“Lý tổng quản, đưa nhóm kiệu phu đi nghỉ ngơi đi, làm trà gừng cho họ uống, thưởng thêm ngân lượng. Bên trong kiệu còn có mấy quyển sổ sách, đưa đến thư phòng cho ta...” Sài bước vào trong phủ, Ngao Hạo vừa đi vừa dặn dò, không lãng phí thời gian.

Đi theo sát bên cạnh, lại bận rộn giúp hấn che ô, Lý tổng quản liên tục gật đầu đồng ý, tới khi đến hành lang gấp khúc ngoài đại sảnh, thấy hấn dặn dò xong rồi, lúc này Lý tổng quản mới ân cần hỏi thăm

“Thiếu gia, ngài dùng cơm chưa? Để ta bảo phòng bếp làm vài món ăn cho ngài.”

“Không cần phiền phức, ta đã ăn ở bên ngoài rồi.” Cắt đứt lời nói của Lý tổng quản, Ngao Hạo đã ăn trưa trong khi tuần tra cửa hàng rồi.

“Vậy...” Thấy quần áo hấn bị nước mưa làm ướt, Lý tổng quản biết thường ngày hấn luôn chú trọng quần áo nhẹ nhàng thoải mái, đang nghĩ có nên hỏi hấn về phòng thay y phục khác không, vừa định thu ô lại thì hấn đã đưa tay qua.

“Lý tổng quản, người bận thì đi đi.” Không để cho Lý tổng quản nói hết lời, hấn đã lấy ô trúc, cũng không quay đầu lại Ngao Hạo lần nữa đi vào trong màn mưa nhanh chóng chạy về hướng Thanh thu viện.

“A? Viện của thiếu gia ở hướng bên kia mà. Ngài muốn đi đâu...” Nhìn thân ảnh càng lúc càng xa, Lý tổng quản buồn bực tự nói.

Bởi vì hôm qua liên tiếp bị đánh bại, Ngao Hạo với cá tính không chịu thua nên sáng sớm hấn đã tăng nhanh việc tuần tra cửa hàng, thậm chí sớm trở về để tiếp tục hẹn ước hôn trước.

Không nghĩ tới trên đường hồi phủ thì trời đột nhiên mưa to, đoạn đường không tính là xa nhưng so với ngày thường thì tốn thời gian rất nhiều, làm cho hấn gần như mất hết kiên nhẫn, cứ thúc giục kiệu phu đi nhanh.

Thật vất vả cuối cùng mới về đến cửa nhà, ngay cả nghỉ ngơi hấn cũng không chịu, liền chạy đến Thanh thu viện.

Khi hấn tiến vào Thanh thu viện, thì chỉ thấy một tiểu nha hoàn tên là Đồng Nhi đang bài chén bát. Đưa mắt nhìn xung quanh không thấy thân ảnh trầm tĩnh kia, hấn trầm giọng hỏi

“Phu nhân đâu? Tại sao lại không thấy?”

“Thật là hù dọa người” Đột nhiên vang lên tiếng hỏi hù dọa, Đồng Nhi nhanh chóng xoay người lại, chỉ thấy hấn neho mắt nhìn mình, nhất thời kích động nói lắp “A, thiếu gia...”...Đến đây lúc nào? Làm sao đi đến mà không có tiếng động vậy? Cũng không phải là quý, tốt xấu gì cũng phải phát ra tiếng bước chân chứ.

“Phu nhân đâu?” Ngao Hạo nhíu mày hỏi lại, hẳn không hiểu tiểu nhà hoàn này đang sợ cái gì.

“Phu nhân đang ở trong phòng, để nô tì đi gọi người.” Nói xong, nàng nhanh như bay chạy đi, thoáng một cái liền không thấy bóng dáng.

Thấy nàng vội vã chạy đi, Ngao Hạo thu hồi tầm mắt, cuối cùng ánh mắt rơi lại trên bàn, nhưng khi nhìn đến thức ăn trên bàn thì khuôn mặt hắn liền phát lạnh, vẻ mặt xanh mét khó coi, nhất thời tức giận tràn đầy.

Đây là cái gì? Nàng ăn trưa sao?

“Không nghĩ tới người lại đến đây” Tiếng nói thanh nhã bỗng vang lên, chỉ thấy Thượng Quan Thu Trùng từ bên trong phòng chậm rãi đi ra, theo sát phía sau là Đông Nhi đang còn nơm nớp lo sợ.

A..Còn tưởng rằng hôm qua hắn chỉ là một lúc không chịu thua, mới xúc động nói, không nghĩ tới hôm nay hắn thật sự đến đây.

“Ta nói rồi, hôm nay ta sẽ qua tìm nàng, dĩ nhiên là sẽ không thất hứa.” Nàng cho hắn là loại người không tuân thủ hẹn ước sao?

Nhíu mày suy nghĩ, biết trong lòng nàng đánh giá mình thấp như vậy, Ngao Hạo cảm thấy tức giận, mà bây giờ hắn lại càng phát hỏa hơn lại là vì một chuyện khác.

“Nàng chưa dùng cơm trưa à?” Ánh mắt rơi trên khay thức ăn trên bàn, hắn có nên tức giận chất vấn.

“Ừ” Nàng nhẹ đáp rồi đi đến ngồi trước bàn.

“Nàng ăn trưa cái này đây sao?” Trầm giọng hỏi lại.

“Ừ” Lại lần nữa gật đầu đáp nhẹ, nàng cầm lấy một cái bánh bao đã nguội lạnh, lễ phép cười hỏi “Huynh cũng muốn dùng sao?”

“Không được ăn” Thấy nàng bắt đầu ăn, suy nghĩ trong lòng Ngao Hạo lập tức bùng nổ, động tác cực kỳ nhanh cướp đi bánh bao trong tay nàng, không để ý đến nét mặt kinh ngạc của nàng, hắn nghiêm mặt tức giận quát Đông Nhi đang đứng một bên “Người hầu hạ phu nhân thế nào vậy? Loại đồ ăn này mà người cũng dám đem đến cho phu nhân ăn? Làm hạ nhân mà tất trách như vậy, người có dụng ý gì?”

Lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị, những câu quát mắng làm cho Đông Nhi sợ tới mức quỳ xuống, khóc lớn.

“Oa...thiếu gia, Đông Nhi vẫn rất thật tâm hầu hạ phu nhân, ngài đừng đuổi Đông Nhi đi...” Oa oa khóc lớn, nàng sợ đến phát run, không biết mình đã làm sai việc gì.

“Thật tâm?” Ngao Hạo xanh mặt, bàn tay vỗ mạnh lên bàn làm chén đĩa trên bàn rung động “Thật tâm mà người nói là đem đồ ăn thừa cho phu nhân ăn sao?”

Trên bàn ngoại trừ mấy cái bánh bao cứng ra, chỉ còn lại một hỗn hợp đồ ăn thập cẩm, quả thực là giống đồ ăn cho chó.

Đường đường là phu nhân của Ngao gia mà lại ăn loại đồ ăn này, giống với cái gì?

“Đây không phải là lỗi của Đông Nhi, huynh đừng trách muội ấy.” Hơi hơi nhíu mày, Thượng Quan Thu Trùng nhẹ giọng nói.

“Thiếu gia, Đông Nhi không phải cố ý.” Cuối cùng cũng hiểu được chủ tử đang phát giận chuyện gì, Đông Nhi khóc lóc giải thích “Bởi vì thời tiết hôm nay nên chân phu nhân không thoải mái, nô tì liền giúp phu nhân xoa chân, nên chậm trễ thời gian đi dùng cơm, Đông Nhi tuyệt đối không phải cố ý.”

Nghe được ý tứ trong lời nàng nói, Ngao Hạo sắc mặt càng thêm khó coi “Nêu đã không có đồ ăn nóng, sao người không bảo phòng bếp nấu lại?”

Ồ...Thiếu gia là đương gia chủ tử, không biết được khó khăn của dân gian rồi. Cho là Đông Nhi nàng không có nghĩ đến sao? Chẳng qua là nàng thấp bé, phu nhân lại mới vào cửa liền bị ghét bỏ, những nô bộc khác căn bản là không đem nàng để vào mắt, cũng không muốn hầu hạ. Có khi đi đến phòng bếp chậm, Đông Nhi nàng bị chế ngạo còn chưa nói, nhưng những lúc chỉ có thể đem một chút đồ ăn thừa trở về, đáy lòng nàng mới gọi là khó chịu.

Nghĩ đến chua xót trong hai năm qua, Đông Nhi lại càng thấy ủy khuất, lập tức khóc lóc kể lể “Đông Nhi cũng muốn vậy, nhưng mà người phòng bếp không chịu, nói không có thời gian rồi,phu nhân muốn ăn thì phải đến sớm. Bữa tiếp theo, nô tì liền đi sớm, nên chỉ lấy được những đồ ăn thừa này cũng xem như là được.”

“Buồn cười” Ngao Hạo tức giận vỗ bàn “Chẳng lẽ bên trong phủ toàn nuôi hạ nhân như vậy? Lập tức gọi Lý tổng quản đến đây, ta sẽ tự hỏi hắn.”

Run rẩy đứng dậy, Đông Nhi lau nước mắt vội chạy ra ngoài, bắt quả trên khuôn mặt nhỏ nhắn cuối cùng cũng có nụ cười. Ô... thật tốt quá! Có thiếu gia ra mặt, xem sau này còn có ai dám khi dễ họ nữa không.

Xuyên qua cửa sổ, thấy Đông Nhi vội vàng che ô biến mất trong màn mưa, Thượng Quan Thu Trùng không nhịn được lắc đầu cười. A...Tình huống thế này cũng không phải là mỗi ngày đều có, hai năm qua cũng có mấy lần như vậy, nhưng lại làm cho nha đầu kia nói thành như vậy, thật đúng là.....rất có thiên phú, không đi diễn kịch thì thật sự rất đáng tiếc.

“Bị bạc đãi như vậy mà nàng còn cười được à?” Tức giận chưa dứt, trừng mắt nhìn nàng cười, Ngao Hạo cảm tức chất vấn “Những chuyện này, tại sao ta đều không nghe ai nói?” Thật đáng giận mà! Ngao Hạo hần mặc dù là tình cảm có lạnh nhạt với nàng nhưng trên danh nghĩa nàng vẫn là thê tử của hắn.

“Chuyện này có gì đâu phải tức giận.” Nàng khẽ cười hỏi lại, Thượng Quan Thu Trừng cũng không cảm thấy ngại, ngược lại hắn thì lại dễ dàng sinh khí. “Cũng không cần phải nói ra, là ta bảo Đông Nhi đừng nói, ngay cả Lý tổng quản cũng không biết rõ ràng, huống chi là từ trước tới giờ huynh có bước vào chỗ này đâu, làm sao huynh biết được chứ?”

Nàng không có ý chỉ trích gì, chẳng qua chỉ là nói ra sự thật, nhưng lúc vào tai Ngao Hạo thì chỉ thấy mặt hắn hồng hồng, nóng rát.

“Nàng nghĩ ta là người khờ xướng sao? Bởi vì ta xem thường nàng nên ta mới để bọn hạ nhân không tôn trọng nàng đúng không?” Tuy biết rõ thực tế là như vậy nhưng khi bị chỉ ra, đáy lòng Ngao Hạo cảm thấy xấu hổ nhưng trên mặt vẫn đứng vững.

Nàng hơi ngần ra, không nghĩ hắn sẽ liên tưởng thành như vậy, Thượng Quan Thu Trừng cảm thấy có chút buồn cười “Huynh quá đa nghi rồi, ta không có ý này.” Những thương nhân đều có tư tưởng đặc biệt thế này sao?

Ánh mắt thâm trầm nhìn nàng, cuối cùng hắn cũng bỏ qua một bên, cứng rắn nói “Tóm lại, là do Ngao gia của ta đã bạc đãi nàng.”

Đây có thể xem như lời giải thích sao? Người như hắn, chưa từng nói xin lỗi ai sao? Thái độ mặc dù vẫn không được tự nhiên nhưng ý tứ vẫn rõ ràng.

Suy cho cùng, Thượng Quan Thu Trừng chỉ cười cười không nói, lại làm cho Ngao Hạo không được tự nhiên.

Trầm mặc một lúc, nghĩ nàng bị bạc đãi như vậy nhưng lại không tỏ ra vẻ gì, Ngao Hạo vừa không hiểu vừa giận, cuối cùng nhin không được liền quay đầu trừng nàng.

“Nàng thật sự không để ý sao? Bọn hạ nhân khi dễ nàng như vậy, tại sao nàng không chịu nói?” Hắn không hiểu. Hắn thật sự không hiểu nàng đang suy nghĩ cái gì.

“Có gì đâu mà phải để ý.” Thượng Quan Thu Trừng cảm thấy không sao cả.

“Để nàng ăn những thức ăn thừa này, nàng còn nói không để ý sao?” Nàng thật sự là quá yếu đuối, không trách bọn hạ nhân tìm cơ hội leo lên trên đầu nàng.

“Đồ ăn thừa thì không thể ăn được sao?” Thượng Quan Thu Trừng kì quái hỏi ngược lại, từ trước đến nay nàng đã quen ăn uống đạm bạc, luôn nghĩ rằng “Chỉ cần no bụng là được” Làm người cũng không nên kén chọn, những người nghèo ngay cả cơm canh thừa cũng chưa chắc có mà ăn.

“Cái loại thức ăn hỗn hợp này, có thể ăn vào bụng được sao?” Ngao Hạo giận dữ, chỉ kém không nói ta “ngay cả chó cũng xem thường”.

“Thức ăn dù có tính xấu đến đâu, khi ăn vào bụng rồi cũng không phải trở thành một hỗn hợp sao, có khác gì những thức ăn ở trên bàn này?” Chẳng qua là nó trước mắt ở cùng một chỗ mà thôi.

Đây là lý lẽ gì chứ?

Ngao Hạo bị nghẹn lại, chỉ im lặng nhìn chằm chằm nàng, cuối cùng không nhin được hoài nghi

“Trên đời này có chuyện gì làm cho nàng để ý không?” Bị chồng lạnh nhạt, nàng lại thản nhiên như không, bị hạ nhân ức hiếp, nàng lại hời hợt không quan tâm, ăn thức ăn thừa, nàng cũng thấy không sao cả. Như vậy, rốt cuộc là chuyện gì mới làm cho nàng để ý đây?

Trông mặt nàng trong suốt như tước, có vẻ lạnh nhạt nhưng lại bình tĩnh nhìn hắn, ngữ điệu mềm nhẹ hỏi lại “Ta để ý đến gì, có liên quan đến huynh sao?” Hai người bọn họ ngoại trừ chung cái danh nghĩa vợ chồng hữu danh vô thực thì còn có việc gì liên quan đến nhau sao?

Đồng!

Ngực giống như bị vật gì đánh vào, Ngao Hạo bị vẻ mặt lạnh lùng xa cách của nàng làm cho sợ hãi, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào nói được thành lời.

Phải nói như thế nào đây? Tuy rằng có lúc mơ hồ biết nàng luôn trầm tĩnh xa cách, nhưng hôm nay lại làm cho hắn càng thêm xác định được nàng luôn phòng bị đối với người khác, nhưng hằng ngày vẫn là ẩn dấu sau nụ cười yếu ớt.

Không biết tại sao, nghĩ đến mình cũng bị nàng cự tuyệt, trong lòng không hiểu là vui hay buồn, nhưng sao đó lại cảm thấy mình thật buồn cười.

Nói cho cùng, hai người bọn họ tuy rằng đã thành thân hai năm, nhưng hôm qua mới chân chính tiếp xúc, cũng không phải là bạn bè nhiều năm, nàng xa cách hắn như vậy cũng là chuyện bình thường, nhưng...hắn tại sao lại cảm thấy không được vui?

Ý thức được phản ứng của mình buồn cười đến mức nào, hắn liền lắc đầu, nghĩ muốn xua đi cái loại tâm tình phức tạp này.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt nàng quét nhẹ, vẻ mặt lạnh lùng xa cách lặng lẽ rút đi, khóe miệng lại thản nhiên cười như bình thường “Người đến”

Giống như liếc nhìn nàng suy nghĩ thật lâu, lúc này Ngao Hạo mới đem tầm mắt dừng ở cửa đại sảnh, chỉ thấy Đông Nhi dẫn Lý tổng quản vội vàng tiến

vào.

“Thiếu gia, ngài tìm ta sao?” Về mặt cung kính thăm hỏi, nhưng trong lòng Lý tổng quản có chút buồn bực.

Vừa rồi nghe Đông Nhi nói thiếu gia đang ở Thanh thu viện chờ hần, mặc dù hă theo tiểu nha đầu này đến đây nhưng trong lòng lại không chắc chắn, không ngờ đây lại là sự thật.

Nhưng chuyện này có chút kì lạ, hai năm qua thiếu gia chưa từng bước chân vào Thanh thu viện, tại sao lúc này lại có mặt ở đây?

Không hiểu tại sao, Lý tổng quản lúc đầu đã có cảm giác không đúng, nay tự dưng mí mắt lại nháy không ngừng. Tốt nhất đừng là điềm xấu nha.

Đang suy nghĩ lại không để ý, lập tức chỉ thấy chủ tử mặt lạnh như tờ, đập mạnh vào bàn lớn tiếng quát

“Lý tổng quản, người nhìn thử xem trên bàn này là cái gì hả? Không lẽ Ngao phủ chúng ta ngay cả cơm cũng không có sao? Người không biết còn tưởng rằng Ngao Hạo ta ngược đãi nương tử của mình đấy. Người nói xem, đây rốt cuộc là chuyện gì.” Lớn tiếng quát, Ngao Hạo bộc phát lửa giận bùng bùng.

Bị trách cứ như vậy, Lý tổng quản nhìn lại trên bàn, đến lúc hần thấy rõ thức ăn thừa trên bàn thì gương mặt hoàn toàn tái lại.

Này, này, này....tại sao lại như vậy? Hần tuy rằng không có gặp phu nhân nhưng ngẫu nhiên thỉnh thoảng vẫn có hỏi xem nàng có thiếu gì không, ngày thường cũng không đến đây chào hỏi, không ngờ lại làm cho phu nhân phải ăn thức ăn thừa này.

“Thiếu gia...chuyện này...tiểu nhân....tiểu nhân cũng không biết có chuyện này.” Cuồng quất giải thích, Lý tổng quản quả thực khóc không ra nước mắt.

“Ta đã nói, đây không phải là lỗi của Lý tổng quản.” Nàng thân nhiên, không muốn Ngao Hạo trách bất kì người nào.

Biết được dụng ý của nàng, giờ phút này Ngao Hạo cũng không muốn làm nàng bận tâm, lập tức dè dặt giận xuống, trách cứ Lý tổng quản mấy câu, sau đó lạnh lùng cảnh cáo.

“Nếu còn để ta phát hiện phu nhân bị ngược đãi như vậy, thì chức Lý tổng quản này người không cần phải làm nữa, hiểu chưa?”

“Hiểu..hiểu.Tiểu nhân đã hiểu” Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng trả lời.

“Bảo phòng bếp làm một bàn thức ăn ngon đưa đến đây. Lui xuống.” Phát tay đuổi người.

“Dạ,tiểu nhân lập tức đi phân phó phòng bếp.” Vừa được đặc xá, Lý tổng quản lập tức chạy nhanh như bay, vội vàng đi phân phó phòng bếp, còn chuẩn bị đem đám hạ nhân trong phủ khiển trách một phen.

Mà Đông Nhi ở một bên tuy rằng mừng thầm, khẳng định không ai dám khi dễ phu nhân nữa nhưng thấy Lý tổng quản đi rồi, nàng thật sự không dám ở lại, chỉ sợ Ngao Hạo tức giận mắng tới, cho nên cũng cực kì nhanh thu thập đồ ăn thừa trên bàn, chuẩn ra ngoài, để lại hai vị chủ tử.

Mất thấy hai người họ nhanh chóng chạy không còn thấy bóng dáng, Thượng Quan Thu Trùng không khỏi cười khẽ “Thật uy phong phải không?”

“Nàng giễu cợt ta sao?” Nhướn mày

Lúc này, nàng không có nói “đa tâm” cái gì nữa, xem như là đã chấp nhận, bắt quá rất nhanh lại nhàn nhạt nói sang chuyện khác.

“Huynh đến tìm ta đánh cò à?” Nàng thân nhiên đứng dậy đi đến bên ngăn tủ lấy bộ cò, dù sao cũng phải chờ phòng bếp đưa thức ăn đến, đánh cò giết thời gian vậy.

Nhảy cảm phát hiện động tác của nàng so với hôm qua có phần chậm chạp hơn, chân cà thọt bước cũng rõ ràng, Ngao Hạo bỗng nhiên nghĩ đến vừa rồi Đông Nhi nói chân nàng hôm nay không thoải mái, cũng giống với hôm bãi đường thành thân hai năm trước, trời cũng mưa to, bỗng nhiên hần giật mình hiểu.

“Chân nàng mỗi lúc trời mưa sẽ đau sao?” Tuy chỉ là nghi vấn nhưng đáy lòng hần chắc chắn đã khẳng định.

Không nghĩ tới đột nhiên hần lại chuyển đến chuyện chân của nàng, Thượng Quan Thu Trùng hơi ngần ra, nhưng sau đó lại nhẹ nhàng “Ừ”, cầm lấy bộ cò chậm rãi trở về trước bàn ngồi xuống.

“Khó trách thành thân ngày đó....” Giọng nói bỗng nhiên dừng lại, nghĩ đến lúc trước chính mình còn cho là nàng tỏ vẻ không khỏe, trong lòng liền không vui, nghĩ nàng làm mình mất thể diện....Tóm lại, Ngao Hạo chỉ cảm thấy mặt nóng lên, xấu hổ vô cùng.

“Là gia gia thương tiếc ta, không muốn làm ta phải chịu thêm nhiều gánh nặng.” Hiểu được ý tứ của hần, Thượng Quan Thu Trùng nhẹ cười, giọng điệu trên chộc “Đã làm chi huynh phải chịu ừy khuất.”

Lão thái gia đã bắt hần bãi đường cùng con gà ái, mặc dù lúc ấy có chút đồng tình nhưng thật xin lỗi, đáy lòng nàng thật sự không có cảm giác áy náy.

Bị nàng trên chộc, nghĩ đến mình lúc đó ôm con gà mái bãi đường, Ngao Hạo cảm thấy có chút thoải mái, lập tức không nhịn được cười.

“Còn cung cấp thêm chủ đề cho các từ lâu trong kinh thành huyền thuyên, coi như là làm việc thiện rồi.” Khó được có lúc hấn cũng sẽ tự giễu.

Nghiền ngẫm nhìn hấn một cái, Thượng Quan Thu Trùng mỉm môi cười, đem hộp cờ cùng quân cờ giao cho hấn, hỏi giống hôm qua “Có cần ta nhường không?”

Nàng cố ý.

Liếc ngang dò xét, mặc dù liên tiếp bại dưới tay nàng, nhưng Ngao Hạo vẫn kiên trì tôn nghiêm “Không cần”

Đã sớm đoán được hấn sẽ trả lời như vậy, Thượng Quan Thu Trùng chỉ cười cười, đưa tay “mời” cho nên khi hấn đang cân nhắc cẩn thận, một cuộc đấu trí trên bàn cờ lại được triển khai.

Nhưng mà lúc hai người mới đánh được một nửa, Lý tổng quản đã dẫn mấy nha hoàn đưa lên mâm thức ăn tinh xảo nóng hổi.

Bảo hạ nhân mang bàn cờ cẩn thận dời qua một bên, Ngao Hạo nhìn một bàn đầy thức ăn ngon, nhưng sau đó hấn lại phát hiện nha hoàn đang xếp hàng, đôi mắt tò mò nhìn trộm Thượng Quan Thu Trùng, hấn lập tức nhũn mày không vui.

“Toàn bộ lui xuống.” Thật là không có quy củ.

“Dạ” Giống như cũng phát hiện bọn nha hoàn vô lễ, Lý tổng quản trong lòng kêu khổ nhưng ngay sau đó quay sang mắng “Còn đứng đó làm gì? Đi ra ngoài. Đi ra ngoài.”

Thật là! Thường ngày đã quá dung túng đám nha hoàn này rồi, làm cho các nàng không còn biết quy củ, bắt đầu từ hôm nay, hấn sẽ một lần nữa nghiêm khắc dạy dỗ.

Luôn miệng trách mắng, rất nhanh, một đám nha hoàn đã rời đi, trong phòng khách chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Không hổ là đương gia chủ tử, ra lệnh một tiếng liền hô ra một bàn sơn hào hải vị.” Nhìn lại một mâm thức ăn tinh xảo, Thượng Quan Thu Trùng cười nhạt, làm cho người ta không hiểu nàng đang tán dương hay đang châm biếm.

Liếc mắt dò xét, Ngao Hạo quyết định xem như mình không nghe thấy gì, trực tiếp nói

“Ăn đi” Thời gian ăn trưa cũng đã qua lâu rồi, khẳng định nàng đói bụng lắm.

Không cần tự ngượng ngùng, Thượng Quan Thu Trùng không khách khí, thưởng thức thức ăn trưa, mà Ngao Hạo ở một bên vừa uống trà vừa xem nàng tạo nhả dùng cơm.

“Ai nha. ... Trời mưa này thật lớn. Nha đầu Thu Trùng, lão nhân gia ta đến tìm con đánh cờ nè. ... Hù dọa.” Bỗng dưng, Ngao lão thái gia xông tới, thấy không phù hợp liền linh hoạt nhảy từng bước, nhưng sau đó lại đi ra ngoài.

Hành động quỷ dị của Lão nhân gia làm cho Ngao Hạo cùng Thượng Quan Thu Trùng nghi ngờ nhìn nhau, nhưng sau đó liền nghe âm thanh của ông truyền từ hành lang gấp khúc bên ngoài đến.

“Quái. Bên ngoài rõ ràng không phải là hồng vũ, không lẽ ta hoa mắt sao?”

Nghe vậy, hai người trong sảnh lòng đều hiểu được ý trong lời nói của ông, nhất thời Thượng Quan Thu Trùng buồn cười mà Ngao Hạo liền đen mặt.

Đáng chết. Gia gia là đang cố ý làm khó hấn sao? Có người nào đó nhện không được trong lòng nguyên rủa.

“Đúng vậy, là ta không có hoa mắt” Thật nhanh bay vọt vào, xác định người không có khả năng xuất hiện tại nơi này lại thật sự có mặt, Ngao lão thái gia xanh mặt trừng lớn, không nhìn được oa oa kêu to “A Hạo, con tại sao lại ở đây?” Hai năm qua cũng không bước vào đây, tự nhiên hôm nay lại xuất hiện. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

“Ngài không phải muốn con đến thăm hỏi phu nhân của con sao? Lúc này con tới, sao ngài lại mất hứng?” Mặt đen lên, Ngao Hạo giễu cợt nói.

“Cao hứng.Cao hứng.Ta nào có mất hứng.” Luôn miệng la lên cao hứng mặc dù bụng vẫn nghi ngờ nhưng khi nghe hấn nói như vậy, Ngao lão thái gia vẫn là cười rục rờ như hoa. Ha Ha Ha, thật tốt quá, hai đứa nhỏ này cuối cùng cũng có chút tiến triển rồi.

Dùng đầu gối nghĩ cũng biết lão nhân gia nghĩ cái gì, bất quá Ngao hạo cũng không nói gì thêm, cho đến khi thấy Thượng Quan Thu Trùng buông đũa, tỏ vẻ ăn no, hấn mới mở miệng nói.

“Chúng ta tiếp tục chơi cờ chứ?”

“Ừ” Gật đầu một cái, Thượng Quan Thu Trùng cũng không phản đối.

Nghe hai người nói, Ngao lão thái gia bỗng nhiên giật mình nhìn chằm chằm xuống ván cờ đã đánh một nửa kia, lập tức kêu to “Chậm đã, A Hạo, con là chạy đến tìm Thu Trùng đánh cờ sao?”

Gật gật đầu, Ngao Hạo không giải thích được sao sắc mặt lão nhân gia lại đại biến như vậy

“Vậy con phải xếp hàng cho ta, chờ ta cùng Thu Trùng chơi xong mới được” oa oa kêu to

“Tại sao? Chúng con cũng đều đã chơi được một nửa, phải là ngài nên chờ chúng con đánh xong mới đúng.” Ngao Hạo lắc đầu, hoàn toàn không đồng ý. “thứ tự trước sau” những lời này ngài có từng nghe qua chưa?”

“Ta không quan tâm. Cho dù nói đến trước sau thì cũng là ta trước mới đúng. Ngày hôm qua, ta đã cùng nha đầu này hẹn ước rồi.” Ngao lão thái gia vẫn kiên quyết không nhượng bộ.

“Ngài chính là già mồm át lễ phải.” Mặt hắc đen lại

“Con mới là cố ý cùng ta cướp người.”

“Là con trước...”

“Nói nhảm, rõ ràng là ta trước”

Thoáng chốc, trong sảnh hai ông cháu vì giành cơ người nào đánh cờ trước cùng Thượng Quan Thu Trùng mà trợn mắt rùm beng.

Còn Thượng Quan Thu Trùng thì sao? Chỉ thấy nàng hoàn toàn không đếm xỉa đến, về mặt trầm tĩnh uống trà

Ừ..Trà ngon.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Giúp Đỡ Chút Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Hôm đó, hai ông cháu “Tranh đoạt chiến” có thể nói là chính thức kết thúc. Thượng Quan Thu ở Ngao phủ thân nhiên trôi qua một ngày, bắt đầu mở ra cuộc sống náo nhiệt “Không được an bình”.

Mặc dù, nàng ru rú trong nhà như cũ, cơ hồ chân không ra khỏi “Thanh Thu viện”, mặc dù, bên người nàng chỉ có nha hoàn Đông Nhi phục vụ, lại nói Lý tổng quản ba ngày hai bữa sẽ tới quan tâm nàng ăn uống có tốt không, cũng có nhiều hơn một đôi ông cháu tranh nhau đánh cờ với nàng.

Trên thực tế, cuộc sống của nàng đột nhiên náo nhiệt hẳn lên, tất cả đều nhờ hai ông cháu kia ban tặng.

Thật ra thì, lão nhân gia tìm nàng đánh cờ từ lúc nàng bước vào Ngao phủ rồi không tính, phải nói chuyển biến là từ Ngao Hạo a!

Cũng không biết tại sao, từ sau ngày đó, Ngao Hạo liền cơ hồ ngày ngày đều đến “Thanh Thu viện” trình diện, có lúc là tìm nàng đánh cờ, có lúc chỉ là tán gẫu chuyện trời nam đất bắc.

Không thể phủ nhận, hẳn là một đối tượng rất tốt để trò chuyện, từ cảm kỳ thư họa, thơ ca khúc phú đến thiên văn địa lý, kỳ phong dị tục, kiến thức của hẳn đều rất rộng, hai người trò chuyện có thể nói là hòa hợp.

Nghiêm túc mà nói, trừ sư huynh cùng qua phụ thân đã qua đời, vẫn là lần đầu tiên nàng gặp được người trò chuyện hợp như vậy nếu muốn nói Ngao Hạo là nàng mới kết giao đến tri âm người, vậy cũng không quá đáng.

A. . . . . Chưa bao giờ mong đợi qua, hai người bọn họ thế nhưng lại biến thành quan hệ như vậy !

Nghĩ tới đây, dưới ánh trăng tàn bộ Thượng Quan thu trong vắt không khỏi khẽ cười lên.

“Đang suy nghĩ gì? Cười đến như vậy vui vẻ!” Một đạo trong sáng cười hỏi đột nhiên vang lên.

“Sư huynh!” Nhanh chóng xoay người lại, chỉ thấy này hồi lâu tương lai thăm nàng tuần dật nam tử, đang mỉm cười đứng ở dưới bóng đêm, Thượng Quan Thu trong vắt không khỏi vừa mừng vừa sợ. “Người khi nào tới?” Vừa nói vừa vội vàng hướng hẳn đi tới.

“Cẩn thận!” Rất sợ nàng bước chân quá mau, chân thợ không chịu nổi, Thượng Quan Thanh Phong vội vàng tiến ra đón vịn nàng, giọng mang quở nhẹ, “Đừng nóng vội, đi chậm một chút, đừng té giao rồi.”

Biết hẳn là quan tâm mình, Thượng Quan thu trong vắt không khỏi mỉm môi cười khê, không nhịn được hỏi thăm: “Sư huynh, người hồi lâu tương lai nhìn ta, mấy ngày nay vội cái gì đi?”

Nghe nàng hỏi thăm, Thượng Quan Thanh nghe tiếng nhả khuôn mặt nhất thời khẽ ảm, cố cười nói: “Không có gì, nhưng mà chỉ đúng là đi chung quanh một chút xem một chút.”

Thượng Quan Thu Trừng tâm tư nhẩn nhụi, nhìn hấn cố làm cười vui vẻ mặt, trong lòng liền đã rõ ràng.”Sur huynh, ngươi vẫn còn ở trốn tránh, thật sao?”

Im lặng không nói, Thượng Quan Thanh Phong nhìn đầy có sấp tỉnh.

“Tại sao vậy chứ?” Không nhìn được than thở, Thượng Quan thu trong cả đời, mặc cho nàng rắc Thiên La Địa Vọng mà đem người đẩy vào tuyệt cảnh?” Nàng thật sâu hiểu, hấn những năm gần đây phiêu bạc không chừng, không có chỗ ở cố định, toàn bộ chỉ vì né ra một người truy tìm.

“Thiên La Địa Vọng mặc cho nàng xúc đi! Tóm lại, ta không muốn gặp lại được muội.” Mím cười chua chát, Thượng Quan Thanh Phong thần sắc có vẻ cực kỳ mệt mỏi.

“Nhưng . . . .”

“Ta không cách nào tha thứ muội!” Cắt đứt lời nói, Thượng Quan Thanh phong thật sâu nhìn nàng, đầy mắt có hối tiếc cùng thương yêu.”Bởi vì muội làm thương tổn người ta yêu quý nhất.”

“Cũng đã nhiều năm như vậy, ta không ngại a!” Nhẹ giọng kêu lên, Thượng Quan Thu trong vắt cũng không muốn hấn vẫn đối với nàng tâm tồn áy náy.

“Cũng bởi vì muội không ngại, sur huynh mới mang muội nhớ trong lòng.” Vẻ mặt kiên quyết.

“Sur huynh. . . .” Thượng Quan Thu trong vắt bắt đầu dĩ than thở rồi.

“Đừng nói những thứ này làm cho người ta không vui rồi!” Lắc đầu một cái, Thượng Quan Thanh phong nói sang chuyện khác cười nói: “Khó được tới nay ánh trăng đẹp như vậy, cùng sur huynh tản tản bộ, nói xấu việc nhà đi!”

Biết hấn không muốn bàn lại, Thượng Quan Thu cũng chỉ có thể theo hấn, để cho hấn đỡ mình ở dưới ánh trăng từ từ tản bộ, hàn huyên một chút, thuận tiện cũng đem “náo nhiệt” mấy ngày này chia sẻ với hấn.

“Thực ra, Ngao Hạo cũng không phải là người khó chung sống.” Khẽ mím cười, Thượng Quan Thu đưa ra kết luận cuối cùng.

Nghe vậy, Thượng Quan Thanh Phong ý thức được cái gì, như có điều suy nghĩ nhìn nàng khuôn mặt trầm tĩnh một lúc lâu, cuối cùng, hấn dịu dàng cười.”Muội thích Ngao Hạo rồi hả?”

“Làm sao có thể?” Bật cười lắc đầu, Thượng Quan Thu cảm thấy hấn không khỏi liên tưởng quá đi.”Chẳng qua là cảm thấy hấn là bằng hữu trò chuyện thú vị thôi.”

Chỉ là bằng hữu trò chuyện thôi? Thú vị như vậy, Thượng Quan Thanh Phong đáy lòng không khỏi hoài nghi. Phải biết, có thể hợp với tiêu chuẩn của nàng, để nàng cho rằng là người thể cùng trò chuyện thật tốt, trên đời cũng chỉ có sur phụ cùng hấn.

“Thật ra thì, nếu Ngao Hạo nhân phẩm không tệ, muội sao không nắm chặt đoạn nhân duyên này?” Nếu là có thể, hấn còn là hi vọng nàng có thể có mỹ nhân quy túc.

“Sur huynh, muội đối với Ngao Hạo chỉ rất là đơn thuần hảo cảm mà thôi, huynh nói đi nơi nào?” Vừa bực mình vừa buồn cười, Thượng Quan Thu thật không hiểu hấn vì sao phải nói như vậy?

“Sur muội, yêu một người không phải là không phải tự nhiên mà có, bình thường sẽ là thương thức chuyển thành hảo cảm, lúc sau hảo cảm trải qua thời gian từ từ lên men, cuối cùng, mới có thể ở đột nhiên phát hiện mình đã bất tri bất giác yêu đối phương.” Khẽ mím cười, Thượng Quan Thanh Phong lại cảm thấy nàng hôm nay đang ở giai đoạn hảo cảm thứ nhất.

Lắc đầu một cái, Thượng Quan Thu mặc dù không đồng ý, nhưng cũng vô tâm muốn nói thêm, lập tức rất nhanh nói sang chuyện khác, cho đến rất lâu sau đó đi qua, nàng mới lưu luyến không rời nhìn nơi Thượng Quan Thanh Phong lần nữa nhẹ lướt đi.

Đang lúc nàng cũng chuẩn bị trở về phòng lúc nghỉ ngơi, đột nhiên, một chuỗi từ xa đến tiếng bước chân làm cho nàng theo bản năng hướng nguồn gốc âm thanh ấy nhìn lại, lại thấy bóng dáng cao to quen thuộc đang nhanh chóng hướng nàng mà đến.

“Ngao Hạo!” Kinh ngạc kêu nhỏ, không hiểu đã trễ thế này, hấn như nào lại sẽ tới?

“Nguyên chỉ muốn tới thử vận khí một chút, không ngờ nàng quả nhiên còn chưa ngủ!” Xa xa liền nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh của nàng, Ngao Hạo sải bước đi tới trước mặt nàng, tuấn mỹ khuôn mặt mơ hồ có chút vui vẻ.

“Đã trễ thế này, tới tìm ta có chuyện gì sao?” Mặc dù có chút buồn bực, nàng còn là duy trì trước sau như một nụ cười yếu ớt.

“Hôm nay ở bên ngoài bận rộn cả ngày, vừa mới trở lại, buổi chiều lại muốn đến hiệu sách mua mấy quyển nhân thư, cho nên liền vội vàng đến đây đưa nàng.” Cầm trong tay vài cuốn sách sách đưa cho nàng, Ngao Hạo mím cười giải thích.

Nhờ vào ánh trăng nhìn đến sách trên tay, nội dung đều là những chủ đề gần đây nàng cảm thấy hứng thú, lần nữa ngược mắt nhìn một chút về mặt hán có chút hơi mệt mỏi, chẳng biết tại sao, Thượng Quan Thu lại cảm thấy đầy lòng như có dòng nước ấm chậm rãi lướt qua.

Những vật này, nàng chỉ ở lần nào đó trò chuyện cùng hán thuận tiện nhắc tới, không ngờ hán lại để tâm như thế.

Nàng biết hán kinh doanh sản nghiệp Ngao gia lớn như thế, thật ra là rất bận rộn, nhưng hán vẫn trong lúc bận rộn, còn cố ý đến hiệu sách, thậm chí vừa vào cửa, cũng còn không có nghỉ ngơi liền vội vàng tới đây đem sách cho nàng.

“Cám ơn. . . .” Ôm sách, nàng chân thành cảm tạ, bờ môi bất chợt hiện lên lúm đồng tiền ngay nàng cũng không tự chủ được, xinh đẹp khiến người khác nín thở thanh lệ.

Lúm đồng tiền của nàng nhẹ nhàng chân thành, giống như đóa hoa sen thanh khiết, khiến Ngao Hạo trong khoảng thời gian ngắn nói không nên lời.

“Sao vậy?” Thấy hán thật lâu không có đáp lại, Thượng Quan Thu không khỏi kỳ quái hỏi thăm, không hiểu hán thế nào đột nhiên thất thần?

“Không có, không có gì!” Vội vàng trấn định tâm thần, cố đè xuống cảm xúc không hiểu xôn xao trong lòng, Ngao Hạo cố làm như không có chuyện gì xảy ra. “Từ từ nào, đi vào nghỉ ngơi đi!”

“Ngươi cũng về sớm một chút nghỉ ngơi đi!” Khẽ vuốt cằm, nàng xoay người chậm rãi hướng bên trong nhà đi.

Đứng lặng dưới ánh trăng, lẳng lặng nhìn nàng biến mất ở bên trong nhà, Ngao Hạo bàn tay nhẹ che tim, thâm thúy trông mắt đen có một tia mờ mịt.

Nhịp tim vì sao. . . . lại loạn như vậy rồi?

*****

Quán trà, trong phòng bố trí ưu nhã, vẻ mặt nam tử tuấn tú lộ ra nét lười biếng khẽ nhấp hớp trà, đuôi mắt không ngừng quét tới mấy cuốn sách đặt trên cạnh bàn.

“Mấy kiện hàng nhập về từ Tô Châu, giá tiền cứ quyết định như vậy đi, thế nào?” Mặt đứng đắn thảo luận công sự, Ngao Hạo trầm giọng hỏi thăm, tên lười biếng này rõ ràng không chuyên tâm.

Thiệt là! Tại sao hán lại đồng ý cùng người này, cái gì cũng đều không trông nom, đem công việc ném lên người hán hợp tác cùng phường tơ lụa Giang Nam buồn bán?

“Ngươi nói như thế nào thì là thế đó, ta là hoàn toàn tin tưởng ngươi người bạn này.” Thu hồi tầm mắt, Thiếu Thu cười mỉa nói.

“Có thể hay không làm phiền ngươi bớt tin tưởng ta một chút?” Chê cười, Ngao Hạo thật cảm giác cùng hán hợp tác chính là lên phải thuyền gặc, ích lợi không bao nhiêu, nhưng công việc lại một đống lớn, hại hán. . . . Hại hán hiện tại thời gian nhàn hạ càng ngày càng ít, bận đến đã rất nhiều ngày không có cách nào mà đi “Thanh Thu viện”.

Hôm nay, là hán nhấn nại mức cực hạn! Vô luận như thế nào, giải trừ xong hết mấy việc này, đợi lát nữa hán nhất định phải lập tức chạy trở về, dù là ngồi xuống cùng Thượng Quan Thu tán hươu tán vượn vài câu cũng tốt.

Ai. . . . Nhắc tới cũng kỳ quái! Hán hình như là trúng phải cổ độc của cô gái trầm tình này, kể từ hơn nửa năm trước tiếp xúc qua, chỉ cần vừa được rảnh rỗi liền muốn hướng tới chỗ cô ấy là mà đi, nếu là vài ngày không được nhìn thấy nàng, hán liền tâm thần có chút không tập trung, đứng ngồi không yên, nhưng vừa thấy được nàng, dù thế nào lòng rộn ràng tình là có thể lập tức bình tĩnh lại.

Hán là trúng độc rồi! Trúng cổ độc của nàng!

Nghĩ tới đây, Ngao Hạo không muốn lãng phí thời gian nữa. “Nếu ngươi không có ý kiến, vậy thì quyết định như vậy.” Dứt lời, cầm sách lên, chuẩn bị rời đi.

“Chớ vội đi!” Thiếu Thu cố ý hỏi “Đợi lát nữa có muốn hay không cùng đến chỗ của Hàm Hương? Vài ngày trước, ta lỡ nói với nàng sẽ nơi đó đi quấy rầy một bữa cơm, nàng khuê oán khá sâu hỏi ta, vì sao ngươi dù khỏe mạnh nhưng không đến thăm nàng?” Chậc! Hán thế nhưng thành ống loa của người khác, thật là hạ thấp phong thái đại thiếu gia của hán a!

“Cái gì khuê oán? Chớ dùng từ lung tung!” Hán và Hàm Hương không có loại quan hệ kia! Liếc ngang cái chính, Ngao Hạo lắc đầu mà cự tuyệt. “Ta vội, không đi!”

“Vội?” Xoa xoa cằm, nghe thế, Thiếu Thu nhạo báng cười nói: “Vội vàng trở về nghiên cứu học thuật hay sao?”

“Học vấn? Có ý tứ gì?” Sững sờ, không hiểu hán đang nói gì?

“Ừ!” Cảm hứng mấy cuốn sách trong tay hán, tiếng cười chế nhạo mang theo vài tia không hiểu. “Hai ba tháng trước, ta thấy ngươi mua sách phong thủy, không ngờ qua hai tháng, ngươi không ngừng tìm hiểu mua sách thuốc, ngươi không nói muốn đổi nghề, nếu như không phải là trở về nghiên cứu học thuật, thì sẽ là cái gì?”

“Là nghiên cứu học thuật, chỉ là không phải là ta.” Khẽ mỉm cười, nghĩ đến cô gái thanh nhã ngồi ở bên cạnh hắn, bộ dạng trầm tĩnh đọc sách, Ngao Hạo về mặt không tự chủ mềm mại xuống.

Thấy thế, Thiếu Thu trong bụng không khỏi cảm thấy kì quái, thế nào cũng không nhớ đến bạn tốt lại có vẻ mặt nhu hòa như thế.

“Không phải người? Vậy còn có người nào mặt mũi lớn như vậy, khiến Ngao Đại Thiếu Gia người tự mình mua sách?” Có ý nhạo báng giấu cợt, Thiếu Thu đại khái đã hiểu là ai.

Ai . . . . . Hơn nửa năm qua này, do Ngao phủ bọn hạ nhân truyền ra tin đồn, Ngao Hạo bị phu nhân nổi giận; ngày ngày đến thăm, đền bù hai năm trước hán lạnh nhạt nàng; lại nói hai vợ chồng tình cảm tăng nhiệt độ, ngọt ngọt ngào ngào.

Sách sách sách! Gần đây, Ngao Hạo trừ công sự bên ngoài, càng lúc càng lười phải cùng bằng hữu gặp nhau, ngay cả chỗ Hàm Hương hán cũng ít lui tới, phải chăng là đến chỗ của nương tử.

Nhớ ngày đó, không biết ai tức giận khó tiêu nói muốn đem tân nương tử làm bồ tát sống, hôm nay đây? Ha ha. . . . . Thật sự rất thú vị rồi!

“Mắc mớ gì tới người?” Hung tợn tròn mắt mắng chửi người, chẳng biết tại sao, Ngao Hạo cũng không muốn hướng hán nói đến chuyện của Thượng Quan Thu.

Ai nha! Giọng điệu như vậy, này Ngao Đại Thiếu Gia là chuyện gì xảy ra? Hỏi một chút cũng không thể được sao? Bị trùng vô tội, Thiếu Thu vội vàng giơ tay bày tỏ đầu hàng.

“Không có chuyện, ta đi thôi!” Dứt lời, không thể chờ đợi bước đi.

Đưa mắt nhìn hán rời đi, Thiếu Thu tự mình ha ha nở nụ cười.”Ngao Đại Thiếu Gia càng không chịu nói, càng kích thích người ta vô hạn rất hiếu kỳ a! Ngày khác, cần phải tìm một cơ hội, tự mình đến Ngao phủ đi nhìn một chút này có phải như lời đồn đãi về Ngao thiếu phu nhân “

Mới trở về phủ, Ngao Hạo liền vội đến Thanh Thu viện tìm người, vừa vào phòng khách, liền gặp được Thượng Quan Thu không màng thế sự nhã nhặn ngồi ở trên ghế đọc sách, lập tức, vốn là có chút tâm tình phiền não, lập tức bình tĩnh lại.

“Thượng Quan Thu ?” Nhỏ giọng khẽ gọi, có chút sợ mình dọa đến nàng.

“À?” Đang hòa mình vào trong cuốn sách, Thượng Quan Thu hồi hồn ngẩng đầu, vừa thấy là hán, bờ môi lập tức tràn lên một đóa hoa mỹ lệ .”Người tới rồi!”

“Ừ.” Gật đầu một cái, hán hướng bên cạnh nàng ngồi xuống, mỉm cười lấy ra cuốn sách mới vừa mua.”Cho nàng!”

“Cám ơn!” Mỉm cười gật đầu đa tạ, Thượng Quan Thu nhận lấy, không khỏi kỳ quái hỏi “Chàng như thế nào có thời giờ rảnh rỗi đến đây?”

“Nàng không hoan nghênh?” Nghe nàng như vậy hỏi, Ngao Hạo buồn bực .

“Dĩ nhiên không phải!” Lắc đầu bật cười, Thượng Quan Thu cảm thấy hán thật sự là để tâm quá nhiều.”Chỉ là người vài ngày không có tới, ta cho là người gần đây đại khái rất bận .”

“Đúng là bận rộn chút!” Âm thầm thở dài, ngay sau đó cố ý cười hỏi: “Thế nào? Nhiều ngày không thấy, nàng nghĩ đến ta sao?” Tuy là ngữ điệu đùa giỡn, cũng không biết vì sao, thế nhưng hán lại không tự chủ được nín thở trầm ngâm chờ nàng đáp lại.

Không biết ý định kỳ quái, Thượng Quan Thu chỉ là nhân nhợt dò xét hán một cái, đùa giỡn cười nói: “Người tán tỉnh nhầm người ?” Hán muốn tán tỉnh, cũng nên phải đi tìm Kim Ốc Tăng Kiều tại bên ngoài cái vị kia Hàm Hương cô nương mới phải a!

Câu trả lời của nàng để cho hán nhất thời một buồn bực, tuấn mỹ khuôn mặt trầm xuống.

“Thôi!” Tâm tình rất uất ức, nhưng Ngao Hạo không hiểu mình đến tột cùng ở uất ức cái gì?

Hán. . . . . Chuyện gì xảy ra?

Kỳ quái ngưng dò xét, Thượng Quan Thu không hiểu hán vì sao đột nhiên tâm tình xuống thấp như vậy, đang muốn hỏi cho rõ thì Lý tổng quản lại đột nhiên ôm sổ sách đến báo danh.

“Thiếu gia, ngài giao phó muốn ta lấy ra sổ sách đều ở chỗ này rồi.” Đã thành thói quen chủ tử hơn nửa năm qua luôn đem nơi này trở thành thư phòng mà dùng, Lý tổng quản rất nhanh đem một chồng lớn sổ sách đặt lên bàn.

Gật đầu một cái Ngao Hạo phát tay để cho hán lui ra, không nói thêm gì, trầm mặc cúi đầu thẩm tra sổ sách, tự mình làm việc.

Thấy thế, Thượng Quan Thu mặc dù cảm giác cổ quái, cũng lười để ý tới hán, lập tức cầm lên sách thuốc hán vừa đem tới, lần nữa lặng lẽ đọc.

Bên cạnh trầm tĩnh khiến Ngao Hạo không nhận được ngược mắt trộm dò xét, nhìn nàng lập tức liền đắm chìm trong trong sách, quên hết sự vật xung quanh, hán đột nhiên cảm thấy mình đối với nàng phiền muộn không hiểu lại rất buồn cười.

Nhìn nàng căn bản không thèm để ý, chính mình thoải mái vui vẻ đọc sách, hần này muộn khí không phải Bạch Sinh rồi sao? Người cho dù muốn phát cáu, cũng phải đối phương nguyện ý để ý tới!

Nghĩ đến mình lung tung hờn dỗi, gặp phải nàng "Ghét bỏ" mà không dư để ý tới, Ngao Hạo không khỏi âm thầm xấu hổ, cảm thấy thật sự mất thể diện, trong lòng sợ nàng sẽ không để ý tới hần, nhất thời có chút hoảng hốt kêu nhỏ đứng lên ——

“Thượng Quan Thu?”

“Sao vậy?” Tâm tình hòa nhã ngược mắt nhìn, bờ môi cười hoa vẫn như cũ.

“Nàng không giận ta đi?”

“Chàng làm cái gì sao? Tại sao ta muốn giận Chàng?” Cau mày, bộ mặt không hiểu.

Xem ra không chỉ có là hoàn toàn không có, hơn nữa còn là căn bản không biết vì sao phải phát nảo.

Trong bụng buồn lòng, Ngao Hạo cười. “Không có việc gì! Nàng cứ tiếp tục xem sách, ta không quấy nhiễu nàng.”

Hần ngày hôm nay thật rất kì quái, chỉ là. . . . . Nếu hần nói không có việc gì, vậy coi như xong!

Cười cười, Thượng Quan Thu vốn cũng không phải là người quá tò mò, ngay cả cảm thấy hần cô cô quái quái, cũng không để ý hỏi nhiều, tiếp tục hòa mình vào thế giới sách.

Cứ như vậy, một đọc sách, một thẩm trưởng, mặc dù ai làm việc này, nhưng lên ở giữa hai người không khí lại có vẻ cực kỳ an bình hài hòa, giống như là đôi vợ chồng già hòa hợp.

Hồi lâu đi qua, Thượng Quan Thu rốt cuộc đóng lại sách, vừa nhắc mắt, lại thấy Ngao Hạo vẫn còn ở cúi đầu nhìn trưởng, nhưng một cái tay chung quy lại là nắm bả vai của mình, thật giống như rất là mệt mỏi.

Nghiêng đầu quan sát một lúc lâu, nàng rốt cuộc không nhịn được hỏi. “Bả vai thực đau đớn sao?”

Ngao Hạo hơi ngạc nhiên ngẩng lên đầu chống lại ánh mắt ân cần của nàng, hình như có chút kinh ngạc, nàng làm sao lại biết?

Nhìn ra trong mắt hần nghi ngờ, Thượng Quan Thu chỉ vào bàn tay của hần, mỉm cười giải thích, “Người mới vừa một mực nắm vai.”

“Thì ra là như vậy!” Bùng tỉnh hiểu ra, ngay sau đó lộ ra có chút vẻ mặt bất đắc dĩ. “Cũng không biết thế nào, ta thường cảm thấy vai không thoải mái.”

Không có hỏi nhiều, Thượng Quan Thu đứng dậy đi tới phía sau hần, mắt hần lộ ra vẻ kinh ngạc, đôi tay nhỏ bé tự động sờ đôi vai rộng, lông mày không khỏi nhíu lại.

“Rất cứng nhắc!” Nhất định là thời gian dài nhìn trưởng, cổ, bả vai hần duy trì cùng động tác quá lâu.

“Cho nên mới thường mệt mỏi như vậy.” Cười khỏ, rất là bất đắc dĩ.

Suy nghĩ một chút, Thượng Quan Thu đột nhiên lên tiếng: “Chàng chờ ta một lát.” Dứt lời, cả thọt bước chân rất nhanh hướng phòng trong đi.

Ah? Nàng là muốn làm cái gì?

Đang lúc Ngao Hạo buồn bực sắp điên, lại thấy nàng lại chậm rãi đi ra, chỉ là vào lúc này trên tay nhiều hơn một hộp gỗ tinh xảo.

“Thứ gì vậy?” Không nhịn được tò mò hỏi nàng.

Thần bí nhìn hần cười cười, Thượng Quan Thu đem hộp gỗ mở ra, chỉ thấy bên trong lẳng lẳng nằm mấy cây mảnh như lông trâu trạm sáng kim châm.

“Cởi quần áo!” Bỗng dưng, nàng mở miệng ra lệnh.

“Cởi quần áo?” Ngao Hạo sững sốt, hoài nghi lặp lại lần thứ nhất. Nàng đang suy nghĩ gì? Làm sao sẽ đột nhiên muốn hần cởi quần áo? Chuyện này. . . . . Đây thật là lời nói lớn mật nhất nàng từng nói với hần.

“Chàng không cởi quần áo, ta thế nào giúp chàng châm cứu, giảm bớt bả vai chua xót đau đớn?” Ý định thanh thân, Thượng Quan Thu cũng không biết nam nhân ở trước mắt mới vừa nghĩ sai.

Thì ra là. . . . . Là muốn giúp hần châm cứu!

Bùng tỉnh hiểu ra đồng thời, Ngao Hạo thế nhưng không hiểu có chút cảm thấy mất mát. . . . . Thiệt là! Hần đang mất mát cái gì? Thật may là nàng không biết mình mới vừa hiểu lầm, nếu không thì thật xấu hổ rồi.

Lắc đầu bỏ rơi đi ý định qui dĩ, hần nghiêm túc hỏi thăm: “Thật muốn ta cời?” Lại nói, hai người tuy có vợ chồng, nhưng lại chưa bao giờ từng có vợ chồng chi thực, hai người vẫn lấy lễ đón tiếp, đừng nói thoát ý, ngay cả cánh tay da thịt cũng chưa từng chạm qua.

Nhận thấy được ý trong lời nói của hần, Thượng Quan Thu không khỏi cười: “Ta đều không ngại rồi, Chàng để ý cái gì?” A. . . . . Nhìn hần một đại nam nhân, thường ngày khí vũ hiên ngang, kiển thức bao rộng bộ dạng, thậm chí còn tại bên ngoài nuôi cả hoa khôi cô nương, thế nào ngày hôm nay ngược lại thì lễ như thế?

Nếu nàng đều nói không để ý rồi, hần nếu còn chần chừ, vẫn tính là đàn ông sao?

Nam nhân nhất chịu không nổi kích động, lập tức, Ngao Hạo cời ra nửa người trên, lộ ra thân mình bèn chắc, nhìn xem nàng muốn làm sao làm?

Lần đầu tiên thấy được hần phanh ngực hở da thịt thân thể, Thượng Quan Thu không khỏi có chút kinh ngạc, hần là một thương nhân bình thường không biết võ nghệ, thân thể lại đẹp như vậy, không hề nửa điểm thịt dư, hoàn toàn không thua trong trí nhớ của nàng nhiều năm trước, có lần sư huynh luyện kiếm xong cời áo lau mồ hôi thì bị nàng không cẩn thận nhìn thấy địa tình thực thân thể. . . . .

Ai nha! Nàng đang suy nghĩ gì? Thế nào đột nhiên đối với thân thể hần soi mói như vậy? Khó có được, trên mặt nàng ửng đỏ nóng lên, không khỏi cảm thấy ngượng ngùng.

Thật may là hần vẫn đưa lưng về phía, không phát hiện sự khác thường của nàng, nếu không chẳng phải lúng túng lắm sao?

Trong bụng thầm nghĩ, Thượng Quan Thu trong vắt vội vàng trấn định tâm thần, một tay nhặt lên một cây kim châm hậu, một tay kia tỉ mỉ khi hần vai rộng thượng thẳng lưng lại.

Nàng, nàng đang làm gì? Cảm nhận được xúc giác mềm mại từ lòng bàn tay nàng, Ngao Hạo không khỏi thờ dốc vì kinh ngạc, không dám tin thân thể của mình lại không bị khổng chế khê nổi lên xôn xao, để cho hần không khỏi lúng túng thoáng điều chỉnh tư thế ngồi, chỉ sợ bị nàng phát giác.

“Ta đều còn chưa có ghim kim, Chàng tức giận cái gì?” Không giải thích hỏi.

“Nàng, nàng muốn ghim lên ghim, còn mè neho cái gì?” Cẩn rằng gằm nhẹ, trên trán thấm ra lớn chùng hạt đậu mồ hôi nóng. Đáng ghét! Hần làm sao sẽ đối với nàng có phản ứng?

Nghe vậy, khuôn mặt từ trước đến giờ trầm tĩnh lạnh nhạt đột nhiên thoáng qua nhất mạt vẻ mặt chột dạ, Thượng Quan Thu cố cười nói: “Ta muốn ghim, chàng đừng lộn xộn.” Dứt lời, xác định được huyết vị, kim châm trên tay làm việc nghĩa không chùn bước đâm xuống.

“Như thế nào?” Vội vàng hỏi thăm.

“Cảm giác như bị muỗi chích.” Khẽ nhú mày, Ngao Hạo thành thật trả lời.

“Ồ!” Gật đầu một cái, nàng lại nhặt lên kim châm, sờ soạng một lát, mới ở trên người Ngao Hạo cây thứ hai.

Cứ như vậy, nàng ghim hết lục căn sau mới rút cuộc dừng tay.

“Phải như vậy bao lâu?” Nghẹn thanh hỏi thăm, Ngao Hạo gương mặt tuần tú ửng hồng, bị nàng gây nên “Xôn xao” vẫn chưa hoàn toàn thờ bình thường lại.

“Một khắc đồng hồ.” Rất rõ ràng cho đáp án.

“Ừ.” Đáp nhẹ một tiếng, Ngao Hạo không nói thêm gì nữa, cũng không dám tùy tiện mà lộn xộn, chuyên tâm mà nghĩ để cho thú tính “Xôn xao” bình thường lại.

Cứ như vậy, một mồ hôi nóng chảy ròng ròng, nam nhân một ánh mắt chuyên chú ở kim châm trên tay cô gái, hai người đều có tâm sự riêng, cho đến khi “Xôn xao” của hần rút cuộc dừng lại, một khắc đồng hồ cũng đến, cô gái mới cẩn thận từng li từng tí rút ra kim châm.

“Cảm giác như thế nào?” Thanh nhã giọng nói ần hàm chờ đợi.

Đầu tiên giãy giụa vai, Ngao Hạo vui mừng cười: “Lợi hại! Cảm giác nhẹ nhõm hơn nhiều rồi, vai chưa xót đau đớn đã tốt hơn nhiều.”

“Vậy thì tốt!” Vui mừng nở nụ cười, Thượng Quan Thu khó giấu được hớn hờ ra mặt.

“Không ngờ nàng tài nghệ châm cứu của nàng tốt như vậy, học đã bao lâu rồi? Trước kia sao không có nghe nàng đề cập tới?” Hần không nhìn được ca ngợi.

“Không lâu! hai, ba tháng này ta mới nhìn sách nghiên cứu.” Thượng Quan Thu cười nói, cũng không giấu giếm.

Này hai, ba tháng đọc sách nghiên cứu hay sao? Vậy vừa nãy nàng sờ soạng thật lâu, chẳng lẽ là. . . . .

“Chẳng lẽ ta là đối tượng châm cứu đầu tiên của nàng?” Nghĩ đến loại này khả năng, Ngao Hạo mặt trở nên xanh mét.

“Rất vinh hạnh , người quả thật rút được quẻ đầu.” Đem hấn bị kinh sợ xanh mặt mặt toàn bộ xem ở đây mắt, Thượng Quan Thu khi định thần nhàn nhàn mỉm cười nói.

Khó trách! Khó trách nàng mới vừa sờ soạng thật lâu, thì ra là vì không có kinh nghiệm a!

Nhìn chăm chăm bình tĩnh khuôn mặt tươi cười của nàng, Ngao Hạo tái mặt chất vấn: “Nàng lấy ta làm thí nghiệm?”

“Hiệu quả tốt vô cùng, không phải sao?” Bởi vì thành công, cho nên không chút nào chột dạ.

Bị chặn đến mức hoàn toàn không còn lời nào để nói, Ngao Hạo chỉ có thể tiếp tục nhìn nàng chăm chăm.

“Lần tới không thoải mái thì ta lại giúp người ghim mấy châm!” Bởi vì lần đầu tiên thành công, làm cho nàng rất có lòng tin.

“Khỏi cần phải nghĩ đến nữa!”

*****

“Tiểu xuân, ta đã già, đã rồi xấu sao?” Nhìn hình ảnh trong gương, Hàm Hương lệ nhan xinh đẹp có nhất mạt u oán, thần sắc âm đạm hỏi nha hoàn đi theo hầu hạ nàng nhiều năm.

Ngao Hạo là một người hào phóng , hơn một năm trước giúp nàng chuộc thân thì cũng đem từ nhỏ hầu hạ nàng Tiểu Xuân mang ra ngoài.

“Làm sao lại như vậy? Tiểu thư đẹp như tiên trời, Tiểu Xuân chưa từng gặp qua người nào so tiểu thư đẹp hơn.” Vừa thấy chủ tử thần thương, Tiểu Xuân vội vàng lên tiếng.

“Người nói xem, vì sao Ngao công tử hấn càng ngày càng ít đến thăm ta, thậm chí những ngày gần đây cũng không trông thấy hấn tới?” Sâu kín thì thầm, khuôn mặt lộ ra vẻ đau thương.

Cho tới nay, nàng đối với Ngao Hạo là có tình , cũng vẫn cho là hấn đối với nàng giống nhau đều có ý, cho nên mới giúp nàng chuộc thân, vì nàng an trí cuộc sống.

Mặc dù, bọn họ cũng không phải thân mật như người ngoài truyền lại, nhưng vốn cho là hấn đối nàng tôn trọng, cuối cùng có một ngày, hấn sẽ nạp nàng làm thiếp, đón nàng vào Ngao phủ; nhưng trải qua hơn một năm, nhưng thủy chung không thấy hấn có điều bày tỏ, hôm nay, nàng cái gì đều không thể xác định. . . . .

“Tiểu thư. . . . .” Cẩn môi hồng, có mấy lời, Tiểu Xuân không biết nên không nên nói?

“Thật ra thì người không nói, ta cũng có thể hiểu.” Khó sở cười một tiếng, Hàm Hương đầy lòng hiểu ra Tiểu Xuân do dự.

Hơn nửa năm qua , từ Ngao phủ bọn nô bộc lộ ra tin đồn, ngay từ lúc Kinh Thành dân chúng truyền miệng khắp nơi, nàng không thể không nghe ra.

“Tiểu thư, nghe nói này Ngao gia thiếu phu nhân không chỉ có hủy dung còn què chân, kia so ra mà vượt nàng? Ta tin tưởng Ngao thiếu gia chỉ là nhìn thấy Ngao thiếu phu nhân đáng thương, đồng cảm nàng mà thôi, thật ra thì Ngao thiếu gia đáy lòng thích nhất định là nàng!” Gấp giọng an ủi, Tiểu Xuân không tin lấy tiểu thư như vậy xinh đẹp, sẽ thua kém một nữ nhân hủy dung lại què chân.

“Đồng cảm à. . . . .” Nhỏ giọng nỉ non, Hàm Hương hoảng hốt. Chẳng biết tại sao, từ khi được chuộc thân hơn một năm này , nàng càng ngày càng có cảm giác, thật ra thì người Ngao Hạo đang đồng tình là nàng!

Đồng cảm là nàng a. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Giúp Đỡ Chút Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

“Không công bằng! Không công bằng! Ta cũng muốn! Ta cũng muốn” Nhìn chăm chăm vào mấy cây kim châm trên đầu vai cháu trai, Ngao Lão thái gia bất mãn kháng nghị.

“Ông không được” một lời cự tuyệt, Ngao Hạo không chấp nhận.

“Tại sao ta lại không được?” Trùng mắt, Ngao Lão thái gia tức giận “A Hạo, con là sợ ta thoát y phục, lồng ngực rắn chắc hơn con đúng không? Ta biết là con đang ghen tị ta mà.”

Ghen tị lồng ngực hấn không rấn chán hơn lão nhân gia ngài sao?

Ngao Hạo nuốt nửa là phun ra hết trà trong miệng, vội vàng nuốt xuống, hấn vừa bực mình vừa buồn cười nói “Gia Gia, ông đừng nói đùa. Không để Thu Trùng chăm cứu cho ông vì con lo ông đã lớn tuổi mà Thu Trùng lại không có kinh nghiệm, con không muốn ông làm vật hi sinh, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất” Đây chính là lý do.

“Con mới nói đùa đó.” Ngao Lão thái gia cười giễu cợt “Nếu con không tin y thuật của Thu Trùng, tại sao mấy hôm nay đều tự động đến đây, lột sạch y phục chờ nàng châm cứu?”

Lời nói bị chặn lại, Ngao Hạo nhìn thấy ánh mắt giễu cợt của Thu Trùng, vẻ mặt có chút xấu hổ.

Ôi... Nhớ đến vài ngày trước, hấn còn thề son sắt với nàng “Không cần nghĩ tới”, kết quả lại tự làm khổ mình, nhưng sau khi được nàng châm cứu thì cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái, cuối cùng chính là chấp nhận làm vật thí nghiệm cho nàng.

Tuy nàng tay nghề còn non nớt nhưng may mắn là không có việc gì. Chỉ có thể nói chính nàng là trời sinh thông minh, chỉ xem qua sách thì đã tự mình tìm ra phương pháp rồi.

Thấy hấn không nói được gì, Ngao Lão thái gia đắc ý cười “Không phản đối sao? Hừ! Làm gì có việc để một mình con được hưởng sự phục vụ tỉ mỉ của nha đầu Thu Trùng chứ. Gân cốt ta đều đau, chân cũng đau, so với con thì ta mới là người cần phải được châm cứu chữa trị.” Thật ra thì cũng không có ý định muốn châm cứu, chỉ là muốn nháo một chút thôi.

Nghĩ đến việc nam nhân khác không phải mình ở trước mặt Thu Trùng lại lộ lưng hở ngực, ngay cả người kia dù có là gia gia của mình đi nữa, Ngao Hạo vẫn là không muốn, đang muốn tìm thêm lý do để cự tuyệt, thì Lý tổng quản đột nhiên đi đến.

“Thiếu gia, Văn công tử đến bái phỏng, đang chờ ở đại sảnh.”

Thiếu Thu đến tìm hấn làm gì? Ngao Hạo sững sốt, đang muốn đến đại sảnh thì lại nghe lão nhân gia nói

“Tiểu tử họ Văn đến đây à? Đưa hấn đến đây, mọi người cùng nhau náo nhiệt một chút.” Vui mừng phân phó mà hoàn toàn không biết có người đang trợn trừng mắt.

Gia gia đang nói cái gì? Để Văn Thiếu Thu đến Thanh Thu viện à? Không! Hấn không muốn.

Theo phản ứng chính là không muốn cho người bạn tốt cùng Thượng Quan Thu Trùng gặp mặt, Ngao Hạo muốn ngăn cản, đột nhiên bả vai đang lộ ra ngoài lại bị một bàn tay bé nhỏ quen thuộc đè chặt.

“Đến giờ rút kim châm rồi” Khóe miệng cười yếu ớt, Thượng Quan Thu Trùng nhẹ nhàng rút kim ra.

Cảm nhận được đầu ngón tay trắng mịn trượt nhẹ qua da thịt, Ngao Hạo trong lòng cảm thấy rung động, đang muốn lấy lại tinh thần thì Lý tổng quản đã đi không thấy bóng dáng, làm cho hấn ảo não rủa thầm.

Thật là! Ngày thường cũng không thấy Lý tổng quản nhanh như vậy, tự nhiên hôm nay lại bước đi như bay, nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu. Muốn cùng hấn đối nghịch à?

“Sao vậy? Không lẽ châm cứu không có hiệu quả, không giảm bớt đau nhức à?” Nhìn chăm chú khó hiểu, Thượng Quan Thu Trùng không hiểu sao sắc mặt hấn lại khó coi như vậy?

“Không phải châm cứu có vấn đề” Lắc lắc đầu, Ngao Hạo lạnh mặt liếc nhìn lão nhân gia, sau đó mới chậm rãi mặc y phục chỉnh tề, châm biếm nói “Chẳng qua là cảm thấy có người nào đó gân cốt đau nhức, chân tay cũng đau nhức, mà sao miệng lại không thấy đau nhức chút nào?”

Sao? Hấn nói sai chỗ nào hả, sao cháu trai lại muốn nguyên rủa hấn như vậy?

Cảm giác mình bị lừa thật rất vô tội, Ngao Lão thái gia đang muốn kháng nghị, nhưng Lý tổng quản đã đưa Thiếu Thu đến.

“Thiếu gia, Văn công tử đến” Xoa xoa tay, Lý tổng quản trưng ra một nụ cười lấy lòng.

Hai đạo ánh mắt âm lãnh bắn tới, Lý tổng quản cứng người, Ngao Hạo lạnh lùng nói “Biết rồi, lui xuống”

Hả? Lý tổng quản hấn làm sai cái gì sao? Là cười không thân thiết hay là giọng nói không kính trọng? Ôi... rốt cuộc là hấn đã làm sai cái gì rồi?

Trong lòng điên cuồng bị thương, Lý tổng quản nhịn không được len lén lau nước mắt lui ra.

“Ngao huynh, Lão thái gia, quấy rầy quấy rầy” phe phẩy quạt tiêu sái, Văn Thiếu Thu hướng hai ông cháu chào hỏi.

“Đã biết là quấy rầy sao còn tới làm gì?” Ngao Hạo liếc ngang, khuôn mặt không chào đón.

Văn Thiếu Thu là người thế nào, nếu chỉ có như vậy mà cảm thấy xấu hổ bỏ về thì hấn cũng không phải là Văn Thiếu Thu rồi.

Chỉ thấy hắn cười sung sướng, không đem mấy khuôn mặt đen kìa để trong mắt, một đôi mắt hoa đào liếc nhìn nữ tử mặt mày hốc hác nhưng lại trầm tĩnh mỉm cười, liền biết được thân phận của nàng.

“Ha ha, trăm nghe không bằng một thấy, vậy ra vị này chính là chị dâu sao?” Được gặp Thiếu phu nhân Ngao gia trong truyền thuyết, Văn Thiếu Thu thấy rất vui mừng.

“Làm chị dâu thì ta không dám nhận, nếu huynh không để ý, cứ việc gọi ta là Thu Trùng” Không dấu vết sửa chữa cách xưng hô, Thượng Quan Thu Trùng cánh môi không gọn sóng cười yếu ớt.

“Thu Trùng” Lập tức nghe lời, Văn Thiếu Thu gọi thật thân quen.

Nghe vậy, Ngao Hạo trầm mặt, trong lòng biết rõ nàng không muốn cho Thiếu Thu gọi mình là chị dâu, chỉ vì hai người từ trước đến nay vẫn là vợ chồng hữu danh vô thực, mà nàng cũng chưa bao giờ xem bản thân mình là Ngao Thiếu phu nhân, làm cho lòng hắn không khỏi ưu phiền, nhưng mà càng khiến hắn tức giận hơn chính là nàng lại để cho nam nhân khác gọi thẳng khuê danh của mình.

Bên này có người đã xanh mặt âm thầm phẫn nộ, bên kia người khác lại hớn hờ tự giới thiệu bản thân.

“Tại hạ họ Văn, tên là Thiếu Thu, là bạn hữu tốt kiêm luôn đối tác làm ăn của Ngao huynh, hai chúng ta thân thiết như huynh đệ, về sau chúng ta lại không cần phải xa lạ, nàng gọi ta là Thiếu Thu thì được rồi.”

Thiếu Thu? Gọi hắn là Thiếu Thu sao? Hắn là gì của Thu Trùng, tại sao nàng phải gọi hắn như vậy? Thứ nhất, nam nhân này liền tỏ ra cùng Thu Trùng có quen biết, thật là biết làm cho người khác không vui mà.

Bị chọc tức, không đợi Thượng Quan Thu Trùng trả lời, Ngao Hạo đã muốn mắng chửi trước rồi “Ai cùng ngươi thân thiết như huynh đệ hả? Trực tiếp gọi ngươi là Thiếu Thu sao? Thu Trùng nhà ta cùng ngươi có quen thân đến vậy sao?” Không báo Thượng Quan Thu Trùng về sau khi thấy hắn từ xa thì phải vòng đường khác là đã nể tình lắm rồi.

Thu Trùng nhà ta? Thượng Quan Thu Trùng giật mình, có chút kinh ngạc không biết sao hắn lại đột nhiên nói ra câu này?

Thu Trùng nhà ta? Ngao lão thái gia liếc mắt qua lại, hình như nhận ra được điều gì, nét mặt già nua tràn đầy nếp nhăn lộ ra ý cười.

Thu Trùng nhà ta? Không thể tin được là hắn lại nói một câu buồn nôn như vậy, Văn Thiếu Thu ngẩn người, rốt cuộc nhin không được cười to, hoàn toàn mất đi phong thái tiêu sái ưu nhã.

“Hahahahaha... Khá lắm... Thu Trùng nhà ta... Hahahah” Cười đến không thở nổi, hắn vừa lau nước mắt vừa trêu hời Ngao lão thái gia “Lão thái gia, cháu trai của ông, ông hiểu rõ nhất, con muốn hỏi một câu, ông có chắc đây là Ngao Hạo thật không?”

“Ôi chào! Chỉ một câu liền thức tỉnh người trong mộng! Khó trách ta cứ thấy nó có cái gì đó không thích hợp, hóa ra là bị người khác mạo danh rồi” Biểu tình lộ ra bùng tỉnh, Ngao lão thái gia vỗ tay kêu to, ý vị mườì phần.

Này, Ngao Hạo hé ra khuôn mặt tuần tử đang chuyển đen, chính mình cũng không hiểu sao lại nói những lời như vậy. Cũng không biết tại sao, nhưng nghe bốn chữ này, cảm giác cũng khá tốt.

Cảm thấy xấu hổ, mặt đen lên lên dò xét Thượng Quan Thu Trùng, thấy vẻ mặt hững hờ của nàng cũng bị nhiễm một tầng ửng đỏ, rất là xinh đẹp mê người, ngực hắn lập tức rung động.

Giống như cảm nhận được ánh mắt hắn đang nhìn, Thượng Quan Thu Trùng theo bản năng nhìn lại, tầm mắt hai người thoáng chốc giao nhau nhưng lại sợ bị người khác bắt được liền vội vàng dời đi ánh mắt, nhưng trên mặt lại ửng đỏ thêm mấy phần.

“Hahaha” Có người còn đang cười lớn.

“Ngươi cười đủ chưa?” Xấu hổ quá hóa khùng, giọng nói Ngao Hạo liền hung ác “Tìm ta có chuyện gì? Không phải muốn cho ta xem mấy cái răng trắng của ngươi chứ?” Cười, cười cái gì? Không sợ bị sặc không khí à?

“Không có chuyện thì không được tìm huynh uống trà tán gẫu sao?” Thấy có người trở mặt, Văn Thiếu Thu cố nín cười, tỏ ra về vô tội.

“Nam nhân chúng ta có chuyện phiếm để nói sao? Nhưng tán gẫu với nhau cũng không phải không tốt, Văn tiểu tử, lão già ta gặp người rất vui, ngồi xuống uống chung trà đi.” Ngao Lão thái gia cười nói, suýt nữa là làm cháu trai nhà mình tức điên lên.

“Lão thái gia, tiểu bối liền cung kính không bằng tuân mệnh rồi.” Biểu tình không thể từ chối, Văn Thiếu Thu liền đặc biệt chọn vị trí ngồi bên cạnh Thượng Quan Thu Trùng, còn cố ý liếc nhìn Ngao Hạo.

Cố ý! Bọn họ đều cố ý!

Trùng mắt nhìn một già một trẻ đang chế nhạo cười, không quan tâm đến khuôn mặt đang phát hỏa của hắn, Ngao Hạo ngược lại cười, đứng dậy đi đến bên cạnh Thượng Quan Thu Trùng.

“Thu Trùng” Tiếng nói trầm thấp lại mang theo một chút ghen tỵ

“Sao?” Ngước mắt dò xét, Thượng Quan Thu Trùng trên mặt còn sót lại một chút ửng đỏ.

“Phong thủy nơi này không tốt, nàng đổi chỗ ngồi đi” Vừa dứt lời, không một tiếng động đất nàng đến ngồi bên cạnh mình, cách xa Văn Thiếu Thu.

Mặc cho hấn đổi vị trí, trong lòng Thượng Quan Thu Trùng cảm thấy rất ngạc nhiên, nhưng về mặt vẫn bình tĩnh cười nhạt, cũng không nói thêm một câu.

Cử động này lọt vào mắt Văn Thiếu Thu, thật đúng là người xứng với tên, khuôn mặt tuấn tú lộ ra ý cười.

Mang theo ý định trêu cợt, hấn liền quần nàng tán gẫu đông tây hoàn toàn không thấy người họ Ngao nào đó đang ẩn nhẫn tức giận.

Vốn chỉ là cố ý quần nàng để chọc tức Ngao Hạo, nhưng ý định trêu cợt dần dần biến mất, thay vào đó chính là lo lắng thương thức cùng bội phục học thức của nàng.

Ngay lập tức, hai người cùng nhau nói cười thật vui, ngay cả Lão thái gia cũng khen Văn Thiếu Thu cùng Thượng Quan Thu Trùng, làm cho sắc mặt Ngao Hạo càng ngày càng khó coi, lửa giận trong người càng ngày càng bốc cháy.

Đáng giận! Xem bộ họ vui vẻ với nhau, không khí hài hòa, thì hấn phải vui mừng mới đúng, tại sao hấn lại chỉ muốn đem Văn Thiếu Thu ném ra khỏi Ngao phủ?

Thu Trùng.... Nụ cười của của nàng, tài năng của nàng, cả con người nàng, hấn không muốn chia sẻ cùng với nam nhân khác ngay cả Văn Thiếu Thu là bạn tốt của hấn cũng không được.

Một cỗ ghen tỵ dâng lên, Ngao Hạo bỗng nhiên đứng dậy

“Đù rồi” Thanh âm khê quát liên cắt đứt tiếng cười, Ngao Hạo đen mặt trùng mắt với Văn Thiếu Thu, giọng điệu không vui ám chỉ “Đã tán gẫu hơn nửa canh giờ rồi, huynh còn bận nhiều việc, thật sự không muốn chậm trễ thêm thời gian của huynh nữa” Lâu như vậy còn không chịu cáo từ, không lẽ còn muốn ở lại dùng luôn bữa tối sao?

“Không sao, không sao. Ta có thời gian, cùng Thanh Trùng tán gẫu đến tối cũng không có vấn đề gì.” Phe phẩy quạt nhàn nhã, Văn Thiếu Thu cười trả lời. A.... Có người muốn trở mặt rồi!

Tán gẫu đến tối? Xem ra là muốn ở lì trong nhà người khác không chịu đi. Muốn hấn phải ra đòn sát thủ sao?

Hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy Ngao Hạo về mặt âm lãnh nhếch miệng cười “Không có việc gì phải không? Vậy lo tởn lựa Giang Nam kia, ta nhớ là vẫn chưa có thời gian để giải quyết, không bằng.....”

“A! Ta đột nhiên nhớ tới ta có việc gấp phải làm.” Văn Thiếu Thu đột nhiên đứng dậy cắt ngang lời nói của hấn, trong nháy mắt về mặt chuyển thành khăn trương.

“Phải không? Không cần ngồi thêm một lát à?” Lạnh lùng cười giữ lại, Ngao Hạo không tin mình lại không trị được tên giặc này. Hừ, có giỏi thì cùng hấn tranh cãi đi.

“Không cần, ta rất vội, rất vội đó” hình tượng công tử ôn nhu nhã nhặn đều mất hết, khuôn mặt hoảng hốt khoát tay “Ngao huynh, Lão thái gia, Thu Trùng, xin lỗi, ta có việc xin cáo từ trước!”.

Vừa dứt lời, Văn Thiếu Thu đã vội vã bỏ chạy lấy người, lúc đi ngang qua bên người Ngao Hạo bỗng dung lộ ra một nụ cười kỳ lạ, dùng âm lượng chỉ hai người nghe thấy nói nhỏ vào tai Ngao Hạo

“Ngao huynh, chuyện huynh nói muốn tìm cho Thu Trùng cô nương một người chồng hiền lành không biết còn có tính hay không? Mỹ nhân dễ có, tri âm khó tìm, ta nguyện làm bạn cả đời với nàng, chồng kia thì có khó gì! Đồ cưới sính lễ thì miễn đi, chỉ cần nhớ đem ta liệt vào danh sách người chồng hiền lành là được rồi.”

“Văn Thiếu Thu!” Gầm lên phẫn nộ, Ngao Hạo trừng mắt nhìn người vừa nói dứt lời liền chạy như bay kia, hai mắt muốn phun ra lửa.

“Hahahaha” Đáp lại hấn chính là một chuỗi tiếng cười chế nhạo càng ngày càng xa, cuối cùng thì biến mất.

Hả?..... Văn tiểu tử đã nói cái gì mà làm cho A Hạo phát hỏa như vậy?

Ngao Lão thái gia một bên mắt thấy cháu trai đã bị chọc tức đến mức siết chặt hai đấm, trên trán đã nổi gân xanh, sợ cho mình sẽ phải bị cảnh giận chó đánh mèo, ngay lập tức liền nhanh miệng nói “Ta cũng có việc, đi trước”. Vừa dứt lời liền nhanh bước đi thoảng cái không còn thấy bóng dáng.

“Làm sao vậy?” Chưa từng thấy bộ dáng hấn tức giận như vậy, Thượng Quan Thu Trùng đi đến trước mặt, đôi mắt trong suốt lộ ra một cỗ quan tâm cùng nghi vấn.

Nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của nàng lại lộ ra vẻ ân cần, Ngao Hạo không hiểu vì sao Văn Thiếu Thu lại nhắc đề lời nói hai năm trước, thậm chí nghe đến việc tìm chồng cho nàng hấn lại phẫn nộ thành như vậy. Ngay cả khi vừa thấy hai người bọn họ vui vẻ tán gẫu cùng nhau thì trong lòng hấn đều là đổ kị.

Tại sao? Tại sao hán lại có những phản ứng mãnh liệt như vậy đối với nàng? Phẫn nộ, đố kị, căm tức, không muốn nàng nhìn nam nhân khác, việc này thật giống như là.....

Bỗng dưng nghĩ đến một việc gì đó, Ngao Hạo há hốc mồm không nói được lời nào khiếp sợ nhìn chăm chăm nàng .

“Huynh làm sao vậy?” Thượng Quan Thu Trùng cau mày, bị hán nhìn như vậy làm nàng cảm thấy có chút không được tự nhiên.

“Ta....” Mỏ miệng định nói rồi lại không biết phải nói gì, Ngao Hạo rốt cục cũng ý thức được tình cảm như thủy triều trào dâng trong ngực, giả bộ bình tĩnh nói “Nàng thấy Văn Thiếu Thu là người thế nào?” Vừa hỏi xong, hán không tự chủ nín thở, mang theo tâm tình chờ đợi câu trả lời của nàng.

“Rất tốt.” Liếc hán một cái, Thượng Quan Thu Trùng không hiểu sao hán lại đột nhiên hỏi đến vấn đề này, nhưng nàng vẫn trả lời theo trực giác.

Mặc dù chỉ là lần đầu gặp mặt, cũng không phải là quen biết với vị Văn công tử kia, nhưng cảm thấy như là người bạn lâu năm, vừa rồi tán gẫu cũng có chút vui vẻ, làm bạn hữu rất tốt.

Rất tốt..... Nàng cảm thấy Văn Thiếu Thu rất tốt.....

Ngực đột nhiên thất lại, Ngao Hạo chấn động, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, nghĩ đến những lời Văn Thiếu Thu nói trước khi đi, trong đầu không khỏi hiện lên cảnh hai người bọn họ thân thiết một chỗ, trong nháy mắt tức giận dâng trào làm cho hán không thể khống chế được.

“Không được. Ta tuyệt đối sẽ không đem nàng cho hán” Gào to phẫn nộ, lý trí đã bị ghen ghét trong lòng thay thế, sợ nàng bị cướp đi, hán liền hung hăng ôm chặt lấy nàng, không nói lời nào cúi đầu che lại môi nàng.

Bất ngờ, Thượng Quan Thu Trùng không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, cánh môi ấm áp nhưng sau đó lại ý thức được những lời lẽ xúc phạm của hán.

Chưa từng cùng nam nhân nào thân mật như vậy, trong lòng nàng cảm thấy không khỏi hốt hoảng, ra sức đẩy hán đồng thời bàn tay nhỏ theo phản xạ liền vung lên

“Ba”

Một tiếng tát tay thanh thúy vang lên, hai người đồng thời sững sốt, đôi mắt động lại, ánh mắt giao nhau, trầm mặc rồi lại giương lên mười phần, không khí giữa hai người đột nhiên ngưng trọng.

“Thu Trùng, ta....” Lúc sau, Ngao Hạo rốt cục cũng lên tiếng trước, muốn nói gì đó nhưng lại bị nàng một lời cắt đứt.

“Huynh mệt rồi, về nghỉ ngơi đi” Vừa dứt lời, không để cho hán có cơ hội nói gì, Thượng Quan Thu Trùng lê chân cả thọt nhanh chóng hướng về phòng bước đi.

“Đáng giận” Bị nàng bỏ lại một mình, cái gì cũng không kịp nói, Ngao Hạo tức giận vỗ bàn gầm nhẹ, trong lòng ảo não không thôi.

Nàng cho rằng hán đang khinh bạc nàng sao? Đáng chết. Tại sao lại mất lý trí làm việc lỗ mãng như vậy. Vừa mới ý thức được mình có tình cảm với nàng nhưng lại làm hỏng hết mọi việc, phải làm sao đây?

Ngu xuẩn! Ngu xuẩn! Ngu xuẩn!

Tự nguyện rửa chính mình, Ngao Hạo thấy mình chính là thiên hạ đệ nhất đại ngu ngốc.

Vuốt vuốt cánh môi, vẻ mặt đột nhiên giật mình, Thượng Quan Thu Trùng cảm thấy suy nghĩ mờ mịt, nhưng ngực lại như có con nai đang chạy loạn, đập dồn dập.

Sao hán lại hôn nàng? Làm sao đây?

Nhớ lại lúc bốn cánh môi tiếp xúc, mặc dù chỉ trong một thời gian ngắn nhưng môi hán lại mang theo một tia ấm áp tê dại, làm cho nàng cảm thấy cũng không tệ lắm.

Không tệ? Nàng cảm giác nụ hôn tình linh xuất hiện kia không tệ, thậm chí... thậm chí có thể nói là thích! Tại sao lại như vậy? Hán khinh bạc nàng như vậy thì nàng phải giận hán chứ? Nhưng sao nàng lại không chút nào tức giận lại còn cảm thấy môi hán rất mềm mại.

Sờ nhẹ cánh môi, nghĩ đến việc vừa cùng hán thân mật hôn nhau, bỗng dưng gò má Thượng Quan Thu Trùng nổi lên ửng đỏ nhàn nhạt, từ trước đến giờ trong lòng luôn bình tĩnh lại nổi lên gợn sóng, không biết làm sao ăn tỉnh lại được.

Ôi..Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy?

Âm thầm than nhẹ, cố gắng làm cho lòng mình trấn định lại, nhưng mà không biết tại sao, trong đầu đột nhiên lại vang lên câu nói..

“Sur muội, tình yêu không phải là không có, thương thức lúc đầu sẽ chuyển thành hảo cảm, trải qua một đoạn thời gian, hảo cảm lại từ từ sản sinh, cuối cùng lại đột nhiên phát hiện mình đã bắt tri bất gia yêu đối phương.”

Giọng nói cùng tiếng cười của sư huynh cứ như phảng phất bên tai, tim nàng đập loạn hồi lâu, cuối cùng là tự mình cười khổ lắm lắm

“Làm sao bây giờ? Giống như là bị sư huynh đoán trúng! Thật sự là không xong rồi!”

Nàng luôn bảo vệ trái tim mình, không muốn giao ra, nhưng bất chợt lại nhận ra cái cây luôn được bảo vệ nghiêm mật trong lòng lại bị người khác lặng lẽ trộm đi.

“Phu nhân đâu?” Tiếng chất vấn của Đại thiếu gia Ngao Hạo vang lên lần thứ năm mươi tám trong Thanh Thu Viện.

“Phu nhân, Phu nhân đang ... đang ở trong phòng.” Đông Nhi nơm nớp lo sợ trả lời, dường như muốn khóc.

Ồ... Ba ngày qua, chỉ cần thiếu gia không ra khỏi nhà thì cả ngày đều canh giữ ở Thanh Thu viện, biết rõ phu nhân ở trong phòng vậy mà vẫn ba lần bắt lượt truy hỏi, mà phu nhân cũng thật kì lạ, biết rõ thiếu gia luôn đứng chờ ngoài sảnh để gặp nàng, nhưng lại trốn tránh trong phòng không chịu ra.

Rốt cuộc, hai vị chủ tử xảy ra chuyện gì vậy? Có chuyện gì thì từ từ mà giải quyết. Đừng làm khó dễ tiểu nha hoàn như nàng có được không. Huhu... không khí xung quanh hai người thật là quỷ dị, thật là một chết người mà.

“Nàng vẫn không muốn gặp ta sao?” Ngao Hạo thất thần, giống như đang hỏi lại giống như đang tự lẩm bẩm nói.

Thấy vẻ mặt đau khổ, Đông Nhi không phản bác lại được, nhưng trên mặt như trả lời. Ôi.. Phu nhân không gặp thiếu gia, ba ngày qua thiếu gia cứ như mất hồn mất vía, nhìn thật là đáng thương.

“Nếu nàng không muốn ra gặp ta vậy thì ta sẽ vào gặp nàng” Đã ảm nhẫn nhiều ngày, rốt cuộc Ngao Hạo cũng nhớ nàng không chịu nổi, đứng dậy hướng bên trong phòng mà đi.

“Ồ kia, thiếu gia, không được, thiếu gia.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn linh động của Đông Nhi tái lại, nghĩ nghĩ muốn ngăn cản nhưng lại không dám ra tay, chỉ có thể theo sát phía sau lo lắng kêu to.

Ngao Hạo đã quyết tâm, bước đi dõng dạc chưa từng dừng lại, không để tâm đến giọng nói khuyên can xa xa.

“Thiếu gia, phu nhân thật sự không muốn gặp ngài” Lấy hết dung khí liền vọt tới trước cửa phòng, giơ tay lên đem người phía trước ngăn cản lại, Đông Nhi thật sự sắp khóc rồi.

“Tránh ra” Trầm giọng hét lớn, sắc mặt Ngao Hạo lúc này đã xanh mét, không tin nàng dám ngăn cản hắn.

Ôi, nàng cũng muốn để cho thiếu gia vào. Nhưng mà.....nhưng mà...

“Thiếu gia, phu nhân không muốn gặp ngài, ngài đừng làm nô tỳ khó xử” Đông Nhi cho dù là mặt sợ đến không còn một chút máu cũng phải che chở phu nhân.

“Ngươi...” Ngao Hạo căm tức, đang muốn quát giận, bỗng dừng...

“Đông Nhi, mau tránh ra đi” Tiếng nói thanh nhã từ bên trong phòng vọng lên, làm Đông Nhi không còn ngăn cản lại nữa.

Đông Nhi nhanh như bay nghiêng người tránh ra, Ngao Hạo âm lãnh nhìn nàng rồi sải bước tiến vào bên trong, lúc này nàng mới thả lỏng, hai chân muốn nhún ra ngồi bệt dưới đất, nước mắt rốt cuộc cũng không nhịn được mà xõng ra ngoài.

Huhu... Sao thế này? Nàng trung thành với phu nhân thì có gì không đúng? Thiếu gia lại còn trừng mắt với nàng. Thật là khủng khiếp mà.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Giúp Đỡ Chút Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

“Thu Trùng” Tiến vào phòng ngủ thanh nhã bên trong, nhìn thấy nữ tử đang trầm tĩnh ngồi ở bên giường, Ngao Hạo cố nén kích động trong lòng, giọng khàn khàn mềm nhẹ nói, tức giận mới vừa rồi liền biến mất ngược lại không biết phải nói cái gì.

“Ừ.” Nhẹ nhàng đáp lại, Thượng Quan Thanh Trùng cuối đầu làm cho người khác nhìn không thấu được biểu tình trên khuôn mặt nàng.

“Ta...” Chột dạ muốn giải thích nguyên nhân mình lại xông vào, nhưng vừa định mở miệng thì ánh mắt lại chú ý đến chậu nước đen ở dưới chân nàng, vội hỏi “Nàng đang làm gì vậy?”

“Thời tiết thay đổi.” Nàng nhàn nhạt trả lời.

“Chân nàng đau à?” Biết nàng không hiểu ý mình, Ngao Hạo lập tức quên đi chuyện cần giải quyết giữa hai người, đi thật nhanh tới trước mặt nàng ân cần hỏi, tiếng nói trầm thấp mang theo đau lòng thương tiếc.

“Đã quen rồi, không có gì.” Thượng Quan Thu Trừng cười cười lơ đãng nói.

Người được mùi thuốc theo hơi nóng bốc lên, Ngao Hạo nhẹ giọng “Thuốc này có thể làm chân nàng bớt đau à?”

“Ừ.” Gật đầu nhẹ, Thượng Quan Thu Trừng nhàn nhạt mỉm cười “Nếu có thể xoa bóp bóp chân một chút, hiệu quả sẽ tốt hơn.”

Chẳng qua là nàng chỉ thuận miệng nói vậy, cũng không có ý gì khác, nhưng Ngao Hạo nghe xong lại lập tức ngồi chồm hổm quỳ một gối trước mặt nàng, không nói lời nào dò tay vào trong chậu nước thuốc, ngược nhìn về kính ngạc trong đôi mắt nàng.

“Để ta giúp nàng được không?” Hắn khăn khăn hỏi.

Nàng trầm mặt, đang lúc Ngao Hạo cho rằng sẽ bị cự tuyệt lại nghe thấy nàng nhẹ nhàng lắc đầu, giọng nói thanh nhã vang lên “Cảm ơn.”

Nghe vậy, đôi mắt đen sáng ngời lập tức hiểu được sự đồng ý của nàng. Ngao Hạo trên mặt lộ vẻ vui mừng, lúc này bàn tay mới dám nhẹ nhàng xoa bóp mắt cá chân nhỏ nhắn, động tác rất nhẹ nhàng, mang theo lực đạo ẩn ẩn như sợ làm nàng đau.

Trong một khoảng thời gian ngắn, không ai mở miệng nói chuyện, trong phòng lại an bình trầm tĩnh, không khí giữa hai người có chút mập mờ lại vô cùng thân thiết.

Đôi mắt trong suốt ngắm nhìn nam nhân đang cẩn thận vì nàng mà xoa bóp bóp chân, biết hắn là một người cao ngạo nhưng lại tự nguyện làm những việc thấp hèn này, quỳ gối trước nàng, vì nàng mà xoa bóp chân, lại không lộ ra vẻ ghét bỏ, trong lòng nàng có chút cảm động.

Nếu nhân phẩm Ngao Hạo không tệ, nàng có nên nắm chắc đoạn nhân duyên này..

Bỗng dưng lại nhớ đến lời sư huynh nói, Thượng Quan Thu Trừng không khỏi hoảng hốt giật mình

Nàng có muốn không? Có nên nắm chắc nhân duyên này, đem bản thân mình phó thác cho hắn không?

Yêu càng nhiều thì hận càng sâu, tình yêu càng làm cho con người phát cuồng, khó có thể kiềm chế được, nếu một ngày mất đi, sẽ giống như điên loạn đánh mất chính mình.

Nàng đã từng thấy vương mặc tình cảm của sư huynh, mà cái loại này gần như là hủy diệt đi tình yêu nam nữ, làm cho lòng nàng cảm thấy sợ.

Nàng chỉ muốn bảo vệ tim mình, dù có thể nào cũng không yêu không hận, bình tĩnh mà trải qua cuộc sống hằng ngày. Nhưng mà mọi chuyện lại không như mình mong muốn, bất tri bất giác hắn đã lặng lẽ xông vào trái tim nàng, làm lòng nàng gợn sóng.

“Vì sao..Không muốn gặp ta?” Không nhìn thấy tâm tư nàng, Ngao Hạo cẩn thận xoa bóp mắt cá chân tinh tế, suy nghĩ thật lâu rốt cục hỏi.

Bình tĩnh lại, trông mắt trong vắt chống lại đôi mắt thâm thúy của hắn “Ta....đang nghĩ một chút chuyện.”

“Nghĩ việc gì?” Thấy nàng không trốn tránh, Ngao Hạo tinh thần phấn chấn, vẻ mặt nghiêm túc “Ngày đó, ta không có ý xâm phạm, cũng không muốn khinh bạc, mà thật sự là ta có tình cảm mới có thể làm vậy với nàng..” Tiếng nói khàn khàn dừng lại, vẻ mặt quẫn bách nhưng lại mong chờ “Thu Trừng, chúng ta....trở thành vợ chồng thật sự đi.”

Hơn nửa năm này, hắn đã bị nàng hấp dẫn nhưng lại không hay biết, cho đến ba hôm trước, bởi vì Văn Thiếu Thu làm rộn nên mới khiến hắn nổi lên đố kị, cũng bởi vì lòng đố kị kia mà cuối cùng hắn cũng bùng tình.

Đúng vậy! Hắn yêu nàng – thường ngày chung đụng, lại một ít một ít yêu nàng.

Nghe hắn nói ra tình cảm, Thượng Quan Thu Trừng không khỏi đỏ mặt, trái tim đập loạn không thể khống chế, trông mắt trong suốt như nước nhìn hắn, sau đó cũng nhẹ giọng mở miệng

“Huynh là thật lòng sao?”

“Trời đất làm chứng” Giơ tay thề.

“Không chê mặt ta có sẹo, chân ta cà thọt sao?”

“Chẳng lẽ nàng ghét bỏ ta ngu si đần độn, kỳ nghệ quá kém sao?” Hắn nhướn mày hỏi ngược lại.

Cho đến hôm nay, hắn vẫn không cách nào thắng được nàng. Nếu nói nàng tự đọc sách thành tài thì hắn thật sự là quá ngu ngốc.

Thượng Quan Thu Trừng buồn cười, nàng hiểu hắn đang ám chỉ với nàng, hắn là yêu thích con người bên trong nàng chứ không phải là đáng vẻ bên

ngoài.

Nàng cười? Có phải hẳn có hy vọng không?

Ngực thất lại, Ngao Hạo trong lòng khấn nguyện, nhưng lại tỏ vẻ bình tĩnh, nhưng khi cầm khăn trắng giúp nàng lau chân sạch sẽ thì bàn tay to lại run rẩy một chút.

Về mặt nhu hòa lẳng lặng nhìn thấy bàn tay hẳn khê run, nhìn hẳn đang giúp mình lau sạch, tí mị cẩn thận mang lại giày, ngoại trừ sư huynh Thượng Quan Thanh Phong thì trên đời này sẽ không có nam nhân nào săn sóc nàng như vậy, trong lòng cảm thấy mềm đi.

Nàng có thể giao bản thân cho hẳn, cùng lắm bạn cả đời với hẳn sao? Có thể chứ?

“Ngao Hạo...” Nàng ôn nhu gọi.

“Ta đây” Hẳn quỳ một gối trước mặt nàng nhẹ giọng trả lời, đôi mắt đen thâm thúy lóe sáng.

“Ta sẽ không cùng người khác hầu hạ chung một chồng” Ánh mắt động lại nơi thân ảnh trước mặt, nàng nói cho hẳn nghe nguyên tắc của mình.

Nàng đã nghe lời đồn đãi có liên quan đến Hàm Hương, phải không?

Sợ bị hiểu lầm, Ngao Hạo vội vàng giải thích “Tin ta, ta cùng Hàm Hương chỉ là quan hệ bạn bè, không giống như người ngoài đồn thổi.”

“Ta tin huynh” Nhìn thấu được hẳn chân thành, không phải là người nói dối, Thượng Quan Thu Trùng khê cười “Mặc kệ quá khứ như thế nào, ta sẽ không so đo.” Nàng chỉ muốn nghĩ đến tương lai. Nếu hẳn muốn làm bạn cả đời cùng nàng, chỉ có thể có một mình nàng.

“Cho nên?” Khàn khàn nói, hẳn muốn nàng nói ra đáp án.

“Chúng ta...” Nhìn về mặt căng thẳng của hẳn, Thượng Quan Thu Trùng ôn nhu cười “Trở thành vợ chồng thật sự đi.”

Cho đến giờ phút này, khi nghe được đáp án của nàng, Ngao Hạo cuối cùng cũng kìm nén không được, mới biết mình có bao nhiêu khăn trương, chỉ sợ nàng nói ra đáp án mà mình không muốn nghe nhất.

Cảm giác vui mừng nhất thời không thể bộc lộ, chỉ thấy hẳn không còn tỉnh táo mà lại cao hứng ôm nàng xoay một vòng, tiếng cười vui vẻ vang vọng.

“Chúng ta làm vợ chồng... làm vợ chồng... làm một đôi vợ chồng chân chính”.

Hôm sau

Sáng sớm, Đông Nhi như cũ tinh thần phấn chấn mang theo chậu nước rửa mặt chuẩn bị hầu hạ chủ tử rời giường, nhưng mà vừa mới vào bên trong phòng lại nhìn thấy nam nhân chỉ mặc một chiếc áo mỏng, gương mặt tuần tú tràn đầy ý cười, thiếu chút nữa làm cho nàng sợ muốn rút trông mắt.

“Thiếu gia?” Vì sao mới sáng sớm mà ngài quần áo xốc xếch liền xuất hiện trong phòng phụ nhân.

Đêm qua, nàng chờ thật lâu cũng không thấy bọn họ ra ngoài, nghĩ thầm dù có đợi thêm nữa cũng không phải là biện pháp, đành phải đi ngủ trước, ai ngờ.....ai ngờ...

Nghĩ đến cái gì đó, mặt Đông Nhi bỗng dưng đỏ lên, lúng túng xấu hổ hận không thể đào hang trốn đi.

Ôi.. nàng có phải là không thức thời làm hỏng chuyện tốt rồi? Thiếu gia sẽ không hận nàng chứ? Nàng thề, nàng tuyệt đối không phải cố ý.

“Nhỏ giọng chút, phụ nhân còn đang ngủ.” Thấp giọng trách cứ, Ngao Hạo nhanh chóng hướng vào màn nhìn lại, xác định thiên hạ bên trong không có động tĩnh gì, khoe miệng lại nổi lên ý cười.

“Dạ” Vội vàng lên tiếng trả lời, Đông Nhi thật không biết là nên ở lại hay lui ra ngoài, nhất thời tay chân luống cuống.

“Đi xuống đi, để phụ nhân nghỉ ngơi, đừng làm phiền nàng” Đôi mắt sắc bén quét ngang, cảm thấy nha đầu này không hiểu chuyện.

Bị ánh mắt bén nhọn đảo qua, Đông Nhi dọa sợ hãi, biết bản thân mình ngu quá..lập tức tỉnh táo lại, để chậu nước rửa mặt xuống rồi lui ra ngoài, không dám ở lại nữa.

Mất thấy nàng đóng kỹ cửa phòng, Ngao Hạo lúc này mới nhẹ nhàng vén màn, vốn tưởng rằng thiên hạ vẫn đang ngủ say, ai ngờ nàng đã sớm mở to đôi mắt trong suốt, khuôn mặt đỏ ửng nhìn hẳn.

“Đánh thức nàng à?” Hẳn có chút ảo não.

“Vâng” Gật đầu, Thượng Quan Thu Trùng có vẻ ngượng ngùng nói “Đông Nhi, ...ra ngoài rồi sao?”

“Đã ra ngoài rồi” Mắt cười nhìn thê tử, Ngao Hạo phát hiện chính mình cực kỳ yêu vẻ mặt xấu hổ khác với bình tĩnh thường ngày của nàng, lập tức cảm

thấy thú vị.

“Thật là xấu hổ” Tự lẩm bẩm, nàng lúng túng “Để nàng ấy biết chàng qua đêm ở phòng ta, không biết sẽ nghĩ gì nữa.”

“Chúng ta là vợ chồng, ở chung một phòng, ngủ chung một giường có cái gì mà phải xấu hổ?” Ngao Hạo cảm thấy buồn cười, thấy nàng vẫn đỏ mặt, hấn hỏi “Sao vậy? Cũng đã là vợ chồng rồi mà nàng còn xấu hổ à?”

Chưa bao giờ bị hấn đùa giỡn như vậy, trong tình yêu nàng đơn thuần như tờ giấy, Thượng Quan Thu Trùng thật không biết phải trả lời thế nào, nhất thời gò má càng đỏ thêm, gương mặt nóng như muốn thiêu cháy,

Tĩnh tĩnh nàng từ trước đến nay đều luôn lạnh nhạt trầm tĩnh, khó có thể xuất hiện vẻ mặt thẹn thùng luống cuống, Ngao Hạo không khỏi động tình, vừa thương lại vừa tiếc, đem nàng kéo vào trong ngực, triển miên hôn sâu.

Một lúc sao, đợi hấn thỏa mãn mới chịu buông tha cho nàng thở, ôn nhu cười.

“Thu Trùng, chúng ta là vợ chồng đúng không?” Tiếng nói ôn nhu, trong đầu lập tức đưa ra chủ ý,

“Vâng”

“Vợ chồng phải ngủ cùng giường đúng không?” Thiết lập bẫy.

Hấn...muốn nói cái gì?

Nghiêm ngẫm dò xét, Thượng Quan Thu Trùng không phải kẻ ngốc, dĩ nhiên đoán ra được hấn có mưu đồ rồi.

Bị đôi mắt ẩn chứa ý cười của nàng nhìn, Ngao Hạo hiểu rằng lấy thông minh tài trí của nàng, khẳng định đã nhìn ra quỷ kế của hấn, khuôn mặt tuấn tú lập tức ửng đỏ, nhưng vẫn muốn hỏi cho rõ ràng.

“Vậy...nàng đến chỗ ta, hay là ta đến chỗ nàng?” Hai đáp án cho nàng chọn, bất kể ai đến chỗ nào, hấn cũng cao hứng.

“Ta nghĩ....” Mím môi cười, trông mắt lóe chút hứng thú “Duy trì như thế này không phải là rất tốt sao?”

Tuyệt đối không ngờ đến nàng sẽ đưa ra đáp án thứ 3 “duy trì hiện trạng”. Ngao hạo xanh mặt im lặng không nói gì, tâm trạng đang vui nhất thời buồn bực, thật lâu cũng không nói gì.

Giống như muốn chọc giận hấn, Thượng Quan Thu Trùng mở miệng nói “Giống như trước vậy, ai cũng không làm phiền ai, mọi người đều có không gian riêng, nếu chàng muốn đến chỗ ta qua đêm, cũng không phải không được.”

“Nàng xem ta như là nam sủng sao?” Tức giận nói, Ngao hạo bị nàng làm cho cực kì tức giận.

Bọn họ đều đã là vợ chồng, vì sao hấn phải chịu thiệt như vậy, vì sao không thể ngủ cùng nàng mỗi đêm? Hấn mới không cần cái kiểu ngẫu nhiên được cung chiêu sủng hạnh.

“Chàng tuấn mỹ như vậy, rất thích hợp làm nam sủng.”

“Thu Trùng” Hấn ảo não, trịnh trọng tuyên bố lập trường “ Ta không phải là nam sủng, là hôn phu của nàng.Cho nàng hai lựa chọn nàng không đi thì chính ta đến, không có lựa chọn thứ ba.”

Tại sao chỉ mới qua có một đêm, mà nam nhân cao ngạo này liền thích dính lấy nàng như vậy?

Thăm nghĩ trong bụng, thấy hấn tức giận như vậy, Thượng Quan Thu Trùng bật cười.

Liếc thấy nàng vui vẻ cười, Ngao Hạo nhất thời tỉnh ngộ, không khỏi vừa cười vừa giận ôm chặt nàng, oán hận gầm nhẹ “Nàng đùa giỡn ta, có phải không? Phải không?”

Nữ nhân này biết rõ hấn để ý, vậy mà còn cố ý đùa giỡn hấn, quá đáng. Nhưng mà.. cho tới bây giờ hấn chưa từng thấy vẻ mặt đáng yêu như vậy, bị đùa giỡn coi như cũng đáng giá.

Thượng Quan Thu Trùng cũng không ngờ tới người cao ngạo như hấn bị nàng khi dễ chỉ biết cười, trong chốc lát tiếng cười mới tạm ngưng.

“Ta đã quen ở nơi này rồi” Đây chính là đáp án của nàng.

“Không sao, ta sẽ đến.” Ngao hạo cũng gọn gàng dứt khoát an bài. “Đợi lát nữa ta sẽ kêu Lý tổng quản nội trong hôm nay phải đem đồ đạc của ta dọn vào trong này”

Vội như vậy sao? Trông mắt như nước quét qua khuôn mặt hấn, Thượng Quan Thu Trùng lắc đầu cười... Nam nhân này chắc lo đêm dài lắm mộng, sợ nàng sẽ thay đổi ý.

“Ngao huynh, mùa xuân đến rồi nha.” Giọng nói tràn đầy ý cười trêu chọc của Văn Thiều Thu vang lên trong sương phòng trà quán.

“Cái gì mà đến hay không đến?” Liếc xéo hần một cái, Ngao Hạo tâm tình gần đây xem như là tốt, không quan tâm hần đang hồ ngôn loạn ngữ.

“Huynh đệ, huynh còn giả bộ sao? Nghe nói mười ngày trước huynh đã dọn đến chỗ của Thu. ....” bắt gặp hai đạo sắc bén bắn tới, liền nhanh chóng sửa lời “Ồ cùng với chị dâu, hai người tình nồng ý mật, tình cảm khá tốt nha. Huynh nói, đây không phải là mùa xuân đã đến thì là cái gì?”

“Chuyện nhỏ trong phủ của ta mà người lại nắm rõ trong lòng bàn tay, đừng nói là người có gián điệp nhé?” Mây kiếm nhướng lên, lạnh lùng hỏi ngược lại.

“Hmmm” Một tiếng cười to, Văn Thiều Thu phẩy quạt phản bác “Cần ta phải bố trí gián điệp sao? Nô bộc Ngao phủ không phải ít, chỉ cần có động tĩnh, không quá ba khắc thì cả thành đều biết tin tức, trở thành chủ đề của các trà lâu trong thành.”

“Thì ra là hạ nhân bên trong phủ của ta nhiều chuyện” Ngao Hạo không vui nhíu mày, nhưng lại lạo tức giễu cợt “Không nghĩ đến người cũng cùng một đám tam cô lục bà, nghe chuyện nhàm chán.”

“Không phải nghe chuyện nhàm chán” Nhếch miệng cười, Văn Thiều Thu không cảm thấy xấu hổ thậm chí còn hăng hái bùng bùng hỏi tới “Như thế nào? Thật sự cùng Thu. ...chị dâu ở cùng rồi?” Nhất thời lại nói sai, liền nhanh miệng sửa chữa.

“Có liên qua gì đến người?” Chuyện nhà người ta, hần biết nhiều để làm gì? Nhàm chán!

“Có liên quan, không mặc kệ được” Văn Thiều Thu tự nhận mình có đủ lý do “Chuyện này liên quan đến việc ta còn cơ hội để làm “chồng hiền lành” hay không”

“Không có” Hần tức giận rống to cản đứt mọi hy vọng, Ngao Hạo tức giận trong nháy mắt bốc lên, trừng mắt cảnh cáo “Bất kể là người, hay bất cứ nam nhân nào, người nào đều cũng không có cơ hội, người nghe rõ chưa?” Đáng giận! Tên họ Văn cố ý chọc giận hần đúng không? Thu Trùng là của hần, nam nhân khác đừng mong nghĩ đến.

“Hahahaha...Nghe...Nghe rõ...Rõ...” Bị bộ dạng tức giận của hần chọc vui, Văn Thiều Thu cười muốn lạc giọng.

Dám kiên quyết bảo người khác không có cơ hội, khẳng định là hai người đã cùng chung một chỗ rồi.

Thấy hần cười không thể kiềm chế được, Ngao Hạo mắt giận trừng trừng, có chút xấu hổ cộng thêm vừa bàn luận xong chính sự, không muốn lãng phí thời gian để nghe hần cười, lập tức đứng dậy chuẩn bị bỏ chạy.

“Ngao huynh, sao đi nhanh vậy? Ở lại thêm một lát đi” Vội vàng nín cười nín kéo.

“Không rảnh” Ngao Hạo hừ lạnh cự tuyệt.

“Không rảnh? Không lẽ huynh vội vàng chạy về hầu hạ chị dâu sao?” Hần trêu chọc hỏi thăm.

“Đúng là hầu hạ Thu Trùng, nhưng là hầu hạ nàng đi ra ngoài.” Nghĩ đến thiên hạ trong lòng, thần sắc lạnh lùng thoáng chốc mềm mại, môi mỏng cũng gọi lên ý cười.

A... Thu Trùng từ trước đến giờ đều thích yên tĩnh, cũng không muốn đến nơi đông người, nhưng hần đã dụ dỗ rất nhiều ngày, cuối cùng nàng cũng đáp ứng đi dạo cùng hần.

“Cho ta cùng đi với được không?” Biết là sẽ bị cự tuyệt nhưng vẫn cố ý hỏi.

Liếc mắt một cái, Ngao Hạo cười lạnh, trả lời cũng lười liền trực tiếp quay đầu bước đi.

Hừ? Muốn đi cùng? Nếu thấy nhàm chán thì đi cưới nương tử về hầu hạ đi

Trên đường cái náo nhiệt nhất kinh thành, những quầy hàng san sát, tiếng người ồn ào, tiếng rao hàng thất thanh hết lần này đến lần khác, đám đông lui tới không dứt.

Bên trong dòng người tấp nập liền xuất hiện một đôi nam nữ tôn quý, nam tử tướng mạo tuấn mỹ đáng người bất phàm, không phải là thiếu gia của Ngao gia sao, về phần vị cô nương kia... Chắc chắn, phải nói sao đây? Ngũ quan không xấu nhưng trên mặt lại có một vết sẹo, chân còn cà thọt. Chỉ hai điểm đây liền biết chính là Ngao gia thiếu phu nhân.

Nhưng mà cà thọt thì sao? Mặt có sẹo thì sao? Nhưng lại là bảo bối trong lòng Ngao đại thiếu gia đó.

Nhìn đi, dọc đường đi chỉ thấy hần cẩn thận dìu và che chở nàng, chỉ sợ mọi người đụng phải nương tử hần.

Trên đường cái náo nhiệt, mọi người nhận ra thân phận họ không khỏi bàn tán xôn xao, thảo luận tin tức gần đây nhất – Thiếu gia cùng thiếu phu nhân Ngao gia tình cảm tốt vô cùng.

Mặc dù bị mọi người âm thầm bàn tán, nhưng lại không để ý chút nào, chỉ đứng chân lại tại một quầy bán đồ trang sức.

“Thu Trùng, cây trâm cài này thế nào? Thích không?” Hân hái chọn lựa một cây trâm cài hình Phượng Hoàng, Ngao Hạo mỉm cười hỏi.

Trừ bỏ những bộ sách lúc trước, hân chưa từng tặng qua cho nàng một vật gì, trong lòng cảm thấy xấu hổ, hôm nay dụ dỗ nàng ra ngoài chính là muốn giúp nàng mua thêm đồ trang sức.

Lời vừa hỏi ra chỉ thấy Thượng Quan Thu Trùng mỉm cười không đáp, ông chủ liền nóng lòng nịnh bợ

“Ai nha, Ngao thiếu gia thật là có mắt nhìn, trâm này thủ công tinh tế, tạo hình là ưu mỹ, nhất là con phượng bằng vàng kia nhìn rất sống động, tốn không ít thời gian để chế tác nha. Trâm cài cao quý này rất thích hợp với khí chất cao nhã của phu nhân.” Miệng lưỡi dẻo ngọt, vì việc buôn bán, cái gì nịnh hót được đều nói ra miệng.

Nghe thấy vậy, Ngao Hạo cảm thấy vui sướng, biết ông chủ nói không sai chút nào, vì thế quay sang nhìn thiên hạ bên cạnh, vui vẻ cười hỏi “Thu Trùng, nàng thấy có đẹp không? Thích không?”

Nàng từ trước đến nay đều không cảm thấy hứng thú với những món đồ này, Thượng Quan Thu Trùng muốn lắc đầu cự tuyệt nhưng lại thấy hân cao hứng như vậy, không muốn làm hân buồn, lập tức mỉm cười.

“Ta đối với mấy món đồ này không hiểu lắm, chàng thấy đẹp thì khẳng định là đẹp rồi” Ngụ ý chính là – tùy hân làm chủ đi.

“Tốt lắm, vậy để ta quyết định” Ngao Hạo tinh thần phấn chấn mua trâm cài Phượng Hoàng, vừa lại kích động lựa chọn thêm, chỉ một lúc sao liền chọn được thêm vài món, kiểu dáng trang nhã cao quý.

Nhìn hân càng chọn càng hăng say, ông chủ càng ngày càng vui mừng, Thượng Quan Thu Trùng thấy vậy cuối cùng cũng nhịn không được phải ngăn hân lại.

“Như vậy đủ rồi, ta chỉ có một người, làm sao mang được nhiều đồ như vậy” Hân đang định đem cả quầy trang sức này mua về nhà hết sao?

“Nhưng mà.....” Hân cảm thấy vẫn còn chưa đủ nha.

“Chân ta mệt rồi” Thượng Quan Thu Trùng giả bộ mệt mỏi để cắt đứt ý tưởng của hân.

Biết chân nàng không thể đứng quá lâu, Ngao Hạo liền đau lòng, lập tức kêu ông chủ mang mấy món đồ trang sức này đưa đến Ngao phủ để nhận tiền, sau đó ôm nàng đi về phía tửu lâu cách đó không xa.

“Chân không thoải mái sao? Chúng ta đến tửu lâu phía trước dùng com, nghỉ ngơi một chút..”

Tiếng nói trầm thấp theo thân ảnh hai người càng xa, tiếng thì thầm trong đám người từ từ vang lên.

“Ngao thiếu phu nhân thật giống như lời đồn, trên mặt có vết sẹo đấy” Tam cô phát biểu ý kiến.

“Không chỉ là mặt có sẹo, thậm chí còn là chân cà thọt tàn phế nha..” lục bà tiếp lời.

“Như vậy thì thế nào? Vừa rồi có nhìn thấy không? Ngao thiếu gia đối với nàng rất ôn nhu nha...” Tam bá cũng gia nhập lên tiếng.

“Cũng phải, nhìn Ngao thiếu gia che chở như vậy, tình cảm rất tốt nha” Lục công lên tiếng ủng hộ.

Trong nhất thời, đã nghe thấy mọi người vây tại một chỗ bát nháo, cách đó không xa, chỉ có một cô nương thanh lệ vừa thấy hết rõ sự tình trước mắt, khuôn mặt tuyệt mỹ lộ vẻ chán nản, vẻ mặt mờ mịt...

Đó không phải là Ngao Thiếu phu nhân sao? Mặt có sẹo, chân cà thọt, cũng không phải là nữ tử xinh đẹp nhưng lại làm cho nam nhân bên cạnh đối đãi dịu dàng.

Quen Ngao Hạo nhiều năm như vậy, nhưng vẫn chưa từng thấy hân che chở cho nữ nhân nào, cũng chưa thấy vẻ mặt nhu tình thế này, đột nhiên hôm nay lại chứng kiến thật khiến cho người ta bị tổn thương, nữ tử được hân dụng tâm đối đãi như vậy lại không phải là mình.

“Tiểu thư” Tiểu Xuân nhìn chăm chú lo lắng, nếu nàng sớm biết sẽ thấy cảnh này, có đánh chết nàng cũng sẽ không để tiểu thư ra ngoài dạo phố.

Ngưng đọng nhìn hai thân ảnh xa xa, Hàm Hương thất thần nhẹ hỏi “Tiểu Xuân, ta không bằng Ngao Thiếu phu nhân kia sao?”

“Ai nói, không nói đến những thứ khác, thiên về dung mạo, tiểu thư so với nàng ta còn đẹp hơn nhiều” Tiểu Xuân gấp giọng cam đoan, thứ nhất cũng là vì lòng trung thành, thứ hai cũng xem như là lời nói thật.

“Phải vậy không?” Cười khổ, nàng nhìn thân ảnh biến mất trong tửu lâu kia, cuối cùng cũng chậm rãi hoàn hồn, trong lòng cũng đã có quyết định.

Nàng muốn vì hạnh phúc của mình mà cố gắng một lần cuối cùng!

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Giúp Đỡ Chút Nào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Chim hót ve kêu, gió thổi chậm chậm, sau giờ ngọ vốn là thời gian mọi người thong thả, nhưng bên trong đại sảnh Ngao phủ, Lý tổng quản đang khăn trương mồ hôi chảy ròng ròng chỉ vì sự xuất hiện của một vị nữ tử xinh đẹp.

“À...Hàm Hương cô nương, thiếu gia đã đi tuần tra cửa hàng từ sáng sớm rồi, hiện không có trong phủ, không biết cô nương có muốn hay không...”

“Không sao! Ta có thể ở lại chờ hần một chút được không?” Đánh gãy lời nói của Lý tổng quản, Hàm Hương mỉm cười thỉnh cầu, lời nói vừa hữu lễ lại vừa không làm mất thể diện.

Quay về... Hai chữ này cứ đảo quanh ở đầu lưỡi, Lý tổng quản không dám nói lại phải nuốt trở về, thật là khó xử.

Ôi... Phải làm sao cho phải đây? Tuy rằng Thiếu phu nhân hầu như là không bước chân ra khỏi Thanh thu viện, nhưng mà không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất! Nếu lại vừa đúng lúc Thiếu phu nhân tâm huyết dâng trào muốn đến đại sảnh chơi lại bất gặp Hàm Hương cô nương đang ngồi chờ ở nơi này, như vậy thì không phải là hỏng bét hết chuyện sao.

Thật vất vả thì cảm của thiếu gia và thiếu phu nhân mới tốt lên, cuộc sống hòa hợp, nếu chỉ vì chuyện đột ngột như vậy sẽ rất không tốt. Nhưng nếu Hàm Hương cô nương lại kiên trì muốn đợi ở đây thì hần cũng không dám đuổi, dù sao thì thiếu gia cũng đã tốn không ít ngân lượng để chuộc thân cho nàng, như vậy quan hệ giữa hai người không phải là không có.

Mặc dù trước mắt thiếu gia đối với thiếu phu nhân là nùng tình mật ý, cực kì thương yêu, nhưng từ xưa đến giờ một bình trà luôn phải có vài chén trà, có thể ngày sau rất có khả năng sẽ đón nàng vào phủ làm tiểu thiếp, cho nên giờ cũng không nên đắc tội nha.

Vừa lau mồ hôi trong lòng vừa lại kêu khổ không thôi, Lý tổng quản đang suy nghĩ rốt cuộc phải làm gì thì lại nghe thấy tiếng Ngao Hạo vang lên bên ngoài, giống như là vừa mới hồi phủ, đang căn dặn hạ nhân một số việc.

Được cứu rồi!

Vì quá cao hứng, Lý tổng quản suýt nữa là phun ra hai hàng nước mắt, vội vàng chạy ra khỏi đại sảnh chạy thẳng đến trước mặt Ngao Hạo “Thiếu gia, ngài đã trở lại rồi? Ồ...ô.. thật tốt quá.

Liếc mắt dò xét, Ngao Hạo phát hiện tâm tình hần hôm nay đặc biệt kích động, không khỏi cảm thấy có chút kì lạ “Sao vậy?” Tuy nói Lý tổng quản từ trước đến nay luôn trung thành, nhưng nhìn thấy hần hồi phủ có cần phải cảm động đến mức hốc mắt rung rung như vậy không?

“Hàm Hương cô nương đến tìm ngài!” Ngón tay mập mập chỉ vào hướng đại sảnh, Lý tổng quản vội vàng muốn rời khỏi.

“Hàm Hương?” Ngao Hạo sững sốt, nhìn về hướng đại sảnh, thấy nàng đàng chậm rãi bước ra, nhìn hần cười dịu dàng.

“Ngao công tử, đã lâu không gặp” Bước nhẹ nhàng đến trước mặt hần, Hàm Hương cười chào hỏi.

“Nàng cũng vậy” Tâm tư bình thản, Ngao Hạo trên mặt mang tinh thần vui vẻ như gặp được bạn hữu, lập tức hướng Lý tổng quản phân phó “Chuẩn bị trà bánh đưa đến hậu viện thạch đình bên hồ, chỗ thanh tĩnh chút, ta cùng Hàm Hương đến đó trò chuyện.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy Lý tổng quản vội vàng phân phó hạ nhân đi làm việc còn Ngao Hạo thì dẫn đường Hàm Hương đi đến hồ nhỏ phía sau.

“Sao lại đến tìm ta?” Vừa chậm rãi đi, hần thuận miệng cười hỏi.

“Văn công tử thỉnh thoảng có đến thăm ta, nhưng lâu rồi không thấy ngày, ta biết ngài bận rộn nhiều việc, ta chỉ muốn đến xem không biết ngài đang bận việc gì?” Hàm Hương ôn nhu cười, ngữ điệu mang theo chút oán giận.

Nghĩ đến chính mình sau khi yêu Thu Trùng thì thật lâu rồi không có đến thăm vị bạn hữu này, khuôn mặt lạnh lùng hơi đỏ, nhưng môi mông lại kéo lên một nụ cười yếu ớt “Cũng không bận lắm, chỉ là có chút chuyện cá nhân thôi.”

Hần đang nghĩ đến ai sao? Trên mặt lại tươi cười, vẻ mặt lại nhu hòa như vậy..

Ngực mơ hồ đau nhói, sắc mặt trắng nhợt, Hàm Hương cười gượng nói “Không biết chuyện gì mà lại chiếm hết phân nửa tâm tư ngài, ngay cả việc đến thăm Hàm Hương cũng không có thời gian?”

“Cũng không có chuyện gì. Chỉ là một chút việc nhỏ, không đáng để nói.” Dò hỏi rõ ràng như vậy làm cho Ngao Hạo phải liếc mắt nhìn nàng, hần từ

trước đến nay không có thói quen chia sẻ tình cảm với người ngoài, chỉ là cười cười nói sang chuyện khác “Thời tiết hôm nay trong xanh, rất hợp lòng người, là thời điểm thích hợp để uống trà trên thạch đình ngắm cảnh bên hồ, khó được nâng lại đến chơi, để ta chiêu đãi nàng thật tốt đi.”

Hắn nói sang chuyện khác cũng không muốn nói nhiều chuyện đó với nàng.

Hàm Hương nhạy cảm phát hiện, trong lòng nhất thời trầm xuống, lại không thể tiếp tục truy hỏi, chỉ có thể thuận thế cười lớn tiếp lời “Đúng vậy, thời tiết hôm nay thật tốt....”

Dọc đường, hai người chậm rãi đi lại vô tình tán gẫu chút ít, chỉ chốc lát là đến thạch đình bên hồ nhỏ, trên bàn đá đã bày đầy đủ trà và điểm tâm, có thể thấy hiệu suất xử lý công việc của Lý tổng quản cực nhanh.

“Động tác của hạ nhân Ngao phủ thật nhanh nhẹn” Nhìn thấy trà bánh bày đầy bàn, lại nhìn đến không gian bốn bề thanh tĩnh, Hàm Hương không nhịn được tán thưởng.

Bọn họ đi từ đại sảnh đến bên hồ cũng không tốn nhiều thời gian, không nghĩ đến là hạ nhân đã đem đồ Ngao Hạo phân phó mang đến.

“Lúc trước bị ta quở trách nhiều, nên giờ bọn hạ nhân đã linh hoạt, sợ lười biếng sẽ bị đuổi ra ngoài” Khẽ mỉm cười, Ngao Hạo biết rõ bởi vì lúc trước Thu Trừng đã từng bị bạc đãi, làm hắn rất tức giận, sau đó Lý tổng quản đã chỉnh đốn bọn hạ nhân một phen, chỉ sợ nô bộc không ra may chộc hắn nổi giận.

“Thì ra là như vậy” Hàm Hương cười nhẹ, lúc này cũng không dám lại dò hỏi chuyện chộc cho hắn nổi giận mà mắng chửi hạ nhân.

“Ngồi đi” Đưa tay mời nàng ngồi, Ngao Hạo sau đó cũng ngồi xuống, đang muốn giúp nàng châm trà thì đã bị nàng ngăn lại.

“Để ta làm” Đôi tay thon ngọc dè tay hắn lại, Hàm Hương mỉm cười nhận lấy ấm trà, giống như trước châm trà cho hắn, gấp điểm tâm, động tác hầu hạ vừa tự nhiên lại vừa thuần thục.

“Đa tạ” Ngao Hạo nâng chén uống trà mỉm cười tạ ơn.

Hai người lập tức lại tán gẫu, sau nửa canh giờ, Hàm Hương thấy hắn vẫn chỉ cùng nàng nói hươu nói vượn, dần dần trong lòng nàng cảm thấy nôn nóng, hơn nữa lại đang ôm quyết tâm muốn hỏi rõ mọi chuyện, rốt cuộc nàng không nhịn được..

“Ngao công tử..” Tiếng nói mềm mại chần chờ khẽ gọi.

“Sao vậy?” Thấy vẻ mặt nàng có do dự, Ngao Hạo nhướn mày hỏi.

“Ta vài ngày trước thấy ngài cùng phu nhân ở trên đường.” Ánh mắt trong suốt bình tĩnh, thần sắc Hàm Hương đột nhiên trầm tĩnh.

Hơi ngần ra nhưng ngay sau đó Ngao Hạo chợt hiểu ra “Vài ngày trước, quả thật ta có dụ dỗ phu nhân ra phố dạo, không nghĩ tới nàng lại nhìn thấy.”

Nhớ lại vẻ mặt nhu tình của hắn lúc đó, ngực Hàm Hương đau thắt lại, giọng run nhẹ hỏi “Ngao công tử, ngài....ngài cùng phu nhân rất...rất ân ái phải không?”

Ánh mắt chợt lóe, mặc dù không biết sao nàng lại hỏi chuyện này nhưng Ngao Hạo vẫn là bất động thanh sắc trả lời “Vợ chồng ân ái là chuyện bình thường, sao nàng lại hỏi chuyện này?”

Vợ chồng ân ái đúng là chuyện bình thường...là chuyện bình thường.Hắn không có phủ nhận.

Tim giống như đang bị người ta dùng dao rạch, khó khăn đè xuống đau đớn, nàng không nhịn được thương tâm “Vậy ta thì sao? Ngài có từng yêu thích ta hay không?”

Đột nhiên lại xuất hiện tiếng khóc làm hắn ngần ra, trong đầu bỗng dung nhớ đến lúc trước Văn Thiệu Thu thỉnh thoảng có thắc mắc đến quan hệ của hai người, Ngao Hạo lúc này mới phát hiện ra mọi chuyện không phải chỉ đùa giỡn, mà Hàm Hương thật sự có tình ý với hắn.

“Hàm Hương...” Bình tĩnh nhìn dung nhan tràn đầy nước mắt trước mặt, hắn nhẹ nhàng nhưng lại kiên định nói “Ta chỉ xem nàng như bạn hữu” Đối với nàng là thích nhưng chỉ dừng ở mức độ bạn bè, không có thêm nữa.

Bằng hữu....Hắn chỉ xem nàng là bạn hữu...Chỉ là bạn hữu thôi...

Trái tim trong nháy mắt giống như bị giã nát, Hàm Hương rơi lệ không ngừng nhìn hắn, có chút thất thần “Ta...Ta vẫn cho là ngày đối với ta....đối với ta có tình ý...”

“Nếu thái độ của ta lại làm cho nàng hiểu lầm, ta thật xin lỗi” Giật mình nghĩ đến mình trong lúc vô tình làm tổn thương người khác, đáy mắt Ngao Hạo tràn đầy áy náy.

“Đối với ta vô tình như vậy, tại sao lúc trước lại giúp ta chuộc thân?” Tiếng khóc chất vát, gương mặt tuyệt mỹ tràn đầy u oán.Nếu không có tình ý, cần gì phải tốn tâm tư trên người nàng? Nàng không hiểu. Nàng thật sự khọng hiểu.

“Hàm Hương, nàng còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt nhau không?” Không trả lời chất vấn của nàng, Ngao Hạo đột nhiên lại nhắc đến chuyện cũ.

“Nhớ, nhớ rất rõ” Nhớ lại chuyện cũ, nàng rung rung nở nụ cười.

Năm đó, nàng là một tiểu cô nương còn chưa treo biển hành nghề, vào một ngày, sau khi luyện cầm xong, nàng trở về phòng, trên đường đi lại nghe thấy tiếng nồn mưa từ trong bụi hoa truyền đến, đến gần thì thấy hấn đang say, giống như rất là khó chịu.

Lớn lên ở thanh lâu, nàng đã nhìn đến biết bao nhiêu là khách say như hấn, từ trước đến nay đều không để ý đến, không biết tại sao ngày đó nàng lại đến phòng bếp lấy chén giải rượu cho hấn uống, duyên phận đã định cho bọn họ quen nhau.

Thấy nàng cười, Ngao Hạo cũng gọi lên khoe miệng “Năm đó, ta là lần đầu tiên đến chỗ đó bàn chuyện làm ăn, mấy lão hồ ly đó thấy ta còn trẻ, nên luôn rót rượu cho ta, nghĩ muốn lúc ta lí trí mờ hồ sẽ đáp ứng chuyện làm ăn, cũng may ta là ta già đi tiêu đề chạy trốn, lại may mắn được nàng cho chén canh giải rượu, lúc này mới có tinh thần quay về ứng phó với mấy lão hồ ly đó, làm cho Ngao gia không chỉ không có tổn thất mà còn thuận lợi sinh nhiều lợi nhuận.”

“Vậy.....thì sao?” Nàng không hiểu, hấn đột nhiên vì sao lại nhắc đến những chuyện này.

“Nàng có nhớ hôm sau ta gặp lại nàng, ta đã từng hỏi nàng cái gì không?” Ngao Hạo mỉm cười.

Lắc đầu, mọi chuyện đã xảy ra rất lâu, Hàm Hương đã sớm quên hấn từng hỏi nàng cái gì rồi.

“Ta đã từng hỏi nàng, nàng muốn gì?” Đây là vì ta muốn cảm tạ chén canh giải rượu của nàng, giúp hấn thuận lợi thu vào một khoản lợi nhuận.

“Đúng rồi...ta nhớ rồi” Nàng mơ hồ nhớ lại, năm đó hấn đúng là có hỏi như vậy mà câu trả lời của nàng là ....

“Nàng trả lời ta, nếu có thể thì nàng muốn tự chọn nam nhân cho chính mình” Nhìn gương mặt nước mắt loang lổ, Ngao Hạo nhẹ nhàng nói.

“Cho nên, lúc ta chuẩn bị treo giá, ngài đã không chút do dự giúp ta chuộc thân.” Hai mắt đầm lệ, đến đây thì rốt cuộc nàng cũng hiểu được nguyên nhân mà hấn chịu chuộc thân cho mình.

Không phải vì thích nàng, cũng không phải có ý. Không phải! Tất cả đều không phải! Đơn giản hấn chỉ báo đáp nàng mà thôi.

À! Báo đáp! Là nàng tự mình đa tình, nên đã hiểu lầm.

“Vậy tại sao lúc trước ngài không nói rõ với ta?” Nếu như vậy thì nàng cũng không ngu ngốc nhiều năm vậy.

“Ta nghĩ là nàng hiểu được.” Ngao Hạo có chút đau đầu day trán, hấn rất hối hận vì chưa bao giờ tin lời Văn Thiếu Thu nói cho nên..... Ai...Thật sự là như thế đầu quá.

Cho dù trước kia không biết nhưng hôm nay đã hoàn toàn thấu hiểu.

Giật mình rơi lệ, Hàm Hương sững sờ nhìn hấn, giống như nói cho hấn nghe lại giống như tự mình lầm bầm “Ta muốn lựa chọn nam nhân, người đó là ngài..... chính là ngài.”

Ngao Hạo thờ dài “Hàm Hương, ta chỉ xem nàng như bạn hữu, cũng chỉ có thể là bạn hữu thôi.”

“Nhưng ta không muốn làm bạn hữu của ngài” Đột nhiên hoàn hồn, nàng nhảy vào ngực ôm chặt lấy hấn, khóc thét lên “Ta không muốn làm bạn hữu của ngài, không muốn...không muốn.... Cho dù chỉ làm thiếp thất của ngài....Hàm Hương cũng đã mãn nguyện rồi.”

“Hàm Hương...” Hấn muốn kéo khoảng cách hai người ra nhưng nàng lại ôm rất chặt, muốn đẩy ra nhưng sợ dùng lực làm nàng bị thương, Ngao Hạo lộ vẻ khó xử, chỉ có thể để mặc nàng tùy hứng phát tiết thương tâm, chờ nàng khóc xong thì tâm tình sẽ bình tĩnh trở lại.

“Ta nguyện làm thiếp, hầu hạ ngài, hầu hạ thiếu phu nhân, chỉ như vậy mà cũng không được sao? Không được sao..?” Nàng khóc yêu cầu, nàng chỉ cần hấn nguyện ý thu nàng, như vậy là đủ rồi.

“Hàm Hương, nàng không cần phải ủy khuất như vậy...” Hấn khó xử nói.

“Ta không thấy ủy khuất! Tuyệt đối không thấy ủy khuất” Nàng vừa khóc vừa vội vàng nói.

“Hàm Hương, ta thật sự không thể thu nàng làm thiếp.” Hấn bây giờ rất như thế đầu, hấn không thể tàn khốc mà chặt đứt mong đợi của nàng được “Cho dù nàng không cảm thấy ủy khuất, nhưng ta cũng không thể để phu nhân của ta ủy khuất được.”

Vì sao? Cái gì gọi là không để cho phu nhân của hấn chịu ủy khuất? Không phải nam nhân nào cũng thích tam thê tứ thiếp sao? Hàm Hương ngược mắt ngạc nhiên dò xét, không hiểu ý tứ của hấn.

Hấn khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng đẩy nàng ra khỏi ngực mình, ánh mắt kiên định nói “Nương tử của ta đã từng nói, nàng sẽ không rộng rãi cùng người khác hầu chung một chồng, ta không thể nào làm cho nàng ấy thương tâm khổ sở được.”

Từ trong ánh mắt hắn có thể nhìn ra được hắn đối với nương tử có tình ý cỡ nào, Hàm Hương hiểu được mình đã thua hoàn toàn.

Mờ mịt ngồi lại trên ghế đá, nàng không tiếng động rơi lệ mà Ngao Hạo bên cạnh thì im lặng đợi nàng bình tĩnh trở lại.

Cuối cùng nàng cũng có thể khống chế được tâm tình mình, mặt dù đáy mắt có ngấn lệ nhưng cánh môi đã kéo lên nụ cười.

“Ngao công tử, vừa rồi thật xin lỗi, là ta đã thất thố” Giờ phút nàng nàng dĩ nhiên lại khôi phục trở thành đệ nhất hoa khôi vạn người mê.

“Đừng nói như vậy.” Lần đầu một cái, Ngao Hạo cảm thấy nàng là một cô nương tốt.

“Về sau... Chúng ta vẫn sẽ là bạn hữu chứ?” Tiếng nói khẽ run, nhẹ nhàng hỏi.

“Đương nhiên”

Hàm Hương mỉm cười đứng dậy nhẹ nhàng nói “Về sau này, có thời gian thì cùng thiếu phu nhân đến chỗ ta chơi, nhưng đừng có nương tử rồi quên mất bạn hữu nhé.”

“Nhật định” Ngao Hạo cười đáp ứng.

“Vây... cáo từ”

“Ta tiễn nàng”

“Không cần, ta tự đi” Hàm Hương sâu xa nói “Về sau, ta cũng sẽ tự mình đi”

Ngao Hạo cười cười không nói thêm gì nữa,

Nhìn hắn thật lâu, Hàm Hương mỉm cười gật đầu nhưng sau đó lại xoay người rời đi.

A... cho dù hai người là vô duyên, nàng cũng không thể cứ quẩn quít lấy hắn, nàng muốn lưu lại cho nam nhân mình từng yêu một bộ mặt tốt đẹp.

“Gia gia, ngài sao vậy? Sao lại vội vã kéo con đến nơi này?” Một đường bị bắt ra khỏi Thanh thu viện, Thượng Quan Thu Trừng không khỏi nhíu mày nghi hoặc.

“Không xong, không xong, mới vừa rồi ta đang trên đường đến tìm con đánh cờ, lại nghe thấy đám hạ nhân đang bàn luận xôn xao, nói cái hoa khôi tên Hàm Hương gì gì đến tìm A Hạo, bây giờ hai người họ đang ở thạch đình bên hồ, cũng không biết là đang nói chuyện gì?” Vội vàng lôi kéo nàng chạy, Ngao Lão thái gia vừa oán giận kêu lên “Người ta cũng đã tự mình tìm đến cửa, không lẽ con không gấp sao? Chúng ta đi nhìn một chút, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.”

Hàm Hương? Cô nương hoa khôi mà Ngao Hạo bị đồn nuôi dưỡng bên ngoài?

Mặc dù chính miệng Ngao Hạo đã từng đảm bảo với nàng hai người họ chỉ là quan hệ bạn bè, không giống như lời đồn thổi bên ngoài, nhưng khi nghe đối phương tìm đến, hai người lại một chỗ trong thạch đình, nàng không khỏi trầm xuống, chẳng qua là khuôn mặt vẫn điềm tĩnh như cũ, không nói gì tùy ý bị lôi kéo.

Chỉ thấy Ngao lão thái gia kéo cháu dâu chạy bảy quẹo tám rẽ, không bao lâu sau đã chạy đến phía trước cái hồ nhỏ không xa, lão nhân gia lại đột nhiên dừng bước, tìm chỗ ẩn thân, một tay kéo Thượng Quan Thu Trừng qua.

“Tin tưởng gia gia, nơi này là chỗ tốt nhất rồi.” Võ ngực đảm bảo, Ngao lão thái gia đối với từng ngọn cây cỏ trong Ngao phủ rất quen thuộc.

Dường như không nghe thấy gì, Thượng Quan Thu Trừng chỉ là lẳng lặng ngắm nhìn thân ảnh đang ôm nhau trong thạch đình phía xa, sắc mặt mặc dù đã trắng bệch nhưng vẻ mặt vẫn điềm tĩnh, làm cho người ta không thể đoán được tâm tư.

Ngao lão thái gia cũng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, chính là vạn phần mất hứng, thở phì phò nói “Thu Trừng, là A Hạo không đúng, gia gia tuyệt đối sẽ ủng hộ con. Yên tâm. Đợi lát nữa ta sẽ đi dạy dỗ nó, gia gia thay con làm chủ.”

Bởi vì cách nhau một đoạn, nghe không được hai người nói gì, Thượng Quan Thu Trừng chỉ lẳng lặng nhìn cô nương đang tựa vào lồng ngực hắn khóc, sau đó nàng nhàn nhạt mở miệng

“Gia gia, đừng để Ngao Hạo biết con có đến.” Dứt lời, xoay người lặng lẽ rời đi, hoàn toàn không làm kinh động đến đôi nam nữ bên trong thạch đình kia.

“Sao?” Ngao lão thái gia nhất thời há hốc mồm kêu lên một tiếng.

Này, chuyện gì đang xảy ra vậy? A Hạo không phải đã chuyển vào ở cùng nào sao, vợ chồng hai người tình cảm không phải rất thắm thiết sao? Tại sao khi thấy A Hạo ôm cô nương khác mà nàng lại có thể bình tĩnh xem như không có chuyện gì vậy, ngược lại thì gia gia như hắn lại đi nổi hỏa????

Giống như không biết làm gì, lão nhân giờ hồ đồ chỉ có thể ngo ngắc tiếp tục trốn ở gốc cây nhìn.

Sau khi Hàm Hương rời đi không lâu, Ngao lão thái gia lúc này mới từ gốc cây nhảy ra, nổi giận đùng đùng hướng cháu trai chạy đi.

“Khá lắm A Hạo, dám háo sắc như vậy, cùng người khác ôm ôm ấp ấp trong phủ, người không sợ làm nha đầu Thu Trùng thất vọng sao?” Một ngón tay tràn đầy nếp nhăn chỉ vào mặt Ngao Hạo, thờ phỉ phò chửi ầm lên.

“Gia gia, ông đang hát tuồng gì vậy? Đừng làm rộn” Ngao Hạo nhủ mày, hoàn toàn không biếtg lão nhân gia từ đâu chạy ra.

“Còn dám giả bộ” Ngao lão thái gia hỏn hển mắng “Người cái thằng nhóc này, vừa mới làm chuyện xấu, lại không dám nhận sao?”

Nghe vậy, Ngao Hạo dùng đầu gối nghĩ cũng biết lão nhân gia mới vừa rồi đã trốn tại nơi nào đó nhìn lén, hiểu lắm mọi việc, lập tức không biết nên khóc hay nên cười “Gia gia, ông hiểu lắm. ....”

“Ta không quan tâm có phải hiểu lắm hay không.” Hừ lạnh cắt đứt lời của hắn, Ngao lão thái gia bật thốt kêu lên “Ta xem xem người làm sao giải thích với Thu Trùng.”

“Thu Trùng?” Một lời cắt đứng lời chỉ trích của gia gia, Ngao Hạo gấp giọng hỏi “Chuyện vừa rồi, Thu Trùng đều nhìn thấy hết?”

“A! Hồng bet! Thu Trùng không cho ta nói cho người biết....” Cho dù là khẩn cấp che miệng lại, nhưng Ngao lão thái gia cũng đã nói ra hết lời rồi.

“Đáng chết” Nguyên rủa một tiếng, lo sợ Thượng Quan Thu Trùng hiểu lắm, Ngao Hạo sắc mặt đại biến, bỏ lại lão nhân gia mà chạy thật nhanh đến Thanh thu viện.

Thấy hắn vội vàng chạy nhanh như vậy, Ngao lão thái gia lúc này mới hài lòng cười không ngừng “Haha.... Đuổi theo nương từ giải thích mọi chuyện đi, như vậy mới phải chứ...”

Ngực có chút đau, có chút buồn bực cùng không vui.

Trợ lại bên trong phòng, Thượng Quan Thu Trùng lặng lẽ ngồi bên giường, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng che ngực lại, mặc dù có tín nhiệm Ngao Hạo, trong lòng cũng hiểu rõ hắn không vi phạm lời hứa với mình, nhưng suy nghĩ cứ quanh quẩn trong lòng làm cho nàng cảm thấy không thoải mái.

Cảm giác này rốt cuộc là sao đây? Nàng chưa từng có loại cảm giác này.

Trông mắt suy tư, không hiểu chính mình đang xảy ra chuyện gì, Thượng Quan Thu Trùng hoảng hốt

“Thu Trùng”

Một tiếng kêu kích động cùng thân ảnh to lớn chạy vào trong phòng, làm cho suy nghĩ mờ mịt của nàng lập tức trở về, chỉ thấy vẻ mặt Ngao Hạo khăn trương chạy đến trước mặt mình.

“Sao vậy?” Nàng trầm tĩnh mỉm cười nhẹ giọng hỏi.

Nàng....Không tức giận gì sao?

Vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy vẻ mặt tức giận của nàng, ai ngờ ngược lại lại thấy vẻ mặt điềm tĩnh làm cho hắn cảm thấy hồ đồ, Ngao Hạo sau một lúc sừng sốt, mới cẩn thận hỏi “Thu Trùng, chuyện vừa rồi, nàng nhìn thấy hết rồi phải không?”

Có hút kinh ngạc khi biết hắn biết mình đã thấy được, nhưng sau đó lại nghĩ đến Ngao lão thái gia, trong lòng hiểu được, Thượng Quan Thu Trùng cũng không phủ nhận, khẽ cười nói “Nhìn thấy”

“Nàng....không tức giận sao?” Chẳng biết tại sao, nhìn nàng bình tĩnh như vậy, không một chút hoảng hốt, Ngao Hạo trong lòng có chút ảo não.

“Tại sao lại phải tức giận?” Chân mày cau lại, nàng thấy kì lạ hỏi ngược lại hắn.

“Thấy ta cùng nữ nhân khác ở cùng một chỗ, chẳng lẽ nàng không ghen sao?” Tức giận chất vấn, Ngao Hạo cảm thấy buồn bực,

“Ghen?” Nàng kinh ngạc, giống như chưa từng nghĩ đến từ này.

“Đúng vậy, ghen” Ảo não nhìn nàng, nàng không tức giận, Ngao Hạo ngược lại lại thấy không thoải mái “Chẳng lẽ nàng không có cảm giác không thoải mái sao?”

Trầm mặt, cảm giác vừa rồi chính là như vậy, cảm giác này gọi là ghen sao? Thì ra là vậy....Thì ra là nàng đang ghen.

Giật mình hiểu ra chính mình đang ghen, Thượng Quan Thu Trùng không khỏi nở nụ cười. A.... Nàng ghen, ghen Ngao Hạo cùng nữ nhân khác.

Thấy nàng lại cười, Ngao Hạo lại càng bực mình, gằn nhẹ “Nàng căn bản là không cần ta đúng không?” Nếu không như vậy sao nàng lại không có phản ứng gì?

Thượng Quan Thu Trùng sững sờ, suy nghĩ thay đổi, nhất thời hiểu được hắn đang buồn bực chuyện gì, thấy bộ dáng hờn dỗi của hắn giống như tiểu hài tử, muốn cười nhưng lại cố gắng nhịn xuống.

“Thiếp đương nhiên là quan tâm chàng, làm sao lại không cần chàng ch” Nín cười trấn an, nàng thấy có chút bất đắc dĩ.

Nếu không phải là để ý thì vừa rồi ngực cũng sẽ không có cảm giác đau như vậy, mặc dù nàng mới vừa hiểu cảm giác đó gọi là ghen.

A...Ghen...phải nhớ từ này mới được.

“Thật sao?” Giương mặt tuân tũ sáng ngời nhưng ngay sau đó lại buồn bực “Nếu thật nàng có để ý, nhìn thấy ta cùng nữ nhân khác, sao nàng lại bình tĩnh như vậy?”

Vậy là sao, nàng không để ý đến chuyện hắn cùng cô nương Hàm Hương kia, còn hắn lại mất hứng, thật là khó hầu hạ mà.

Cảm thấy tình huống có chút đảo ngược, Thượng Quan Thu Trùng cảm thấy có chút bất lực, không làm thế gì nên đành phải thành thật thừa nhận “Nên nói thế nào đây? Thật ra thì....Thiếp vốn là có chút không thoải mái, không rõ cái cảm giác này là ghen, cho đến khi chàng thức tỉnh, thiếp mới hiểu được.” Cười cười, giống như có chút ngại ngùng “Trước kia thiếp chưa từng như vậy.”

Cái gì? Nàng không biết ghen tuông là gì, đợi hắn thức tỉnh mới biết? Ngao Hạo há hốc mồm, nhưng lại cảm thấy nàng đối với tình yêu nam nữ không biết gì thật đáng yêu, đáy lòng lúc này mới tiêu tan.

“Thật sự ghen sao?” Tuấn nhan tức giận rớt cục cũng cười, nghĩ lại cảm thấy không đúng, khẩn trương nói “Thu Trùng, ta cùng Hàm Hương, không giống như nàng thấy, ngàn vạn lần nàng đừng hiểu lầm”

“Thiếp biết” Nhẹ nhàng cắt đứt lời hắn giải thích, thấy hắn đang rất mâu thuẫn, nói không ghen thì hắn lại bảo nàng không cần hắn, thừa nhận ghen thì hắn lại sợ nàng hiểu lầm.

“Nàng biết sao?” Có chút kinh ngạc, tuy rằng biết nàng không có hiểu lầm, trái tim có chút an tâm nhưng vẫn không giải thích được, dù sao nàng chắc chắn đã thấy được hắn bị Hàm Hương ôm lấy.

“Chàng đã nói chàng cùng Hàm Hương cô nương không có gì, mà thiếp cũng đã nói là sẽ tin tưởng chàng, không phải sao?”

“Chỉ đơn giản như vậy sao?” Cũng bởi vì tin tưởng hắn cũng sẽ tin hắn làm chuyện có lỗi với nàng.

“Vâng” Trầm tư, nàng thừa nhận “Dĩ nhiên còn có nguyên nhân khác.”

“Nguyên nhân khác?” Đuôi lông mày nàng nung lên, Ngao Hạo cảm thấy có chút hứng thú.

“Lúc ấy, lòng thiếp mặc dù cảm thấy không thoải mái, thấy Hàm Hương cô nương cho dù là có ôm chàng, nhưng chàng lại rất quy củ, hai tay để sát bên người, vẻ mặt lại khó xử, vừa nhìn thấy là biết bị người khác ép buộc rồi” Nàng mỉm môi cười chính là hiểu được hắn tuyệt đối sẽ không ôm vị cô nương kia, cũng sẽ không làm chuyện có lỗi với nàng, cho nên nàng mới điềm tĩnh như vậy.

“Tốt, ta vừa rồi là bị ép buộc, để bồi thường lại, giờ đến lượt ta ép buộc nàng”

Bị lời nàng nói chọc cho vui mừng, Ngao Hạo một tay ép đầu nàng trên giường, không nhịn được hôn môi anh đào hồng nhạt, ánh mắt phát sáng cười.

“Thu Trùng, ta thấy rất vui khi nàng ghen.” Hắn biết tính tình nàng từ trước đến giờ luôn trầm tĩnh không dễ dàng thay đổi cảm xúc, có thể làm nàng ghen điều đó cho thấy địa vị của hắn trong lòng nàng đã vững chắc.

Gò má nhuộm đỏ, cánh môi phấn nộn bị hôn đến ướt át, Thượng Quan Thu Trùng xấu hổ “Thấy người khác ghen, chàng liền vui mừng? Quái nhân”

“Đúng, ta quái vậy đấy, thích nàng ghen vì ta.” Ngao Hạo sung sướng cười, xoay người nằm ngửa, ôm nàng vào lòng, không nhịn được trêu chọc “Nàng luôn trầm tĩnh như vậy, giống như không quan tâm đến người khác, ta lại có thể làm nàng tức giận một ngày.”

“Thiếp không có tức giận” Cười nhạt

“Phải không?” Nhường mày.

“Đương nhiên” Bình tĩnh nhìn hắn, Thượng Quan Thu Trùng cười thanh nhã.

A...Không phải nàng không tức giận, chỉ là chưa phải đến phải ranh giới cuối cùng thôi. Một khi có người chạm đến, nàng chắc chắn người đó sẽ phải rất hối hận. Vô cùng, vô cùng hối hận.

Nhìn nàng cười, không biết tại sao Ngao Hạo lại cảm thấy có chút sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Giúp Đỡ Chút Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Từ sau sự kiện “Ghen” kia, tình cảm của Ngao Hạo cùng Thượng Quan Thu Trùng càng thêm ngọt ngào, hơn nữa nếu Ngao Hạo ra ngoài bàn chuyện làm ăn, chỉ cần hỏi phủ thì chuyện đầu tiên chính là vợ và đi gặp Thượng Quan Thu Trùng, mặc dù có vô số sổ sách đang chờ hắn xem nhưng hắn chính là muốn cùng nàng tán gẫu trước, sau đó mới cam tâm tình nguyện quay về thư phòng xử lý công việc.

Ngày hôm đó, mây đen giăng đầy trời kèm theo tiếng sấm vang dội, tiếng mưa to rắc rắc trút xuống.

Mắt cá chân đau nhức từng cơn làm cho nàng tỉnh giấc, ngồi bên mép giường ngắm nhìn mưa to ngoài cửa sổ, nở nụ cười khổ.

Ai... Thật là chính xác, không có lần nào trốn được!

“Phu nhân, ngài tỉnh rồi sao?” Ngoài cửa phòng vang lên tiếng Đông Nhi khẽ gọi.

“Ừ” nàng trả lời nhỏ nhẹ, dễ dàng cho tiểu nha hoàn bên ngoài nghe được.

“VẬY ĐÔNG NHI VÀO NHÉ.” Tiếng nói non nớt vang lên, Đông Nhi bê theo một chậu nước thuốc đẩy cửa bước vào, nhẹ nhàng kêu “Phu nhân, ngài đau chân sao? Đông Nhi đã chuẩn bị xong thuốc rồi, ngài ngâm chân để thoải mái đi.”

Dứt lời chỉ thấy nàng động tác nhanh nhẹn giúp chủ tử tháo tất, để cho mắt cá nàng ngâm vào bên trong chậu nước thuốc ấm áp để loại trừ đau nhức.

“Đông Nhi, cảm ơn muội” Thượng Quan Thu Trùng mỉm cười cảm ơn, nàng rất cảm kích Đông Nhi hầu hạ mình cẩn thận,

“Phu nhân, Đông Nhi hầu hạ người là việc phải làm, ngài đừng cảm ơn” Gương mặt non nớt trong nháy mắt đỏ lên, Đông Nhi xấu hổ trả lời.

Khẽ mỉm cười, thấy nàng đang chuẩn bị đưa tay giúp mình xoa bóp, Thượng Quan Thu Trùng đột nhiên nghe thấy bên ngoài vang lên một âm thanh rất nhỏ, lòng vừa động đáy mắt hiện lên vui mừng.

“Đông Nhi, muội không cần giúp ta đâu. Để ta tự làm đi, muội đi làm việc của muội đi” Thượng Quan Thu Trùng mỉm cười cự tuyệt tiểu nha hoàn.

“Như vậy sao..... Được rồi” Gãi gãi đầu, nếu phu nhân đã nói vậy rồi, Đông Nhi không thể làm gì khác hơn đành phải đứng dậy lui ra ngoài, đi làm chuyện khác.

Trong phòng thoáng chốc chỉ còn lại một mình Thượng Quan Thu Trùng, chỉ thấy nàng đang vui vẻ cười nhưng chưa kịp mở miệng thì một thân ảnh cao to đã từ cửa sổ nhảy vào.

“Sur muội, đã lâu không gặp.” Thượng Quan Thanh Phong kinh ngạc phát hiện sau khoảng thời gian xa cách, sur muội mình lại càng thêm xinh đẹp động lòng người.

“Sur huynh, huynh đến thăm ta sao?” Tiếng nói cười ản chút oán giận, Thượng Quan Thu Trùng rất nhớ hắn.

Thượng Quan Thanh Phong cười cười, thấy mắt cá chân nàng đang ngâm trong nước thuốc, hắn rất tự nhiên ngồi xổm xuống, đưa tay vào giúp nàng xoa bóp mắt cá chân đang đau nhức, miệng thì ôn nhu nói “Sur muội, hơn nửa năm nay muội có khỏe không?”

Nghĩ đến đã hơn nửa năm nàng cùng Ngao Hạo tình cảm thân thiết, thậm chí đã làm vợ chồng thật sự, Thượng Quan Thu Trùng đỏ mặt, có chút ngượng ngùng.

Lâu không thấy nàng trả lời, Thượng Quan Thanh Phong thấy có chút kỳ quái, ngược mắt nhìn thì thấy nàng đang đỏ mặt lại lộ ra vẻ xấu hổ, xinh đẹp mê người, hắn không khỏi mỉm cười “Nhìn muội vui vẻ như vậy, có chuyện gì tốt sao?”

“Sur huynh...” Khẽ cắn môi, nàng xấu hổ cười nhỏ giọng thừa nhận “Muội cùng Ngao Hạo đã trở thành vợ chồng thật rồi.”

Thành vợ chồng thật??

Mặc dù thấy nàng cả người đều tỏa ra ánh sáng mỹ lệ mà chỉ những nữ tử đang yêu mới có được, trong lòng đã cảm giác được nhưng khi nghe nàng nói Thượng Quan Thanh Phong chợt ngẩn ra, sau khi phản ứng kịp thì khuôn mặt tuấn tú lập tức lộ ra vẻ tươi cười.

“VẬY THÌ RẤT TỐT.” Đáy lòng rất vui mừng, Thượng Quan Thanh Phong vô cùng thoải mái nói “Hắn có đối xử tốt với muội không?”

Hắn không hỏi sur muội mình cái vấn đề ngu ngốc kiểu như nàng có thích Ngao Hạo không bởi vì hắn hiểu rõ, nếu không yêu đối phương, nàng chắc chắn sẽ không đem chính mình giao ra.

“Vâng” Gật gật đầu, Thượng Quan Thu Trùng cười ngượng ngùng “Ngao Hạo đối xử với muội rất tốt.”

“Vậy thì ta an tâm rồi.” Thượng Quan Thanh Phong đột nhiên cảm thấy mình thật giống một người cha, tâm tình vui mừng khi thấy nữ nhi bảo bối của mình rốt cuộc cũng tìm được lang quân như ý.

“Sur huynh.” Nhìn hấn đang cúi đầu xoa bóp chân cho mình, Thượng Quan Thu Trùng má ửng đỏ khẽ gọi.

“Sao?”

“Huynh đừng vội đi, muội muốn huynh gặp mặt Ngao Hạo.”

Lúc trước bởi vì không hiểu rõ lòng Ngao Hạo nên nàng không muốn để hấn cùng sư huynh gặp nhau, nhưng hôm nay hấn đã là người bên gối với nàng, nàng muốn để cho hai người nam nhân quan trọng nhất đời mình gặp nhau.

“Không vấn đề gì” Thượng Quan Thanh Phong buồn cười trêu chọc nàng “Ta còn sợ muội giấu hấn không để cho ta gặp mặt đấy.”

“Sư huynh” Hai má nhuộm hồng hờn dỗi.

“Được rồi, không trêu muội nữa.” Vội vàng nín cười, tâm tình hấn thật tốt.

Hai sư huynh muội lập tức nhìn nhau rất ăn ý cùng nở nụ cười, vui mừng tán gẫu những chuyện xảy ra trong thời gian nửa năm li biệt.

Hồng bét, thời tiết lại thay đổi.

Mắt thấy mưa to đang giã giụa trút xuống, vừa chạy về phủ trên mặt Ngao Hạo tràn đầy lo lắng, vội vã chạy đến Thanh thu viện trong lòng thầm mắng.

Đáng chết! Sao lại mưa to gió lớn vậy? Mỗi lần thời tiết có chút thay đổi, chân của Thu Trùng liền không thoải mái, chỉ có ngâm chân vào nước thuốc mới giúp nàng giảm đau được, không biết Đông Nhi có giúp nàng chuẩn bị nước thuốc không? Đợi lát nữa đến phòng, hấn sẽ giúp nàng xoa bóp mắt cá chân.

Trong lòng âm thầm tính toán chạy nhanh đến Thanh thu việc giúp nàng, Ngao Hạo hai bước cũng thành một, vội vã chạy, chỉ chốc lát đã đi đến.

Nhưng mà vừa đến bên ngoài phòng thì đã nghe bên trong vang lên từng trận tiếng nói cười làm cho hấn ngẩn ra, vốn tưởng rằng gia gia đến tìm nàng tán gẫu đánh cờ nhưng suy nghĩ một chút, cảm giác thấy không đúng.

Gia gia từ trước đến nay đều đánh cờ với Thu Trùng trong đại sảnh, không vào trong phòng, nhưng tiếng nói trong sáng nam tính kia cũng không phải là tiếng của gia gia.

Nếu không phải là gia gia, vậy trừ hấn ra, thì nam nhân nào có thể ở trong phòng cùng nàng tán gẫu vui vẻ như vậy?

Nghĩ đến cái gì đó, Ngao Hạo sắc mặt ngưng trọng, nhưng sau đó lập tức vội vàng lắc đầu, giống như không muốn suy nghĩ đến... Sẽ không, Thu Trùng không phải là người không tuân thủ nữ tắc, sẽ không.

Đáy lòng kêu gào không không nhưng tai lại nghe tiếng nói cười không ngừng từ trong phòng truyền ra, vẻ mặt hấn lại càng xanh mét khó coi, không cách nào suy nghĩ thêm, xô cửa xông vào.

Chợt nghe một tiếng “Phanh” thật lớn, cửa phòng cũng chịu một sức lực bật ra, nhưng Ngao Hạo trong lòng không để ý đến, giờ phút này trong mắt hấn chỉ có nữ tử đang ngồi ở bên giường kia cùng với nam nhân đang ngồi xổm trước mặt nàng, mà nam nhân chính là đang xoa bóp mắt cá chân trắng nõn của nàng.

Cô nam quả nữ chung một phòng đã là khiến người khác dị nghị rồi, nhưng nếu tình huống đơn giản như vậy thì hấn còn có thể tìm lí do giải thích được, nhưng hôm nay lại thấy chân bạch ngọc của nàng lại nằm trong tay một nam nhân, việc này thì hấn phải nghĩ như thế nào?

Kiểu quan hệ thân mật nào mà có thể làm cho một nữ tử cúi tất trước mặt nam nhân, để đối phương nhìn, trừ bỏ chồng nàng ra, những nam nhân khác không được nhìn. Cảnh tượng mập mờ này chính là tình yêu nam nữ mà.

Ghen ghét cùng lửa giận đã đánh bay lý trí hấn, Ngao Hạo trong nháy mắt nổi lửa, thần sắc đông lạnh trừng thẳng bọn họ.

Vốn hai sư huynh muội đang vui vẻ tán gẫu, cũng không ngờ đến cửa lại bị đột nhiên đẩy ra, lập tức hai người đều sững sốt, không hẹn cùng nhau quay đầu nhìn về phía cửa. Liếc thấy Ngao Hạo, Thượng Quan Thu Trùng nhất thời vui mừng, không chú ý đến vẻ mặt hấn qui dị, nàng vui vẻ nở nụ cười.

“Ngao Hạo, chàng trở lại rồi.” Cánh môi cong lên xinh đẹp, nàng cười khanh khách muốn giới thiệu với hấn “Nhanh đến đây, thiếp giới thiệu với chàng. Người này chính là ....”

“Gian phu sao?” Hấn cười lạnh cắt đứt lời nàng, lòng tránh đầy tức giận làm lý trí mất hết, hấn không thể nào bình tĩnh mà phát hiện bộ dáng đang vui vẻ của nàng, phản ứng không giống như đang bị người khác bắt gian.

Lời này vừa nói ra, không khí trong nháy mắt ngưng đọng, khuôn mặt tươi cười của Thượng Quan Thu Trùng nháy mắt cứng lại, lòng không khỏi lạnh đi.

Hồngбет. Phu quân của sư muội khẳng định là đã hiểu lầm bọn họ.

Trong lòng âm thầm kêu gào, Thượng Quan Thanh Phong đứng lên muốn mở miệng giải thích “Đừng hiểu lầm! Mọi chuyện không phải như người nghĩ....”

“Im miệng” Ngao Hạo dữ dằn quát nạt “Dâm tặc vô sỉ, dám lên vào Ngao phủ dụ dỗ vợ ta, đề tiện hạ lưu.” Vừa dứt lời, lửa giận liền chuyển hướng sang Thượng Quan Thu Trùng, nhìn nàng chăm chăm đau đớn rống lên “Tại sao lại đối xử với ta như vậy? Uống cho ta lại thương nàng, yêu nàng, nhưng nàng lại thông đồng với nam nhân khác sau lưng ta.”

Hắn lên tiếng chỉ trích, những câu trách móc vào tai Thượng Quan Thu Trùng làm nàng chỉ thấy một cổ bi thương xông lên não..

Chuyện này là sao? Chuyện này là sao? Hơn nửa năm sống cùng nhau, mấy ngày nay vợ chồng cũng rất ân ái, lẽ ra hắn phải hiểu được con người của nàng, nhưng hôm nay hắn lại không có chút nào tín nhiệm nàng, hỏi cũng không thêm hỏi, liền cho rằng nàng không tuân thủ nữ tắc, không còn trong sạch.

Như vậy, phu quân chàng muốn gì? Chàng muốn gì?

Đôi mắt trong suốt đọng lại trên tuần nhan nổi giận của hắn, đáy lòng của nàng đã đông lạnh, ngay cả giải thích cũng không muốn “Coi như ta vụng trộm sau lưng chàng đi, chàng muốn thế nào đây?”

Nàng, nàng thế nhưng hỏi hắn muốn thế nào?

Nhìn chăm chăm không một chút gọn sóng của nàng, đối với nàng ngay cả giải thích cũng không, Ngao Hạo trong lòng đau đớn, lòng đỏ kị trời lên, lập tức thốt ra

“Ly hôn” Dứt lời, hắn đột nhiên xoay người, lưu lại trong phòng một đôi “Gian phu dâm phụ”.

“Đừng hành động theo cảm tính....” Tuyệt đối không đoán được sự tình lại xảy ra như vậy, Thượng Quan Thanh Phong lo lắng muốn đuổi theo tìm Ngao Hạo để giải thích.

“Đừng đuổi” Nàng lạnh giọng ngăn cản, ngao khí trong người không cho phép nàng giải thích với nam nhân không tín nhiệm mình kia, cũng không muốn sư huynh đi giải thích, nàng thậm chí mạng miệng cười “Sư huynh, cũng vừa đúng lúc muội làm tròn ba năm đạo hiếu, gả vào trong Ngao Phủ. Hôn nay người đã không cần muội nữa, sáng sớm mai muội sẽ lấy hưu thư theo huynh rồi đi.”

“Sư muội, sao muội còn cứng rắn nói vậy? Tình tình muội ngoài mềm trong cứng, sư huynh rõ ràng nhất, nhưng không hy vọng chỉ vì vậy mà hạnh phúc cả đời của muội bị phá hủy.”

“Hiểu lầm kia cứ để sư huynh đi giải thích, muội ở chỗ này bình tâm lại, đợi lát nữa muội phu trở lại, muội cùng đứng cùng hắn giận đối nữ.” Thượng Quan Thu Phong hiểu rõ nàng, vội vàng chạy đi giải thích không để ý nàng ngăn cản, chạy theo thật nhanh, hi vọng Ngao Hạo có thể bình tĩnh nghe hắn nói.

Ai...đúng ra mọi chuyện rất vui vẻ, không nghĩ ra cuối cùng lại trở thành như vậy. Thật là đau đầu.

“Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết...” Vừa xông ra cửa phòng liền chạy đến sân lớn trong nhà, Ngao Hạo luôn miệng nguyên rửa, hai chữ “ly hôn” vừa ra khỏi miệng đã làm hắn cảm thấy rất hối hận.

Mưa to bên ngoài đã dừng, chẳng qua bầu trời vẫn giăng mây đen như cũ, giống như tâm tình hắn hiện giờ, trên mặt đất đầy nước, hắn tức giận giẫm mạnh lên vũng nước làm bọt nước văng khắp nơi.

“Đáng chết” Ngửa mặt lên trời gầm thét, Ngao Hạo thống khổ.

Tại sao khi nghĩ đến bọn họ thừa nhận vụng trộm sau lưng hắn, hắn lại cảm thấy hối hận khi nói ly hôn với nàng? Là vì hắn yêu nàng, không chấp nhận được nàng bỏ mình rồi đi sao?

Đối với nữ nhân đã phản bội nhưng trong lòng lại vẫn yêu thương, quyến luyến không thôi, hắn thấy mình thật vô dụng...vô dụng..

“Hô nháo” Rống giận tự phi nhô chính mình.

“Người nói đúng” Tiếng nói từ phía sau tràn ngập đồng ý vang lên.

Ngao Hạo toàn thân cứng đờ, nhanh chóng xoay người trở lại, nhìn thấy “gian phu” kia không sợ chết đuổi theo hắn ra ngoài, về mặt lại còn trách cứ hắn, lòng đỏ kị lại hừng hực trời đất, muốn xông lên cho tên nam nhân khốn kiếp này một bài học.

Thượng Quan Thanh Phong chính là cao thủ, hạ thân hơi nghiêng tránh đụng chạm, đồng thời bàn tay thuận hướng đánh lên vai Ngao Hạo, chỉ thấy trong nháy mắt hắn giống như là bị đè dưới Ngũ Chi sơn, muốn động cũng không động được.

“Đừng xúc động, hãy nghe ta nói.” Thật sự bây giờ vừa bức mình vừa buồn cười, Ai... Thế nhưng hiểu lầm quan hệ của hắn và sư muội, Ngao Hạo này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì vậy?

“Còn gì để nói nữa? Cái đồ gian phu vô sỉ này, còn không mau thả ta ra” Ngao Hạo tức giận mắg, hắn cảm thấy trên vai giống như bị sức mạnh ngàn cân đè ép, gãy giữa thể nào cũng không được.

“Khuyên ngươi một câu, nếu ngươi lại mắg gian phu một lần nữa, thì vĩnh viễn cùng đừng mong muốn sống cùng sư muội.” Thượng Quan Thanh Phong nhìn không được thờ dài.

Nếu tiếng mắg này truyền tới tai người bên trong phòng nhất định sẽ có vấn đề, sư muội nghe xong khẳng định sẽ càng tức giận.

Sư muội?

Hai chữ đơn giản giống như cánh chim đánh vỡ mọi thứ, làm cho lý trí hắn trở về, Ngao Hạo gấp giọng hỏi “Ngươi nói sư muội là có ý gì?”

Biết hắn cuối cùng cũng tỉnh táo lại, Thượng Quan Thanh Phong lúc này mới thu tay, mỉm cười nói “Ta cùng Thu Trùng là sư huynh muội, ngươi hiểu chưa?”

“Ta chưa từng nghe Thu Trùng nói có sư huynh” Áp lực trên vai được buông lỏng, Ngao Hạo lập tức xoay người nhìn hắn, trên mặt đầy nghi ngờ.

“Không nghe nói không có nghĩa là không có. Tính tình sư muội từ trước nay đều lạnh lẽ, nếu trong lòng không coi trọng người khác, nàng sẽ không cùng người khác nói chuyện riêng tư.” Thân nhiên liếc mắt nhìn, Thượng Quan Thanh Phong nhìn không được lác đàu “Trên thực tế, sư muội hôm nay còn muốn ta ở lâu thêm một chút, chờ ngươi trở lại sẽ giới thiệu cho chúng ta quen biết, tiếc là.....”

Sao, sao có thể như vậy? Chẳng lẽ là hắn đã hiểu lầm Thu Trùng rồi?

Hiểu được tính tình Thượng Quan Thu Trùng quả thật giống như lời nam nhân trước mặt nói, Ngao Hạo càng nghĩ càng kinh hãi, mơ hồ phát hiện thì ra chính mình đã hiểu lầm, nhưng cho dù là tình cảm sư huynh muội đi nữa, cũng không nên có những cử chỉ thân mật mập mờ như vậy.

“Cho dù có là sư huynh muội, cũng không phải là vợ chồng sao có thể để chân trần như vậy tùy người đụng chạm? Đây là vượt quá giới hạn rồi.” Trong lòng vẫn còn nghi vấn, hắn cười lạnh chất vấn,

“Ngươi không biết mỗi khi thời tiết thay đổi thì chân cả thọt của nàng sẽ đau sao?” Mày kiếm nhú lại, Thượng Quan Thanh Phong kiên nhẫn giải thích “Ta chỉ giúp nàng xoa bóp chân, để giảm đau nhức thôi.”

Đúng rồi! Hắn vội vàng chạy về phủ chính là muốn giúp nàng xoa bóp chân. Nhưng là...

“Ngươi không phải chồng nàng, cũng không phải con nít chẳng lẽ ngươi không biết đụng chạm thân mật này rất thất lễ sao?” Ghen tị trong lòng không nhìn được, Ngao Hạo rống giận “Ta là chồng của Thu Trùng, trong thiên hạ chỉ có một nam nhân là ta có thể đụng chạm thân thể nàng, cho dù chỉ là ngón tay cũng chỉ có một mình có thể chạm.”

Nam nhân này.....Sức ghen thật lớn.

Trăm triệu lần không nghĩ tới sư muội lại gả cho nam nhân có tham muốn chiếm hữu mạnh mẽ như vậy, Thượng Quan Thanh Phong nghe vậy chẳng qua chỉ là yên lặng nhìn hắn tức giận, sau đó nhẹ nhàng mở miệng

“Sẹo trên mặt cùng chân cả thọt của sư muội là lỗi của ta, ta chỉ muốn giúp nàng khỏe lại để bù đắp lại lỗi lầm của mình, làm cho mình có thể sống tốt chút. Trải qua thời gian lâu như vậy, sư muội vẫn nhìn thấu tâm tư ta, bắt đất dĩ chỉ có thể làm theo ý ta, nếu ngươi vẫn muốn không hiểu, ta cũng không còn gì để nói.”

“Ngươi nói chân Thu Trùng bị thương là lỗi của ngươi, có ý gì?” Nghe ra trong lời nói còn có ả tình, Ngao Hạo khó hiểu hỏi.

“Chẳng lẽ ngươi cho rằng sư muội ta ts trời sinh đã như vậy?” Hắn chưa sót cười một tiếng, Thượng Quan Thanh Phong trên mặt đầy tự trách “Nàng có ngày hôm nay là do có người gây ra.”

“Nàng bị người khác đã thương sao?” Nghĩ đến nàng bị người ta hại thành như vậy, Ngao Hạo chỉ cảm thấy đau lòng, nén không được lửa giận đang dâng trào “Chuyện này xảy ra lúc nào? Ai đã thương nàng? Nói cho ta biết”. Nếu có cơ hội, hắn sẽ giúp nàng báo thù, hắn sẽ rạch mười mấy đao lên mặt tên đó, sau đó sẽ đánh gãy chân hắn, vứt xuống núi cho dã thú ăn.

“Người nợ ta sẽ giải quyết.” Về mặt chưa xót, đột nhiên không muốn nói thêm nữa, Thượng Quan Thanh Phong nhìn ra được hắn rất quan tâm đến sư muội, an tâm cười “Tóm lại, người bây giờ chắc là đã tin tưởng ta cùng sư muội không có gì chứ?”

“Ai biết được các ngươi có thật là sư huynh muội hay không? Có thể là ngươi thêu dệt mọi chuyện để lừa gạt ta.” Mặc dù đã tin tưởng vài phần nhưng Ngao Hạo trong lòng vẫn có chút nghi ngờ.

Người này bệnh đa nghi quá nặng đi.

Thượng Quan Thanh Phong không biết nên khóc hay nên cười, đáy lòng tính toán làm sao để cho hắn tin tưởng, đột nhiên..

“A... Đây không phải là Thanh Phong sao?”

Ngao lão thái gia muốn tìm Thượng Quan Thu Trùng tán gẫu, không nghĩ tới vừa mới bước vào Thanh thu viện thì gặp được người quen, lập tức phản chấn chạy tới

“Thanh Phong, kể từ khi sư phụ ngươi qua đời, lão nhân gia ta cũng không có gặp lại ngươi. Tiểu tử ngươi đến vô ảnh đi vô tung, rốt cuộc là ngươi chạy đi đâu vậy? Ngươi đến thăm nhà đầu Thu Trùng sao? Khó có được cơ hội gặp ngươi, nhớ ở lại thêm vài ngày uống với ta vài chén nha. Ngươi cũng biết, ta cùng nhà đầu Thu Trùng kia chính là bạn trà đó.

Các câu hỏi liên tiếp lưu loát thoát ra, không thấy lão nhân gia cần lười, ngược lại còn vui vẻ vô cùng, làm cho Thượng Quan Thanh Phong chỉ có thể liên tục cười chống đỡ, còn chưa kịp trả lời thì Ngao Hạo đã mở miệng trước.

“Gia gia, ông có quen hần sao?”

“Dĩ nhiên, Thanh Phong là sư huynh của Thu Trùng. Bọn họ từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, tình cảm khá tốt, làm sao con lại không biết vậy” Về mặt không thể giải thích được, Ngao lão thái gia nhìn hai người bọn họ vừa mới nói chuyện với nhau, nghĩ là học đã sớm quen biết.

“Con làm sao biết.” Hần rống giận, nghĩ đến chính mình hiểu lầm Thu Trùng, Ngao Hạo sắc mặt trầm xuống, xoay người chạy vào trong phòng.

“Hần sao vậy?” Trùng mất há hốc mồm nhìn Ngao Hạo chạy như điên, Ngao lão thái gia ảo não, cảm giác mình bị cháu trai trách móc thật oan.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Thượng Quan Thanh Phong đành phải đem vụ việc “vụng trộm” nói sơ lược một lần, nghe Ngao lão thái gia luôn miệng mắng cao hứng, mới không nhịn được bật cười.

“Cái tên cháu trai ngu si đần độn này, xem ra lúc này rất căng thẳng.” Vui sướng khi người khác gặp họa.

Cười cười, Thượng Quan Thanh Phong không đưa ra bình luận.

“Này” Đụng khuỷu tay người bên cạnh, Ngao lão thái gia không nhìn được liền suy đoán “Ngươi nghĩ, a hạo nhà ta phải chịu đựng bao lâu?”

Ai... Thu Trùng nhà đầu bị chọc tức, nàng tính tình cứng rắn, lúc phụ thân qua đời nàng cũng chỉ cúi đầu thừa nhận thôi.

“Con chỉ có thể nói, sư muội lúc này rất là tức giận.” Cười cười đáp lại, Thượng Quan Thanh Phong nghĩ muốn giúp Ngao Hạo cầu nguyện.

“Thật là xứng đáng mà” Cười ha ha, Ngao lão thái gia mang bộ mặt chờ xem kịch vui, tâm tư muốn lôi kéo Thượng Quan Thanh Phong đi tìm thú vui “Thanh Phong, đi. Để cho vợ chồng tụi nó giải quyết, người đi uống rượu với ta.”

“Vậy cung kính không bằng tuân mệnh..”

Chạy nhanh tới trước cửa phòng, nhìn cánh cửa đang đóng chặt, Ngao Hạo nghĩ muốn đẩy cửa vào, nhưng lại phát hiện cửa đã bị khóa, hần gấp gáp cuống quýt gõ cửa gọi.

“Thu Trùng, ta biết là do ta hiểu lầm nàng, đều là ta không tốt, nàng mở cửa ra đi... Thu Trùng... Thu Trùng..nàng mở cửa ra đi.” Hần hối hận gọi, muốn người bên trong có thể mở cửa để cho hần nhìn nàng.

Mặc dù hần ra sức gõ cửa, liên tục la lên, nhưng bên trong phòng vẫn trầm mặc như cũ, ngay cả đáp lại một tiếng cũng không.

“Thu Trùng, ta biết nam nhân kia là sư huynh của nàng, là do ta sai, ta chưa làm rõ sự tình đã chỉ trích nàng, ta sai rồi, nàng mở cửa cho ta vào được không, cho ta vào xin lỗi nàng được không?”

Hần hối hận vạn phần, không nghe thấy nàng đáp lại, Ngao Hạo tự trách xin lỗi “Xin nàng nói một chữ thôi cũng được, đừng bỏ mặt ta như vậy. Ta thật ngu mới làm chuyện ngu xuẩn này, nàng mở cửa cho ta vào đi, nàng muốn đánh ta mắng ta cũng được..”

Không ngừng tự trách bản thân mình, không ngừng sám hối xin lỗi, nhưng bên trong phòng vẫn là không có tiếng động gì, Ngao Hạo chỉ có thể không ngừng không ngừng tự trách mình.

Cho đến một lúc sau, hần vẫn không muốn buông tha, người bên trong giống như cảm nhận được hần quá ồn, đành phải lãnh đạm mở miệng.

“Chàng đi đi. Ngày mai ta sẽ lấy hưu thư rồi đi.”

Hưu thư? Nàng muốn hần hưu nàng sao?Không! Hần không đáp ứng!

Thu Trùng, ta tuyệt đối sẽ không viết hưu thư.” Nghĩ đến việc nàng muốn rời đi, sắc mặt Ngao Hạo thoáng chốc trắng bệch như tờ giấy, hối hận gầm nhẹ “Chỉ vì ta nhất thời hiểu lầm, nàng tuyệt tình như thế sao?Tình cảm vợ chồng chúng ta như vậy, nàng không quan tâm sao?”

“Tình cảm vợ chồng sao?” Thượng Quan Thu Trùng châm chọc hỏi ngược lại “Khi chàng mắng ta cùng sư huynh là gian phu dân phụ, khi chàng nói hai chữ “ly hôn”, chàng có nghĩ đến tình cảm vợ chồng chúng ta sao?”

Ngao Hạo cảm thấy hối hận, thấp giọng tâm tình “Thu Trùng, ta...ta lúc ấy là ghen quá quá khôn, vừa thấy nàng cùng nam nhân khác ở chung, trong lòng ta thấy không thoải mái, cho nên...cho nên ta liền mất lý trí.” Muốn hắn phải thừa nhận nam nhân như mình lại tham lam chiếm hữu, hay ghen, thật sự là mất thể diện.

Nghe vậy, Thượng Quan Thu Trùng bên trong phòng cười lạnh, ngay sau đó thản nhiên nói “

Lúc thiếp thấy Hàm Hương cô nương ôm chàng, lòng thiếp thấy thoải mái sao? Nhưng thiếp tin chàng, cũng không cần chàng phải xin lỗi thiếp, hôm nay, tình huống này lại xảy ra trên người thiếp, chàng hỏi cũng không thèm hỏi một tiếng liền cho rằng thiếp bắt trình, rõ ràng là chàng không tin tưởng thiếp.”

Nghe nàng nói mặc dù âm thầm nhưng trong lòng nói lại sắc bén, tính tình nàng từ trước đến nay luôn trầm tĩnh, chưa từng thấy nàng có một mặt lạnh nhạt như vậy, trong lòng Ngao Hạo cảm thấy sợ hãi, cảm thấy có một dự cảm không tốt.

“Thu Trùng...” Hắn còn muốn tiếp tục van xin nàng tha thứ, nhưng mà vừa mới nói liền bị tiếng nói lạnh đậm bên trong phòng cắt đứt.

“Trong tình cảm vợ chồng, quan trọng nhất là sự tin tưởng, hôm nay chàng ngay cả việc căn bản nhất là tin tưởng thiếp cũng không, vậy chúng ta còn làm vợ chồng chi nữa? Thiếp chờ chàng đưa hưu thư, chàng đi đi” Tuyệt giọng hạ lệnh đuổi khách.

“Không! Sẽ không có hưu thư. Ta tin nàng, Thu Trùng, ta sai rồi, ta sẽ không hoài nghi nữa! Ta tin nàng... Thu Trùng...”

Hối hận van xin không ngừng, Ngao Hạo sám hối, nói gì cũng không chịu rời đi, nhưng mà lúc này thiên hạ trong phòng cũng chưa từng lên tiếng đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Giúp Đỡ Chút Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Từ sau chuyện “vụng trộm”, được chứng kiến một bộ dạng lạnh lùng giận dữ của Thượng Quan Thu Trùng, Ngao Hạo muốn được xem lại vẻ mặt đó của nàng, thật là khó như lên trời. May mà hắn kiên quyết không chịu viết hưu thư, cộng thêm Ngao lão thái gia và Thượng Quan Thanh Phong tận tình khuyên can nên Thượng Quan Thu Trùng cũng không rời đi, vẫn ở trong Thanh thu viện chỉ là vẫn chưa nguôi giận. Ai muốn đến tìm nàng đều được, chỉ duy nhất có Ngao Hạo là nàng nhất quyết không gặp.

Mấy ngày liên tiếp, tình huống vẫn không cải thiện mặc dù Thượng Quan Thanh Phong đã rời đi rất lâu, đến lúc này, Ngao Hạo mới thật sự hiểu được Thượng Quan Thu Trùng trước kia cười nói với hắn là nàng chỉ tức giận tùy thời điểm, hắn hiện tại cảm thấy thấu rồi.

Đúng vậy, đúng vậy, nàng thật sự có tức giận, hơn nữa là cực kì tức giận.

Ngày thường thì ôn hòa nhã nhặn nhưng nếu chạm đến ranh giới cuối cùng, cả người bốc hỏa thì tuyệt đối không thể khinh thường, hơn nữa không phải chỉ là nóng giận âm ỉ một trận là xong, đây là mà một trận băng thiên tuyết địa, hoàn toàn không để mắt đến đối phương.

Đau nhất chính là hắn lại là người chạm đến ranh giới cuối cùng đó, phạm tội kỵ, hiện giờ thì hoàn toàn bị xem nhẹ.

Tình huống này không thể tiếp tục được nữa.

Nhiều ngày không thấy nàng, Ngao Hạo không chịu được, đang muốn đến Thanh thu viện tìm người, ai ngờ vừa mới đến sân ngoài lại bị Đông Nhi ngăn chặn lại.

“A...thiếu, thiếu gia, phu nhân nói...nói không để cho ngài...cho ngài đi vào...” Đông Nhi lấp bắp đem lời chủ tử truyền đạt lại, nàng bây giờ thực sự rất sợ.

Huhuhu...mấy ngày nay, sắc mặt thiếu gia càng ngày càng khủng bố, nếu nàng còn như vậy, có ngày sẽ bị thiếu gia đuổi ra khỏi phủ mất.

“Ngươi dám can ta?” Sắc mặt ngưng tụ, Ngao Hạo liếc mắt hỏi

“Đông, Đông Nhi không dám, nhưng...nhưng là...” Nàng sợ phát khóc, Đông Nhi cảm giác như mình rất bi thảm, hai bên đều là chủ tử, nàng bị kẹp ở giữa, làm thế nào cũng không được, thật sự là làm khó mà.

“Không dám thì tốt, để cho ta vào.” Tay áo vung lên, cất bước đi vào.

“Ngươi nếu cứ muốn cứng rắn xông vào thì sẽ chọc cho nha đầu Thu Trùng kia không vui, coi chừng nàng cả đời sẽ không thèm để ý đến ngươi.” Tiếng nói già nua trêu chọc từ phía sau đột nhiên truyền đến, làm cho hắn đang muốn vào nhưng phải dừng lại.

“Lão gia” Vừa thấy, Đông Nhi thoáng chốc thở phào nhẹ nhõm, nàng cảm động muốn khóc. Cuối cùng cũng có người đến can thiếu gia rồi.

“Gia gia” Xoay người trừng mắt với lão nhân gia, Ngao Hạo hiểu lời ông nói không sai, lập tức cảm thấy do dự, nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười của gia gia thì trong lòng hần tức giận vô cùng “Ông lại đến đây tìm Thu Trùng à?”.

Thật ra thì hần bây giờ đều cảm thấy đố kị với tất cả người trong Ngao Phủ, bởi vì trừ hần ra, ai đến tìm Thượng Quan Thu Trùng đều không bị cự tuyệt.

“Đúng vậy...” Lão nhân gia đắc ý gật đầu, cổ ý cười “Tìm nàng đánh cò tán gẫu, buổi tối còn cùng nhau thưởng nguyệt. Như thế nào? Hâm mộ à? Đố kị à?”

Coi như là hần có hâm mộ có đố kị cũng không muốn biểu hiện ra ngoài mặt cho ông chê cười.

Tức giận hừ lạnh, chỉ thấy Ngao gia đại thiếu gia sắc mặt khó coi, lão nhân gia không kiềm chế được đắc ý cười lớn, gương mặt tuấn tú nén giận, quay đầu bỏ chạy.

Đáng chết! Xem ra phải nghĩ biện pháp khác mới được.

Ban đêm, mặt trăng treo cao, ánh trăng sáng tỏ, bên trong Thanh thu viện rất náo nhiệt, trên bàn nhỏ bày trà nóng, bánh ngọt, điểm tâm, ba người ngồi quây quần, vừa ngắm trăng vừa tán gẫu.

“Thu Trùng nha đầu, con thật sự muốn tức giận cả đời với Ngao Hạo sao?” Rốt cuộc, Ngao lão thái gia nhìn không được phải hỏi.

Đang bận rộn cắn hạt dưa, Đông Nhi cũng vội vàng phụ họa “Đúng vậy đó, Phu nhân, ngài thật sự muốn giận thiếu gia cả đời sao? Muội thấy thiếu gia mấy ngày nay càng ngày càng tiêu tụy rồi, khẳng định là tương tư.... Tương tư cái gì nhỉ?” Lắc đầu, nhìn về phía Ngao lão thái gia xin giúp đỡ.

“Tương tư thành bệnh”. Lập tức bổ dung, phối hợp rất ăn ý.

“Đúng đúng, chính là tương tư thành bệnh” Liên tục gật đầu, Đông Nhi tiếp tục bổ sung “Thiếu gia khẳng định là tương tư thành bệnh rồi, mấy ngày này ngài tức giận không chịu gặp thiếu gia, hần đã gầy đi một vòng rồi.”

“Nghe Lý tổng quản nói, công việc thiếu gia rất nhiều nhưng ba bữa cơm lại không dùng bao nhiêu, cho dù thân thể hần có làm bằng sắt cũng chịu đựng không nổi, một ngày nào đó sẽ cũng sẽ ngã, ngài... ngài đừng hành hạ hần nữa.” Dứt lời, ánh mắt len lén nhìn cây cột cách đó không xa.

Thiếu gia, Đông Nhi là đang giúp ngài, ngài có nghe được không? Về sau đừng động một chút là đem người khác đuổi đi, ta chẳng qua chỉ là một nha hoàn nhỏ bé, chịu không được đâu.

“Đúng vậy, dù A Hạo có làm sai, con gặp mặt cứ đánh hần, mắng hần, đừng lạnh nhạt với hần như vậy. Mấy ngày nay, hần thật sự rất hối hận, cả ngày trà không uống cơm cũng không ăn, hình dạng như quỷ lượn lơ trước Thanh thu viện, ta đây nhìn cũng rất đau lòng.” Ngao lão thái gia khoa trương ôm ngực, thừa dịp sơ hở làm bộ gạt nước mắt, tầm mắt hướng tới cây cột không xa.

Cháu trai à, có nghe được không? Gia gia đang giúp người nói, đừng quên lọ hoa quế kia nha.

Hần... gầy đi sao?

Sau hôm đó, bởi vì tức giận mà Thượng Quan Thu Trùng không gặp hần, nay nghe Đông Nhi và Ngao lão thái gia nói, nhất thời tim đập loạn, đáy lòng âm ảm.

Nam nhân kia từ trước đến giờ ở trước mặt mọi người luôn luôn cao ngạo, mấy ngày qua lại không ngừng hối hận cùng xin lỗi, muốn gặp nàng nhưng lại không dám vào, chỉ có thể dùng phương pháp dụ dỗ để cho nàng băng lòng gặp hần, chẳng lẽ nàng vẫn chưa hiểu rõ sao?

Dù sao vẫn là yêu, vẫn nhớ, vẫn quan tâm, nghe nói hần không tốt thì chính mình không vui vẻ. Chẳng qua vẫn có chút khó chịu, nghĩ đến việc hần không tin mình, nghi oan mình, đáy lòng vẫn thấy tức giận.

Nàng biết mình đối với Ngao Hạo là có tình, nhưng là một khi tức giận thì phải cần nhiều thời gian mới cùng hần tâm bình khí hòa được.

“Phu nhân, mấy ngày nay ngài không chịu gặp thiếu gia, mà thiếu gia lại không dám tức giận với ngài, chỉ đem cục tức trút lên người của hạ nhân trong phủ..... vô cùng đáng thương....” Khóc lóc nhỏ giọng kể lể, không để cho người đang trốn sau cột nghe được, Đông Nhi cuối cùng nói ra lời tâm huyết, đánh chết cũng không muốn bị kẹp ở giữa hai người.

Hai vị chủ tử nhanh nhanh hòa thuận lại đi. Đông Nhi nàng chỉ là nha hoàn bé nhỏ, đừng làm cho nàng thành vật hy sinh nha.

“Đúng vậy, đúng vậy” Ngao lão thái gia cũng nhỏ giọng tiếp lời, khóe mắt lúc này chân chính rơi lệ “A Hạo tính tình vốn là không tốt, nhưng mấy ngày qua lại càng tệ hơn, ngay cả ta đều bị hần trợn mắt nhìn, suýt nữa là bị dọa cho chạy về Tô Châu bán trứng vịt. Bất hiếu. Thật sự là bất hiếu.” Bi thảm lắc đầu, hoàn toàn không quan tâm chính mình là người có ý đi trêu chọc người khác.

“Đúng đúng, thiếu gia thật sự rất dọa người...” Đông Nhi mãnh liệt gật đầu phụ họa.

Lập tức, chỉ thấy hai người người một câu ta một câu bắt đầu kể lể Ngao Hạo là người không phân biệt đúng sai, chẳng biết tại sao Thượng Quan Thu Trùng trong lòng cảm thấy có chút buồn cười, so với việc hai người nói tốt cho Ngao Hạo, càng có thể giải tỏa nỗi giận trong lòng.

Đang lúc hai người càng nói càng cao hứng thì đột nhiên giống như cảm nhận được tia lạnh từ phía sau cây cột bắn tới, hai người đồng thời run lên, tròng mắt không hện mà cùng liếc trộm về phía cây cột.

Xong rồi! Có vậy mà cũng quên nơi này không chỉ có ba người họ, lời nàng vừa mới nói không bị nghe thấy chứ? Lưng chảy mồ hôi, sắc mặt Đông Nhi âm đạm.

Hồngбет! Vốn nên giúp cháu trai ở trước mặt Thu Trùng nha đầu nói đỡ lời, nhưng giờ lại làm ngược lại, không biết hủ hoa quế kia còn tính hay không?

Ngao lão thái gia dường như có thể cảm nhận được mình đang bị hai đạo ánh mắt sắc bén xuyên thủng, lập tức liền cười gượng cuống quýt, nét mặt già nua đỏ mồ hôi lạnh.

Hai người họ sao đột nhiên lại không lên tiếng? Thượng Quan Thu Trùng buồn bực nhìn theo ánh mắt của hai người thì lại thấy một bóng đen chột lóc biến mất phía sau cây cột, nếu không phải ánh mắt mình tốt thì chính nàng còn tưởng mình đang gặp quý.

Trong lòng lập tức hiểu ra, trầm mặt nhìn hai người đang chột dạ trước mắt, không nói tiếng nào liền đứng dậy muốn rời đi.

Nhưng mà chỉ mới vừa đứng lên xoay người thì đột ngột xảy ra chuyện, nàng chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, thân thể mềm nhũn nhưng sau đó lại cảm giác mình được người khác đỡ lấy.

“Oa..phu nhân? Phu nhân? Làm sao bây giờ? Phu nhân té xỉu..”

“Thu Trùng nha đầu, con không sao chứ? Đừng làm ta sợ nha...”

Sao? Nàng té xỉu sao? Chẳng qua là thấy trước mắt tối đen, không nhìn thấy bọn họ.

“Thu Trùng? Thu Trùng? Nàng đừng dọa ta...Mau....Nhanh đi mời đại phu..”

Là tiếng của Ngao Hạo sao? Cảm xúc trên người rung động...Hắn đang ôm nàng chạy đi...

Hốt hoảng suy nghĩ, Thượng Quan Thu Trùng cuối cùng cũng lâm vào hôn mê, ý thức chỉ cảm giác được một cổ hơi thở quen thuộc đang ôm mình trong ngực thật chắc.

Sắc trời thay đổi, nắng sớm mờ mờ, bên trong lại trầm tĩnh, có tiếng um thật nhẹ vang lên, đánh thức nam nhân đang canh giữ bên giường.

“Thu Trùng, nàng tỉnh rồi sao?” Nghiêng mình xem xét, Ngao hạo nhẹ giọng hỏi.

Đôi mắt trong vắt chậm rãi mở ra, nhìn vào khuôn mặt đã nhiều ngày không thấy, ý thức Thượng Quan Thu Trùng có chút mơ hồ, theo bản năng đưa tay muốn chạm vào hắn.

Ngao Hạo đưa tay ra nắm lấy tay nàng, nghĩ nàng đang muốn đụng chạm vào mặt, đột nhiên nàng dường như nhớ đến cái gì, bàn tay trắng nõn đột ngột rút tay ra, mặt cũng xoay qua chỗ khác, không muốn liếc hắn một cái.

Thấy vậy, biết nàng còn chưa tha thứ cho mình, trong lòng Ngao Hạo trầm xuống, nhìn bàn tay trống không buồn bã, không khỏi khổ sở cười “Thu Trùng, ta biết nàng còn đang giận ta, đều là ta không đúng, ta không còn gì để nói.”

Lặng lặng nghe tiếng hắn nói ở bên tai, Thượng Quan Thu Trùng vẫn không muốn quay đầu nhìn hắn.

Bị nàng coi thường mấy ngày nay cũng đã quen, Ngao Hạo đã lường trước mình sẽ bị như vậy, mặc dù trong lòng có khó chịu nhưng cũng không một câu oán hận, chỉ có thể ôn nhu dụ dỗ: “Nàng giận ta, chộc tức ta cũng không sao, nhưng mà nàng nhất định phải bảo trọng thân thể, bởi vì...bởi vì...”
Hắn có chút do dự, không biết có nên nói tin tức này ra hay không.

Bởi vì sao? Thượng Quan Tru Trùng nhú mày trầm nghĩ, nàng mặc dù không nhìn thấy hắn nhưng vẫn nghe hắn nói.

Thôi, quên đi. Đây là chuyện tốt, không nói thì sớm muộn gì nàng cũng sẽ biết, tốt hơn hết là cho nàng biết sớm.

Chần chờ một lát, Ngao Hạo lại ôn nhu mở miệng: “Thu Trùng, nàng có biết tại sao nàng lại đột nhiên ngắt xỉu không? Đại phu nói nàng đang mang thai nên thân thể mới suy yếu, không chống đỡ được nên mới ngắt xỉu.”

Nàng mang thai? Nàng mang thai rồi sao?

Thượng Quan Thu Trùng kinh ngạc, nàng đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm hắn, hai tay để lên bụng, vẻ mặt không dám tin..nàng, nàng thật sự mang thai sao?

Nhìn ánh mắt nàng muốn hỏi, Ngao Hạo cười vui vẻ gật đầu “Thật sự, trong bụng nàng đã có cốt nhục của chúng ta.”

Đứa nhỏ....Nàng có đứa nhỏ của hắn rồi....Bọn họ đã có đứa nhỏ rồi...

Nghĩ đến đứa nhỏ đang ở trong bụng mình lớn dần lên, tình mẫu tử trong người làm nàng vừa chảy nước mắt vừa vui sướng.

“A, nàng, sao nàng lại khóc? Đừng khóc, đừng khóc...” Vừa thấy nàng khóc, Ngao Hạo nhất thời luống cuống, một bên muốn giúp nàng lau nước mắt, một bên lo lắng hỏi “Đây đúng là con của chúng ta, nàng có muốn không?” Nghĩ đến nàng không cần cột nhục của hai người, ngực hắn không khỏi đau đốn từng trận.

Lắc đầu phủ nhận suy đoán của hắn, Thượng Quan Thu Trừng vẫn không lên tiếng, nhưng nước mắt vẫn chảy dài.

Thấy vậy, cuối cùng Ngao Hạo cũng quyết tâm giúp nàng lau nước mắt đồng thời ôn nhu nói “Gia gia biết nàng mang thai thì rất vui mừng, còn la hét muốn làm tiệc chiêu đãi.”

“Thật là, thai nhi chỉ mới hơn một tháng, chiêu đãi cái gì chứ? Cũng không phải đầy tháng.” Nghĩ đến lão nhân gia sau khi biết được tin tức tốt này, thiếu chút nữa là đã cho người đốt pháo ăn mừng, không nhịn được lắc đầu

Kinh ngạc khi nhìn thấy khuôn mặt cười nhu tình của hắn, Thượng Quan Thu Trừng phát hiện mấy ngày này hắn đã gầy đi không ít, thần sắc lại tiêu tụy, trong lòng ần ần đau thương.

Thật là! Tại sao lại không tự chăm sóc chính mình? Mới mấy ngày không thấy thì đã biến thành như vậy, hắn cố ý sử dụng khổ nhục kế sao?

Hắn làm cho mình gầy đi một vòng, nàng tuyệt đối không thấy vui vẻ.

Thấy vẻ mặt nàng trầm lại thật lâu không lên tiếng, nghĩ nàng muốn đuổi hắn đi, Ngao Hạo bắt đắc đi thờ dài “Thu Trừng, ta biết nàng còn giận ta, không muốn gặp ta, cho nên ta sẽ không ở lại chọc nàng phiền lòng, nhưng mà nàng phải đồng ý với ta là phải chăm sóc mình thật tốt được không?”

Nàng vẫn như cũ trầm mặc.

Cũng không còn mong nàng đáp lại, Ngao Hạo thờ dài, đang muốn đứng dậy rồi đi thì nghe tiếng nói thanh nhã vang lên.

“Chàng gầy, phải ăn nhiều vào.”

Nàng...nàng đang cùng hắn nói chuyện phải không? Hắn không có nghe lầm phải không?

Cả người run lên, Ngao Hạo không tin được, thân thể đang đứng lên bỗng nhiên lại ngồi xuống, thật nhanh nắm lấy tay nàng giọng run run nói “Thu Trừng...Thu Trừng...nàng..nàng không còn giận ta nữa phải không? Nàng tha thứ cho ta rồi phải không?”

“Mặc dù không biết là con trai hay con gái nhưng mà chàng cũng đã làm cha rồi, phải giúp đứa nhỏ nghĩ tên đi.” Nàng khẽ cười nhẹ giọng nói.

A...phạt hắn những ngày qua cũng đủ rồi. Trải qua giáo huấn lần này, về sau hắn cũng sẽ không giẫm vu oan nàng khi chưa hiểu rõ chuyện.

Nghe vậy, Ngao Hạo vui mừng kích động ôm nàng vào ngực, trong lòng hiểu được nàng đã tha thứ cho hắn.

Nhiều năm về sau..

Vẫn vào ngày mưa bão, bên trong thanh thu viện, một đôi cha con đang trừng mắt tranh chấp.

“Cha, là con đến được, phải là con giúp nương mới đúng.”

“Con tới trước thì thế nào hả? Thu Trừng là vợ của ta, không phải là vợ của con đâu.”

“Nhưng là nương của con? Nương có việc, nhi tử phải giúp đỡ, cái này gọi là hiếu thuận.”

“Con muốn hiếu thuận thì tới giúp ta đảm vai là được. Còn thân thể của mẹ con thì chỉ có người chồng là ta đây mới được chạm vào, con đi qua một bên.”

“Vai của cha rất cứng, đánh lên rất đau tay, chân của nương vẫn là tốt nhất, trắng trắng mềm mềm.” Mặc kệ. Ai giành được thì thắng.

“Tiểu tử thú, con làm gì đấy? Không cho chạm vào nương của con. Cái gì mà trắng trắng mềm mềm, rõ ràng là muốn ăn đậu hũ. Muốn sờ thì chờ con lấy nương từ, lúc đấy muốn sờ bao nhiêu cũng được.” Tuyệt đối không cho tiểu tử này chiếm được tiện nghi.

“Cha, người tại sao có thể làm vậy? Con đang giúp nương xoa bóp cho thoải mái.”

“Thoải mái cái gì? Lực tay của ta mới đủ, để ta xoa bóp thì nương của con sẽ càng thoải mái hơn.”

“Làm gì có chuyện như vậy.Lực tay con nhẹ, nương mới thoải mái. Cha sức lực lớn như vậy sẽ làm nương đau mất.”

Hai cha con không cam lòng yếu thế, rốt cục làm cho tầm mắt người đang ngồi trên ghế an tĩnh đọc sách chuyển sang bọn họ, xem bọn hắn tranh nhau ngồi xổm trước mặt mình không khỏi lắc đầu bật cười.

“Đừng cãi nữa. Mỗi người một chân đi” Đem cái chân không bị tật kia cố gắng ra ngoài, để bọn họ đừng náo loạn nữa.

Nghe vậy, ánh mắt hai cha con không hẹn cùng liếc nhìn, lập tức cùng kêu to.

“Ta/con muốn cái chân bị thương kia”

A....không thể nào? Như vậy mà cũng giành được?

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Gia Giúp Đỡ Chút Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.